

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY HAPPY MARRIAGE

AKUMI AGITOGI

2

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Akumi Agitogi

İllüstrasyon
Tsul'ihō Tsuk ioka

Telif Hakkı

AKUMI AGITOGI

David Musto'nun çevirisi Tsukiho
Tsukioka'nın kapak resmi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

WATASHI NO SHIAWASENA KEEKON Vol.2

©Akumi Agitogi 2019

İlk olarak 2019 yılında KADOKAWA CORPORATION, Tokyo tarafından Japonya'da yayımlanmıştır.

İngilizce çeviri hakları KADOKAWA CORPORATION, Tokyo ile TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo aracılığıyla düzenlenmiştir.

İngilizce çeviri© 2022 Yen Press, LLC tarafından

Yen Press, LLC özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen yayıncı ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yen On

150 West 30th Street, 19. Kat New
York, NY 10001

Bizi yenpress.com facebook.com/yenpress twitter.com/yenpresscom/yenpresscom [instagram](https://instagram.com/yenpress) yenpress.tumblr.. adresinde ziyaret edin

İlk Yen On Sürümü: Temmuz 2022

Yen On Editorial tarafından düzenlenmiştir: Maya Deutsch

Yen Press Design tarafından tasarlanmıştır: Wendy Chan

Yen On, Yen Press, LLC'nin bir baskısıdır.

Yen On adı ve logosu Yen Press, LLC'nin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloqlama

İsimler: Agitogi, Akumi, yazar. | Tsukioka, Tsukiho, illüstratör. | Piatkowska, Kiki, çevirmen. | Musto, David, çevirmen.

Başlık: Mutlu evliliğim / Akumi Agitogi ; Tsukiho Tsukioka tarafından illüstrasyon ; Kiki Piatkowska tarafından çeviri ; David Musto tarafından çeviri.

Diğer başlıklar: Watashi no shiawasena kekkon. İngilizce
Açıklama: İlk Yen On baskısı. | New York, NY : Yen On, 2021.
Tanımlayıcılar: LCCN 2021046163| ISBN 9781975335007 (c. 1 ; ciltsiz ticari kitap)| ISBN 9781975335021 (c. 2 ; ciltsiz ticari kitap)
Konular: CYAC: Görücü usulü evlilik-Kurgu. | Aşk-Kurgu. | LCGFT: Hafif romanlar.
Sınıflandırma: LCC PZ7.1.A3245 Benim 2021| DDC [Fic]-dc23
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021046163> adresinde mevcuttur
ISBN'ler: 978-1-9753-3502-1 (ciltsiz)
978-1-9753-3503-8 (e-kitap)

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Önsöz

Bölüm 1

Kabuslar ve Huzursuz Edici Gölgeler

Bölüm 2

Kestane Saçlı Adam

Bölüm 3

Usuba Hanesi'ne

Bölüm 4

Karanlığın İçindeki Işık

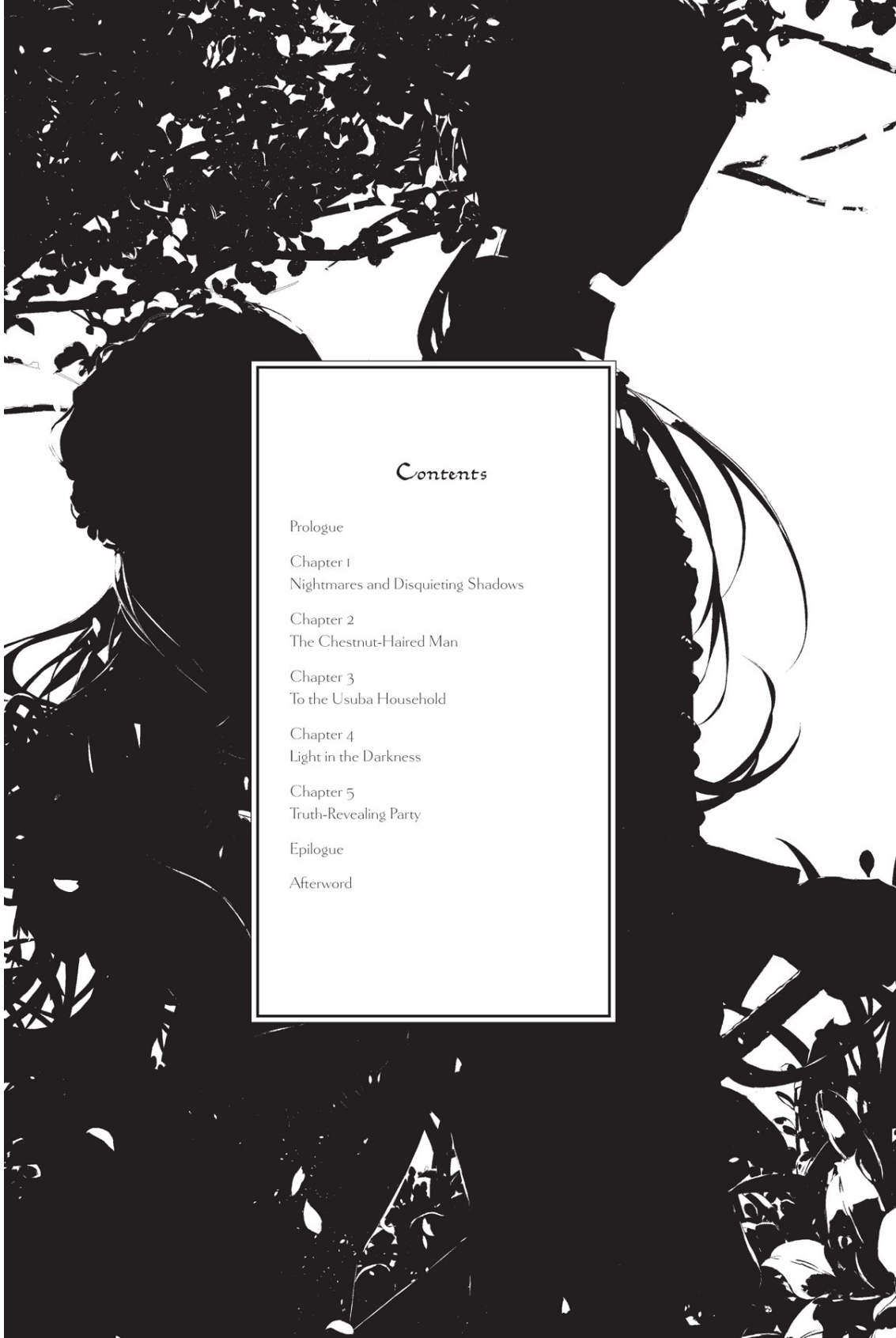
Bölüm 5

Gerçeği Açıklayan Parti

Epilog

Sonsöz

Yen Haber Bülteni

Contents

Prologue
Chapter 1
Nightmares and Disquieting Shadows
Chapter 2
The Chestnut-Haired Man
Chapter 3
To the Usuba Household
Chapter 4
Light in the Darkness
Chapter 5
Truth-Revealing Party
Epilogue
Afterword

Sert güneş ışığı üzerine vuruyor, derisini kavuruyordu.

Büyük, modern binalarla dolu imparatorluk başkenti zaten yeterince bunaltıcıydı. Ancak kaldırımlardan yayılan sıcak sisine baktığında, havadan daha da rahatsız olduğunu hissetti.

Terli gömleği tenine rahatsız edici bir şekilde yapışan Arata bakışlarını ileriye çevirdi.

Beyaz bir ... Bu o mu?

Önünde, serin beyaz-mavi kumaşı üzerinde pembe çiçek desenli hoş bir saçak bulunan yazlık bir kimonoya sarınmış, elinde şemsiye tutan genç bir kadın duruyordu. Arata, kadının her an çökecekmiş gibi duran son derece solgun yüzünden, aradığı kişinin o olduğunu anladı.

Bununla birlikte, şu anda onunla özel bir işi yoktu; sadece hakkında çok şey duyduğu kızı -Miyo Saimori- görmek istemişti.

Ne tür bir insan olursa olsun, bu planlarını hiçbir şekilde değiştirmeyeceğinden, onu gözetlemenin pek bir anlamı yoktu. Bu basit bir merak eylemiydi, başka bir şey değil.

Onca beklentiden sonra. Ama görevim olduğu sürece, bu benim için yeterli.

Önemli olan, Yeteneğe sahip olan insanın kendisiydi. Bu ve ona ve ailesine verilen görev, onların en içten dileğiydi.

Bu Miyo Saimori'nin nasıl biri olduğunu düşünmek yerine, kişiliğinin bir baş belası olmayacağını umdu ve

sadece bunu kendisi için teyit etmeye geliyordu.

Her .

Oldukça normal görünüyor, diyebilirim. Sade, hatta. Yine de biraz kasvetli.

Biraz daha kasvetli olursa bir hayalete benzeyecekti. Kudou ailesinin reisiyle nişanlanmasının onu hem içsel hem de dışsal olarak dönüştürmeye başladığını duymuştu ama buna dair hiçbir işaret göremiyordu.

Kederle iç çekti. Kadın ona doğru yürürken aniden dengesini kaybetti.

Düşecekti.

Soğuk ve ilgisiz duygularına rağmen Arata kollarını gönülsüzce uzattı.

"Dur ."

Tesadüfmüş gibi davranırken sesi tamamen utanmazca çıkıyordu.

Şimdi onun kollarına yığılmış olan kadın ilk izlenimine ihanet etmedi; oldukça ince ve hafifti. Kızgın güneşin altında dururken bile dayanma gücünün tükenmesine şaşmamalı.

"Özür dilerim!"

Kadın eğildi, öyle bir korkuyla geri çekildi ki Arata ona acıyarak baktı. Onu izlerken hem belli belirsiz bir sempati duydu hem de ileride bu kadını koruyacağı için garip bir şekilde tatmin oldu.

Zayıflığı göz önüne alındığında, kesinlikle korunmaya ihtiyacı vardı.

Yine de gerçekten de asık suratlı ve mutsuz bir kişiliği varmış gibi görünüyordu.

"Sorun yok, lütfen başınızı kaldırın."

Her halükarda, her şey çoktan harekete geçmişti.

Onu içine çekecek, kaçırarak ve sonunda kendinde bir değer bulacaktı.

Arata ağzına kötü niyetten arınmış bir gülümseme yerleştirdi ve kızın gözlerinin içine baktı.

Geniş salon tamamen sessizdi.

Süslü bir şekilde dekore edilmiş odanın içinde, zeminin ortasına serilmiş bir şilte dışında neredeyse hiç mobilya yoktu. Orada, yorganın altında yatan yaşlı bir adam vardı.

"İğrenç. Gerçekten göze batıyor."

Adam zehirli bir şekilde mırıldandı, çelimsiz, derin bakışlı gözlerini dikti. Ancak vücudu kuruyan bir ağaç gibi solup gitmişti, bu yüzden dudaklarından çıkan tek ses bir iç çekişten biraz daha fazlasıydı.

İmparatorluktaki en yüce adam olarak saygı görürdü ve yakın zamana kadar yanında her zaman bir sürü insan olurdu. şimdi bu kadar yalnız olması acımasız bir ironiden başka bir şey değildi.

"Majesteleri, içeri girebilir miyim?"

Birden odanın dışından bir ses ona seslendi. Kaba bir "evet "in ardından sürgülü kapı açıldı ve kibar bir genç adam sessizce içeri girdi.

Yaşlı adam gözlerini tekrar etrafına çevirdi ve ziyaretçisine ters ters baktı.

Üç parçalı takım elbise giymiş olan kestane saçlı adamla uğraşmak biraz zordu ama yaşlı adamın mevcut planları için gerekli bir piyundu.

"Ne oldu?"

"Söz konusu olayla ilgili onayınızı rica ediyorum."

Adam şimdi hatırladı. Bu piyonu şimdilik beklemeye almıştı.

Genç adamın kendisine gelmesinin nedenini bulana kadar, son zamanlarda sık sık aklından çıkmaya meyilli olan anıları gün yüzüne çıkardı.

"Anlıyorum."

Başucunda el pençe divan duran ziyaretçiye açıkça cevap verdi.

Hazırlıklar yakında tamamlanacaktı. Sadece biraz daha, tüm endişelerini ve kaygılarını yok edene kadar biraz daha.

"Lütfen, Majesteleri, onayınızı rica ediyorum. Daha fazla bekleyemem. Her şeyin ait olduğu yerde olması gerekiyor. Lütfen bize en içten dileğimizi yerine getirme fırsatı verin."

"Sözlerine dikkat et. Çok fazla konuşuyorsun." "...Özür dilerim."

Bu zayıf bir azarlamaydı, ama küstah genç konuğunu susturmak için fazlasıyla yeterliydi.

Vücudu solmuş olsa da, adamın doğuştan olduğu otorite hâlâ sapasağlamdı.

"İşler yakında hareketlenmeye başlayacak. Ben de sizin eylemlerinizi onaylayacağım."

O konuşurken adam aşağılanmışlık ve hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdattı.

Neden yavrular ve kızlarla ilgilenmesi gerekiyordu ki? Normalde, böylesine önemsiz insanların onu bu duygusal karmaşaya sürüklemesinden nefret ederdi.

İğrenç. İğrenç. İğrenç.

Yine de buradan vazgeçerse her şey boşa gidecekti.

Tüm bunlar onun kanının nesiller boyu devam etmesi içindi. Kimsenin onu tehdit edemeyeceğinden emin olmak için. Güçlü tuttuğu kurumları geride bırakmak için. Tehditler ortadan kaldırılacaktı.

"Fırsatınızı yanlış değerlendirmeyin."

"...Anlaşıldı. O halde planlandığı gibi operasyonumuza başlayacağım."

Genç adam başıyla selam verdi ve sessiz adımlarla odadan çıktı. Tatami zeminli odaya bir kez daha sessizlik çöktü.

Adam geleceği düşündü. Gözlerini kapattığında bile artık göremiyordu.

Elbette tanrılar ona bir kez olsun soyunun geleceğini göstermemişti. İşte tam da bu yüzden kendi hamlelerini yapması gerekiyordu; böylece hayal ettiği geleceği ele geçirebilecekti.

Adam başucuna bırakılan zili çaldı ve bir oda görevlisi kafasını odaya soktu.

"Beni mi çağırdınız, Majesteleri?"

"...Mezarlıktaki hayaletleri kırsala sürün.
Kaç kişinin yaşadığına ya da öldüğüne
bakılmaksızın." "Anlaşıldı."
Kâhya ciddiyetle adamın emirlerini kabul etti, yüzünde en ufak bir
duygu belirtisi bile yoktu.
"Ne olursa olsun o Hediyezi ezip geçeceğim..."
Oğlunun hüküm süreceğı ülkede buna gerek kalmayacaktı.
Göz kapaklarını yavaşça indiren adam derin, çok derin bir uykuya
daldı.

✿ BÖLÜM ✿

Kabuslar ve Huzursuz Edici Gölgeler

Yaz boyunca, sabah olmaz işler kızıyordu.

Bir zamanlar serinletici olan hava ısındı ve sıcaklıklar yükselerek göz açıp kapayıncaya kadar bunaltıcı, terden sıırıslıkm olmuş bir hava getirdi.

Çamaşırları bitiren Miyo Saimori gölgede bitkin bir halde iç çekti.

Görünüşe göre bugün de kavurucu olacak.

Şehrin dış mahallelerinde, Miyo'nun nişanlısı Kiyoka Kudou ile uğursuz bir şekilde yaşadığı küçük bir ev vardı.

Sessiz ve gösterişsiz ev, doğal bir dinginlikle çevriliydi. Yakıcı güneş ışığı burada şehirdeki kadar sert olmasa da, yaz ortasında yine de yorucu olmaya yetiyordu.

Miyo sıcaklığın ortasında, ön bahçeden havayı sertçe yaran bir şeyin vınlamasını duydu.

Gürültünün kaynağını kontrol etmek için evin arkasına gittiğinde, Kiyoka'yı tahta bir kılıçla deneme atışları yaparken buldu.

Silahını sallarken pürüzsüz saçları dalgalanıyordu. Mavimsi gözleri şiddetle kısılmıştı ve hareketleri bir amatör bile güzelliğiyle etkileyecek kadar zarifti. Evin efendisi neredeyse kusursuz özelliklere sahipti; kadınsı zarafet erkeksi bir yiğitlikle harmanlanmıştı.

Görevde olmadığı bu gibi günlerde bile antrenmanlarını asla ihmal etmezdi.

Olamaz, böyle dalgın olamam. Yakında bitiyor olmalı.

Ya sıcaktan ya da kendi utancından kızaran Miyo, iki eliyle yanaklarını kapattı ve şimdilik içeri döndü.

Elinde özenle katlanmış bir el havlusu ve soğuk suyla tekrar bahçeye girdiğinde, Kiyoka mola vermek için durmuştu.

", Kiyoka." "Oh, teşekkür ederim."

Onun nazik gülümsemesi karşısında yanakları ısındı.

Kiyoka ezici bir şekilde muhteşemdi. Bu yüzden Kiyoka ona her gülümsediğinde göğsü sıkıştıyordu. Kalbi için bundan daha kötü bir şey olamazdı.

"Miyo, yüzün kıpkırmızı. İyi misin?" "Ah!"

Adam ona baktığında Miyo içgüdüsel olarak yarım adım geri çekildi.

Ama Kiyoka, onun tepkisini umursamadan elini alnına .

"Ateşi varmış gibi görünmüyor."

"Evet, ben iyiyim. Tamamen iyiyim."

"Gerçekten mi?"

Adam elini çekti ve kadının vücudunda tuttuğu gerginlik rahatlayarak boşaldı. Ancak nabızı hâlâ kulaklarında zonkluyordu.

"Ben yıkanmaya . Kendini iyi hissetmiyorsan dinlendiğinden emin ol." "Dinleneceğim."

Kiyoka'nın evin içinde gözden kayboluşunu izleyen Miyo iç geçirdi.

Son zamanlarda her şey tekrar tekrar böyle olmuştu. Sadece birkaç gün önce bile-

Bunu sonra düşünebilirim!

Bu anıyı hatırlayınca neredeyse yeniden kızaracak olan Miyo, telaş içinde çamaşırları toplamak için geri döndü.

Birkaç dakika sonra kapılarında bir misafir belirdi.

"Affedersiniz."

Girişte, sade evle biraz uyumsuz bir kıyafet giymiş bir kadın duruyordu.

"Memnun oldum. Sen Miyo olmalısın. Ben Hazuki Kudou, Kiyoka'nın ablasıyım."

Kadın -Hazuki- müstakbel baldızını görür görmez ıslıl ıslıl gözlerle Miyo'ya doğru koştu. Miyo'yu hazırlıksız yakalamıştı.

"Tanıştığımıza oldum..."

Hazuki'nin varlığından hâlâ bunalmış olan Miyo, bir şekilde onun selamına karşılık vermeyi başardı.

Kiyoka'nın kız kardeşi olduğunu iddia eden kadın güzeldi ve parlak, neşeli bir izlenim veriyordu.

Yüz hatları yer yer Kiyoka'yı andırsa da genel tavrı nazik ve kadınsıydı. Bir kadına göre daha uzun boyluydu, kahverengi saçları omuzlarına kadar dökülüyordu. Hiç güneş görmemiş gibi görünen porselen bacakları, uçuşan elbisesinin altından dışarı uzanıyordu. Şu "modern kızlardan" biri olabilirdi.

Hafif giyinmiş gibi görünse de, giydiği Batılı kıyafetlerin ve aksesuarların kalitesi yüksek sosyal statüsünü açıkça gösteriyordu.

"Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Hazuki."

Hizmetçileri Yurie misafirlerini karşılamak için girişe geldi ve selam verirken yüzü gülüyordu. Hazuki daha sonra hizmetçinin elini kendi elinin içine aldı ve kuvvetlice sıktı.

"Yurie! Gerçekten uzun zaman oldu. Neden, kaç yıl oldu? Hâlâ iyi olduğunu gördüğüme çok sevindim."

"Teşekkür , bayan."

Şaşkın bir halde orada duran Miyo, böylesine yoğun bir tokalaşmanın zavallı Yurie'nin kolunu koparacağından endişelendi.

Ama hizmetçinin aydınlık ve gülümseyen yüzünü görünce endişelenmesine gerek kalmadı.

"Dürüst olmak gerekirse... hiç değişmiyorsun, değil mi abla?"

Elini yüzünü yıkamayı çoktan bitirmiş olan Kiyoka, kız kardeşini asık suratlı bir bakışla karşıladı.

"Oh, Kiyoka. Ne oldu, çalışmıyor musun?"

"Görev dışı."

"Gerçekten. Her zamanki gibi asık suratlısın. Hem de kendine bu kadar güzel bir nişanlı bulmuşken."

"Sen kendi işine bak."

Kardeşinden daha yaşlı olmasına rağmen, Hazuki ona surat asarken genç gibi görünüyordu; tavırlarındaki kızsılık garip bir şekilde uyumluydu.

"İyi, iyi. Daha da önemlisi, Miyo canım. Oh, sadece 'Miyo' ile iyi misin?"

"Evet."

"Kiyoka benden öğretmeniniz olarak hizmet etmemi istedi. Bundan haberin var mıydı?"

"Umm..."

Bir misafirleri olduğunu biliyordu elbette. Miyo en başta Kiyoka'dan bir öğretmen istemişti ama öğretmenin Kiyoka'nın öz kız kardeşi olduğuna dair hiçbir şey duymamıştı.

Hâlâ telaşlı olan kadın, dakikalar önce aklından geçen olayları kısaca hatırladı.

Saimoriler, Tatsuishiler ve Kudouslar arasındaki kavga şimdilik tatlıya bağlanmış ve sükûnet geri gelmişti. Daha önce olduğu gibi Miyo günlerini ev işleriyle uğraşarak geçiriyordu.

Her zaman olaysız ve sakin bir günlük yaşamın özlemini çekmişti, bu yüzden kesinlikle şikayet edecek hiçbir şeyi yoktu. O kadar mutluydu ki, bu onu dehşete düşürüyordu.

Ancak zihninin bir köşesinde, mevcut durumun kabul edilemez olduğuna dair belli belirsiz bir endişe sızıyordu.

Kiyoka'nın karısı olarak birincil görevi evlerine bakmak ve kocasına destek olmaktı. Bunun tek başına yeterli olmayacağını biliyordu.

Mükemmel görgü kuralları, çay seremonisine aşinalık, çiçek düzenleme ve koto. Sosyal toplantılar için gerekli bilgi, konuşma becerileri ve dans formları.

Normalde asil kandan gelen her genç hanımın eğitimi için temel kabul edilen bu beceriler, diğer ailelerle kaynaşırken vazgeçilmezdi. Miyo da yüce Kudou ailesinin reisiyle evleneceği için bir istisna değildi.

Böylece, bir akşam yemeği boyunca yemeğini yavaşça didikledikten sonra çubuklarını bıraktı ve konuyu açmaya karar verdi.

"Eğitiminizi tekrarlamak mı istiyorsunuz?" "Evet... Bu bir sorun mu?"

Geçmişti düşündüğünde, Miyo bir süre Saimori ailesinin aristokrat kızı olarak eğitim gördüğünü fark etti. Ancak üvey annesi, hayatının erken dönemlerinde eğitimi yarıda kesmiş ve ona sadece temel bilgileri öğretmişti. Öğrendiği az şeyi kullanma fırsatı bulamayınca, becerileri sonunda hafızasından tamamen silinip gitmiş.

Kiyoka bu gerçekten hiç bahsetmedi. Ama müstakbel gelini olarak bunun kabul edilemez olduğunu biliyordu. Sonsuza dek onun üzerine titremesine izin veremezdi.

"İlle de bir sorun değil ama... bu konuda kararlısın o zaman?" Kiyoka düşüncelere dalmış, kaşlarını çatmıştı.

Adamın muhtemelen bunun kendisine yükleyeceği yükü düşündüğünü düşündü. Ne sosyal nezaket ne de misafirperverlik onun uzmanlık alanıydı, ayrıca beceriksiz ve sakardı. Bu talebi hafife almasa da, bunun hayal ettiğinden daha büyük bir sorumluluk olma ve günlük yaşamlarını etkileme ihtimali vardı.

Ama Miyo artık geri adım atamazdı.

"Evet, öyle. Kendi öğretmenimi bulacağım ve sana hiçbir sorun çıkarmayacağım, Kiyoka... Lütfen."

"....."

Miyo başını derin bir şekilde eğdi, sonra yukarıdan bir iç çekiş geldiğini hissetti. "Her zaman seninle birlikte eğiliyor, değil mi? Ayrıca."

Aniden sessizliğe gömüldüğünden şüphelenen Miyo, başını kaldırdığında onu doğrudan kendisine bakarken buldu.

Hafif sert, açık tenli parmak ucu kadının yanağına doğru uzanmıştı.

"Biraz solgun görünüyorsun. Zaten kendini yeterince zorlamıyor musun?"

".....!"

Yüzü utançtan kızarmıştı. Telaşla başını salladı.

"Kendimi fazla zorlamıyorum! Tamamen sağlıklıyım."

"Yüzün ateşin olduğunu düşündürecek kadar kızarmışken aynı fikirde değilim."

"Ne?! Um, bu, um, sadece..."

Miyo telaşla kendini açıklamaya çalışırken Kiyoka kıkırdadı.

Kendisiyle dalga geçilmesine değildi. Ona karşı sevgiden başka bir şey hissetmese de, alayları onu biraz rahatsız ediyordu.

"K-Kiyoka..."

"Bana öyle sitemle bakma. Bağışlayın beni... Sanırım sorun yok o zaman. İyi bir öğretmen olabilecek birini tanıyorum. Onunla temasa geçip buraya gelmesini sağlayacağım."

"Ne?"

Miyo, nişanlısının "onları buraya getirmeceğini" kadar hazırlıksız bir şekilde söylemesinden ürkmüştü.

"Rezervasyona gerek yok. Sadece yapacak daha iyi bir işi olmayan birini işe alacağız."

"Yapacak daha iyi bir şeyiniz yok mu?"

O sırada, Miyo başka bir şey söyleyemeden konuyu orada bırakmıştı. Miyo onun ne demek istediğini merak etti ama...

...böyle asla tahmin edemezdin...

Kiyoka'nın ablası.

Miyo, karşısındaki ıslıl ıslıl kadına karşı hissettiği gerginlik ve endişenin altında neredeyse eziliyordu.

"Eminim Kiyoka sana hiçbir şey açıklamamıştır, değil mi?" "Hayır..."

"Don't Endişelen. Ben yaparım. al sorumluluk için
dönüyor sen içine muhteşem bir soylu
kadın, tamam mı?"

Gülümseyerek elini yumruk haline getirdiğini ilan etti.

Konuşma bittikten sonra Hazuki'yi çay ikram etmek üzere hızla oturma odasına götürdüler.

Kiyoka'nın kız kardeşine eşlik eden hizmetçi, yanında getirdiği valizleri boşaltarak eve girip çıktı. Yurie de bir süre sonra odadan çıktı ve Miyo, Kiyoka ve Hazuki'yi baş başa bıraktı.

"Tamam, o zaman konumuza dönmek istiyorum. Miyo, ders çalışmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

Miyo, Hazuki'nin sorusu üzerine başını salladı.

"Sadece kız okulundan mezun olmakla kalmadım, tahmin edebileceğiniz gibi gençliğimden beri *bolca* ders aldım, bu yüzden size kesinlikle temel bilgileri öğretebilirim... Bununla bir sorunuz var mı?"

Hazuki hafif bir endişeyle kaşlarını çattı.

Bu iyi mi?

Hazuki ona öğretebildiği sürece, Miyo'nun kesinlikle şikayet edecek hiçbir şeyi yoktu.

Gözlerini kısa bir süreliğine biraz daha uzağa, Kiyoka'ya doğru çevirdiğinde, Kiyoka sessizce bakışlarına karşılık verdi. Şu anda bir şey söylemeye hevesli görünmüyordu.

Miyo doğrudan Hazuki'ye döndü.

"Benim sorunum . Neden sordunuz?"

"Zaten bir evliliğim başarısızlıkla sonuçlandı. Ve baldızınla uğraşmak can sıkıcı olmalı, değil mi?"

Farkına varması gecikmiş olsa da, Miyo şimdi anlamıştı.

Kiyoka'nın kız kardeşi kendisini Hazuki *Kudou* olarak tanıtmıştı. Onun yaşında, varlıklı ailelerin kızları bekâr olmamalıydı. Demek ki bir kez evlendirilmiş ve ailesinin yanına dönmüştü. Miyo, Hazuki'nin görümcelerle ilgili yorumunun kendi deneyimlerinden söyleyebilirdi.

Miyo yanlışlıkla duyarsız bir soru sorduğu için dehşete kapıldı.

"Bu tür şeyler... beni hiç rahatsız etmiyor."

"Gerçekten mi? Emin misin?"

"Evet."

"Harika!"

Hazuki kocaman bir gülümsemeye kollarını coşkuyla diğer kadına doladı. Hafif tatlı bir koku burnunu gıdıkladı.

Bu ani kucaklaşma Miyo'yu tamamen şaşırttı. "Eh?! U-um..."

"Ne harika bir kız! Kiyoka, onu eve götürebilir miyim?" "Kesinlikle hayır."

Öfkeyle kollarını kavuşturdu.

"Hiç eğlenceli değilsin. Onu benimle geri getirmek derslerine odaklanmasını sağlayacaktır."

"...Hayır."

"Bu adil, sanırım. Ne de olsa Miyo'yu alıp götürürsem çok yalnız , değil mi?"

Görünüşe göre küçük kardeş, ablasının alaylarına ayak uyduramıyordu.

Kızgınlıkla kaşlarını çatmasına rağmen, tamamen öfkeli olmadığı belliydi. Onun bu nadir yönünü görmek Miyo'nun kalbini ısıttı.

Ama nedenini merak ediyorum.

İstemsizce elini göğsüne doğru kaldırdı.

Göğsünün derinliklerinde soğuk bir rüzgârın estiğini hissetti. Kiyoka her zamanki gibi nazikti. İki kadın ilk kez tanışıyor olsalar da Hazuki de öyleydi. Yine de Miyo kendini yalnız hissediyordu. Neden yalnız hissediyordu?

"Bir sorun mu var, Miyo?"

Kiyoka'nın doğrudan kendisine baktığını fark etti. Hazuki de kafasını şaşkınlıkla eğmişti ve bu da Miyo'nun paniklemesine neden oldu.

" sorun yok."

"Gerçekten mi? Eğer kendini iyi hissetmiyorsan-" "Sorun yok. Ben iyiyim."

"Şimdi kendini çok zorlama, tamam mı?"

Kiyoka son zamanlarda Miyo'nun sağlığı konusunda çok endişeleniyordu. Birkaç olası açıklaması olsa da, belki de

zaten biliyordum.

Ama tüm bunlar burada durmayı göze alamayacağı anlamına geliyordu. Birkaç uygunsuz özelliğinden kurtulmak ve ilerlemek istiyordu.

Miyo iyi olduğu konusunda ısrar ettikten sonra, Kiyoka daha fazla ısrar etmedi. Hazuki'nin de rahatlamış bir şekilde , Miyo'nun dersleri konusuna geri döndüler.

"Peki o zaman, bence aklınızda bir hedef olması önemli, öyle değil mi?"

"Gol mü?"

Hazuki bavulundan bir dizi ders kitabı çıkardı ve onları önüne dizdi.

"Bu doğru. Aklınızda bir hedef olursa, kendinizi daha kolay adapte edebilirsiniz, değil mi? Bir tür yüce ideali hedeflerseniz işler o kadar kolay gitmeyecektir."

Bu şekilde ortaya konduğunda Miyo'ya mantıklı geldi. Biraz el emeği ile ulaşabileceği bir hedefe ulaşmak için çabalamak, aslında ilerlemesini ölçmesine izin verecekti.

"İki ay sonra çok güzel bir parti olacak. Hem Kiyoka hem de ben davetliyiz, bu yüzden senin de bizimle katılmanı sağlayarak başlayabiliriz."

"Ne?"

Bu ani dönüş Miyo'yu ürküttü.

Daha önce hiçbir sosyal toplantıya katılmamıştı. Temel görgü kuralları zaten şüpheliydi, bu yüzden sadece iki ay içinde bir toplantıya katılmaya hazır olacağına inanamıyordu.

Hazuki, Miyo'nun üzerindeki endişeleri görmüş gibi gülümsedi.

"Endişelenmenize gerek yok. Organizatörü uzun zamandır tanıyorum ve ikimizin de rahat ettiği biri. Ve dürüst olmak gerekirse, parti sadece basit bir buluşma."

"Ama..."

Miyo durumu sindirmekte zorlanırken Kiyoka araya girdi.

"Denemekten zarar gelmez, değil mi?"

"Ama... Kiyoka..."

"Uygulamaya koyamadıktan sonra çalışmanın bir anlamı yok, değil mi?"

Bunu ifade etmenin sert bir yoluydu ama kesinlikle haklıydı. Eğer şimdi cesaretini toplayamazsa, tüm çabaları boşa gidecekti.

Değişmek istiyordu. Bu da bunu yapmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

"Anlıyorum... Lütfen benim de partiye katılmama izin verin."

Miyo yüzündeki sert ifadenin farkındaydı. Toplantıya katılacağını söylemek bile onu son derece germişti. Sanki kalbi göğsünün içinde zıplayıp duruyormuş gibi hissediyordu. "İyi olacaksın. Sana bir elbisenin içine girmeni söylemeyeceğim.

bir anda dans etmeye başlayacağız, tamam mı? O zamana kadar ikimiz de elimizden gelenin en iyisini yapacağız, anlaştık mı?"

". "

Hazuki nazik biriydi. Konuşkanlığı Kiyoka'ya hiç benzemese de, gösterdiği cömertlik Kiyoka'ninkine benziyordu.

Nişanlısına, kız kardeşini eğitmen olarak çağırdığı için gerçekten minnettardı.

Hazuki, ileriye dönük anlaşmalarının ana hatlarını belirledikten sonra, Miyo'ya bir yığın ders kitabı bıraktı ve ardından Kudou'ların ana konutuna gitti.

Kitapların hepsi güneş işığından hafifçe solmuş olsa da, muhtemelen Hazuki onları kız okulunda kullandığı için, başka türlü o kadar bozulmamışlardı ki, başka birine ait olduklarına inanmak zor görünüyordu. Miyo neşeyle hepsine baktı.

Onun gözlerinde ender rastlanan bir işıltı gören Kiyoka, karışık duygularla izledi.

...İşlerin bu şekilde devam edemeyeceğini biliyorum.

Onu çalışmayı bırakmaya zorlamasının zamanı gelmemiş miydi?

Endişelenmesine rağmen, Miyo'nun yüzündeki mutlu ifadeyi görünce tek kelime edemedi.

O gece garip bir hisle uyandı.

Kiyoka'nın çok aşına olduğu bir his sızıyor, taze bir su havuzunda yıkanan mürekkep gibi, karanlığın ortasında evin içinde dolaşıyordu.

Yine mi, diye düşündü ama bunu görmezden gelmek onun için zordu.

Şiltesinden yavaşça kalktı ve fazla ses çıkarmamaya özen göstererek nişanlısına tahsis edilen odanın dışında durdu.

Şimdi düşününce, başından beri işaretler vardı. Evine geldiğinden beri. Ama başlangıçta, Kiyoka'nın bile fark edemeyeceğı kadar silik oldukları için onları fark etmemişti.

Doğaüstü yeteneklerin varlığı.

Bir tabancayı ateşledikten sonraki barut kokusu gibi, doğaüstü yetenekleri kullandıktan sonra kalan his her yerdeydi.

Onun da çok tanıdık gelen, belli belirsiz ıstıraplı sesi paravan kapıdan içeri sızdı.

.....*Miyo*.

Kiyoka ekranı yavaşça kaydırarak açtı ve içeri girdi.

Doğaüstü yeteneklerin varlığı belirgin bir şekilde yoğunlaştı. Derisinde bir karıncalanma oldu ve nefesi boğuluyormuş gibi boğazında düğümlendi.

Yavaşça odanın ortasına serilmiş şilteye yaklaşarak onun yanına oturdu.

"Hayır... Dur, lütfen..."

Miyo'yu bu halde, sayıklayarak zayıfça mırıldanırken, alnından ter damlarken kaç kez görmüş olursa olsun, bu Kiyoka'nın kalbini sızlatıyordu.

"Her şey ... Artık iyisin."

Sıcak yaz gecesine rağmen buz gibi soğuk olan bir elini onunkine sıkıca doladı ve diğer eliyle perçemini alnından sıyırdı.

Kiyoka sonunda onun nefes alış verişinin düzenli ve huzurlu hale geldiğini duyana kadar yanında kaldı.

Şafak vakti, Miyo gözlerini şiltesinin üzerinde açtı.

Yüzü sertleşmiş ve kaskatı kesilmişti; yanaklarında hâlâ ter ve gözyaşı izleri vardı.

...Başka bir kabus daha görmüştü.

Saimori malikânesinden buraya taşınalı birkaç ay olmuştu. Mevsim ilkbahardan yaza geçmişti. Yine de tüm bu süre boyunca, Miyo her gece kötü rüyaların peşini bırakmamıştı.

Rüyalarında olan her şeyi hatırladığı zamanlar olduğu gibi, her şeyi hemen unuttuğu zamanlar da oluyordu.

İlk başlarda gördüğü rüyaların çoğu Saimori'lerin evinde geçirdiği zamanlardan kalma acı ve ıstırap dolu anılarla ilgiliymiş gibi görünüyordu ama artık başkaları da vardı. Bazı rüyalarında tanımadığı bir grup insan onu aşağılıyor, bazılarında ise dar ve karanlık bir yere kapatılıyordu. Canavarların onu kovaladığı kabuslar ya da insanların öldüğü görüntüler de vardı.

"Rüyalar. Onlar sadece rüya..."

Bazen Kiyoka ve Yurie de ona görünürdü. O gecelerde kalbi daha da çok acıyordu.

Miyo gözyaşları içinde uyanmaya alışkındı ama aynı zamanda kabuslarından o kadar korkuyordu ki uyumakta tereddüt ediyordu. Sonuç olarak, yeterince dinlenemediği için fiziksel durumu zarar görmeye başlamıştı.

Nişanlısının özen ve ilgisinin geçici olarak sağlığına kavuşturduğu bedeni bir kez daha düşüğe geçmişti.

...*Kiyoka için sorun yaratamam.*

Hâlâ yapması gereken çok şey vardı. Dinlenecek ya da yatacak zamanı yoktu.

Miyo her zamanki gibi giyinip mutfağa koşmadan önce kısa bir süre elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Sonra görüşürüz."

"İyi günler."

Miyo, Kiyoka'yı kapıdan uğurladıktan sonra derin bir iç çekti.

Üst üste ikinci gün, sabah ilerledikçe sıcaklık giderek artmıştı. Ekstra nemle birleşen sıcaklık havayı yapışkan ve nemli bir hale getirmişti. Bu ortamda, dayanma gücünün hızla azaldığını hissetmekten kendini .

Bu sıradan bir hareketti ama Yurie ona baktığında kaşlarını hafifçe çattı.

"Bayan Miyo, lütfen kendinizi zorlamayın. Yaz sıcağı vücudun enerjisini tüketir..."

Miyo içeri girmeden önce hızla, "Ben iyiyim," dedi.

Hem Kiyoka hem de Yurie onu dikkatle izliyordu ve her ikisi de çok anlayışlıydı. Kendisi için endişelenen birilerinin olmasının ne kadar harika bir şey olduğunu herkesten daha iyi anlıyordu ama sonsuza dek onu şımartmalarına izin veremezdi.

Yeterli olmasa da *biraz* uyuyabildi.

her gece, bu yüzden havanın onu fazla inanmıyordu. Sadece biraz uyuşuktu; hepsi bu.

Buna dayanabilirsem, eminim her şey eninde sonunda normale dönecektir.

İçten içe kendini ikna ederek mutfağa döndü ve bulaşıkları yıkamayı hızla bitirdi.

Yıllardır yaptığı ev işlerini hallederken sakinleşmekte hiç zorlanmazdı. Bu işler o kadar içine işlemişti ki vücudu neredeyse kendi kendine hareket ediyordu.

Mutfağı temizlemeyi bitirdiğinde çamaşırhaneye geçti.

Çeşmenin soğuk suyu yaz sabahında hoş bir his veriyordu. Çamaşırları yıkarken, lavabodan sıçrayan sıvı, sanki kendi bulanık ve dalgın kafasını duruluyormuş gibi hissettiriyordu.

Nemi temiz bir şekilde sıkıldıktan sonra, Miyo iyice yıkanmış çamaşırları kuruması için çamaşır direğine astı. Yine de

oldu bir her gün Chore, o her zaman keçe a
hafifduyu her şey kuruduktan sonra başarının.

"...Phew."

O iyiydi. Devam edebilirdi.

Önceki ikametgahındaki durumla kıyaslandığında, bu kadar efor sarf etmek onun için bir şey ifade etmezdi bile.

İki eliyle yanaklarına şaplak atan Miyo kendini bir kez daha ateşledi.

Hazuki ona ders vermek için daha sonra tekrar gelecekti. O gelmeden önce, Miyo bir gün önce kendisine ödünç verilen kitabın bir kısmını gözden geçirmek istedi.

"Um, Yurie. Sakıncası yoksa biraz odamda derslerime hazırlanacağım."

"Evet, evet, elbette. Temizliği bana bırakabilirsiniz."

Eve dönerken küveti kucağında tutan Miyo hizmetçiye seslendi ve Yurie neşeyle başını salladı.

Yurie'ye yük olduğu için kendini suçlu hissetse de, odasındaki ders kitaplarından birini aldı.

Evin Teşviki.

Son derece doğrudan bir başlık.

İçerik, ev işlerinin temellerine odaklanmış görünüyordu. *İyi eş, bilge anne* ifadesinin anlamı, kişinin bir eş ve ebeveyn olarak görevi ve kocasıyla birlikte evi nasıl idare edeceği üzerine sayfalarca süren uzun bir inceleme ile başlıyordu.

En bariz noktalar bile, sanki kelimeleri okuyucunun beynine kazımak için özenle ve titizlikle ortaya konmuştur.

Oh hayır...

Okudukça endişeleri daha da artıyordu.

Miyo, Kiyoka'ya layık bir eş olmak istiyordu. Bu *iyi bir eş, bilge bir anne* olmak anlamına mı geliyordu? Yoksa kocası için her zaman yiyecek, giyecek ve diğer ihtiyaçları hazırlayan seçkin bir hanımefendi olmak anlamına mı geliyordu?

Eğer durum buysa, o zaman işlerin halihazırda olduğundan farklı olan neydi?

Miyo'nun en aşına olduğu aristokrat eş üvey annesi Kanoko'ydu. Kanoko'nun yaptığı kadar çok şey yapması gerektiğini düşünerek, kendisine özel ders verecek birini istemeye karar vermişti.

Hata yaptığımı düşünmüyorum ama...

İdeal eş, Kiyoka'ya layık bir eş. Bu muğlak fikirler Miyo'nun zihnine bulanık, şekilsiz gölgeler gibi yapışmıştı. Şimdi elinde kalan tek şey, bu yolun kendisi için seçtiği doğru yol olup olmadığına dair endişeydi.

Miyo sayfaları çevirmeyi bıraktı. O şaşkın bir belirsizlik içinde otururken zaman ilerliyordu.

Kısa bir süre sonra Hazuki planlandığı gibi geldi ve ders hemen başladı.

"Şimdi, Miyo. Önce neyle başlayalım?" Hazuki

sırıtarak, önceki günkü gibi göz kamaştırıcıydı.

Kadının neşeli ve konuşkan tavrına rağmen, Miyo dikkatle baktığında Hazuki'nin jestlerinin ve davranışlarının da bir o kadar zarif olduğunu fark etti. Miyo, bu tavırları parti için zamanında taklit etmeyi öğrendikten sonra nasıl görüneceğini kavrayamadı.

Miyo gittikçe Hazuki kaşlarını kaldırdı.

"Bu kadar endişeli görünmenize gerek yok. Şu ana kadar kadarıyla, şahsen duruşunuzun ve duruşunuzun yeterince zarif olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun...?"

"Evet. Gençken görgü kuralları dersi almıştınız, değil mi? Acaba bu temel davranış biçimleri sizin için bir alışkanlık haline mi geldi?"

Ona bir hizmetçi gibi davranmalarına rağmen Miyo, Saimori ailesinin adını lekelememek için davranışlarına ve tavırlarına gerçekten de özen göstermişti. Öğrendiklerinin karşılığını alıyordu...

O zor ve acımasız günlerde öğrendiği bir şeyin şimdi kendisine faydalı olduğunu düşündüğünde

gözyaşlarına boğulmaya hazırdı.

"Bir partiye hazırlandığımız için çiçek düzenleme ve çay seremonisini sonraya bırakalım. Kiyoka ayrıca ev işleri konusunda da derse ihtiyacın olmadığını söyledi... O halde görgü kuralları ve konuşma becerilerine öncelik vereceğiz. Bir şeyler bulmam için bana bir dakika verin, olur mu?"

Hazuki bir gün öncesinden kalan ders kitapları yığını karıştırmaya başladı.

Hareketleri neredeyse çocuksu görünüyordu, az önceki rahat ve yavaş tavrının tam tersi, bu da Miyo'nun gözyaşlarını bastırmasına yardımcı oldu.

"U-um...M-Bayan Hazuki..."

Miyo ona hitap ettiği anda Hazuki'nin eli hareketsiz kaldı ve şok içinde gözlerini kocaman açarak arkasını döndü.

"Neydi o?" "Ha?"

Garip bir şey mi söyledi?

Hazuki elini nazikçe ağzına götürdü ve şaşkın Miyo'ya yorumunu açıkladı.

"Benim adım. Az önce bana ne dediniz?"

"Oh, um... Ben size Bayan Hazuki dedim..." "Hayır, hayır, hayır!"

Miyo'nun omuzları azarlama karşısında şok içinde titredi.

"Özür dilerim... Durup dururken böyle bağırmamalıydım." "Sorun değil."

Hazuki iç çekerek, "İşte yine yapıyorum..." dedi.

Bu ani azarlama Miyo'yu sarstı ve ona Kiyoka'yla tanışmadan önceki zamanlarını hatırlattı.

Hazuki'nin tepkisine bakılırsa, Kiyoka ona Miyo'nun önceki evinde maruz kaldığı muameleden bahsetmiş gibi görünüyordu.

Yine de Miyo, Hazuki'nin onun yanında daha dikkatli davranmasına neden olduğu için üzgün hissediyordu.

Diğer kadın havayı yumuşatmaya çalışmadan önce kısa bir özür daha diledi ve gülümseyerek Miyo'nun ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Mesele şu ki, Miyo. Eğer sorun olmazsa, bana ablan gibi davranmanı istiyorum."

"...E-özür ?"

Talebin aniden gelmesi Miyo'yu tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Her zaman senin gibi sevimli bir kız kardeşim olsun istemişimdir. Ama onun yerine küçük bir erkek kardeşe kaldım ve o hiç de sevimli değil! Bu bir trajedi, gerçekten."

"Um..."

"Miyo. Çok tatlısın, çok terbiyelisin, neden, mükemmelsin. Kiyoka hiç eğlenceli biri olmadı. Onu hep inatçı bir velet olarak görmüşümdür ama senin gibi harika bir kızı gelin olarak seçtiği hakkını vermeliyim."

"...Anlıyorum."

Miyo, gözleri yavaş yavaş parıldamaya başlayan Hazuki'nin övgü dolu sözleri karşısında tek kelime bile edemedi.

"Seni daha iyi tanımak istiyorum. Ne de olsa aile olacağız, değil mi? Seni şımartmama izin ver; bana istediğin kadar yaslan! Kiyoka asık suratlı ve suskun, o yüzden kafasından neler geçtiğini anlamak zor ama eminim o da aynı şeyleri hissediyordur."

"...Aile."

"Bu doğru, aile. Yani herhangi bir formaliteye gerek yok, tamam mı? Bunun yerine bana 'kardeşim' dersen çok memnun olurum. Tabii ki, istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin."

"S-sis...?"

Abla.

Miyo, ona böyle seslenirse aynı masum, çocuksu gülümsemeyi sevinçle göstereceğinden emindi... Ama.

"Sevgili kardeşim."

Ne zaman biri ona böyle seslense donup kalıyordu. Bu onu korkuturdu.

O kız artık yoktu. Ama Miyo yine de hatırlamadan edemiyordu. Yardım edemedi ama ailesini ve biricik kız kardeşini hatırladı.

Kız kardeşinin görüntüsü gözlerinin önünden geçerken, Miyo Hazuki'ye istediği unvanla hitap etmekte tereddüt etti.

"...Bunun yerine sana Hazuki desem sorun olur mu?"

Bunun üzerine diğer kadın gülümsedi ve "Elbette" diye cevap verdi.

Miyo, Hazuki'nin hayal kırıklığını tamamen gizleme düşüncesine sahip olmasından dolayı mutluydu.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonu. Başkent'in bir bölümü.

Kiyoka, birliğin komutanı olarak bir kez daha sadece ofisindeki evrak işleriyle ilgilenmeye odaklanmıştı.

"Commaaander."

"Ne?"

Kiyoka, ofise kafasını uzatan güvenilir astı Godou'nun sesine cevap verirken gözlerini masasından ayırmadı.

"Tümgeneral sizi görmeye geldi."

"...Erken geldi."

Planlanandan önce gelen ziyaretçiyi öğrenince kaşlarını çattı. Yine de misafiri doğrudan amiriydi ve son derece meşgul bir adamdı. Şikayet etmek Kiyoka'nın haddine değildi.

Aceleyle kabul odasına gitti.

"Gecikme için özür dilerim, Tümgeneral Ookaito, efendim."

"Sorun değil. Buraya çok erken geldim. İşini böldüğüm için özür dilerim, Kiyoka."

" de değil."

Resepsiyon odasındaki koltukta oturan askeri üniformalı dev adam zoraki bir gülümseme takındı. Biraz kaba bir izlenim bıraktı.

Masashi Ookaito. İmparatorluk Ordusu Genelkurmay Başkanlığı'nda tümgeneral rütbesine sahip bir subaydı. Kırk yaşındaydı ve başkentteki başlıca oyuncular arasında genç sayılırdı, ancak Ookaito ailesinin varisi olarak

Birçok asker üreten bu adamın gelecekte büyük işler yapması bekleniyordu.

Ayrıca, ordunun geri kalanının küçümseyerek baktığı Özel Anti-Grotesquerie Birimi üzerinde de resmi komuta yetkisine sahipti.

"İmparatorluk Sarayı'na gitmeden önce seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Ne oldu efendim?"

Kiyoka onun karşısına oturdu ve sordu. Açıkça cevap vermeden önce Ookaito'nun yüzünden bir duygu karmaşası geçti.

"Bir mezar soygunu oldu."

"...Gerçekten mi, efendim?"

"Bu doğru."

Kiyoka kaşlarını çatmaktan başka bir tepki veremedi. "Sanırım bu polisin işi."

Genellikle hayalet olarak adlandırılan varlıkların bertaraf edilmesi büyük ölçüde Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin yetki alanına girmektedir.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, mezarlıklar yok edilmesi gereken kötü niyetli ruhlara ev sahipliği yapmıyordu. En başta mezarların olması, oraya defnedilen merhumlar için uygun anma törenleri düzenlendiği anlamına geliyordu. Birkaçının kazılması büyük bir soruna yol açmazdı.

Elbette mezar soygunlarından kaynaklanan sorunların yaşandığı istisnai durumlar da vardı, bu yüzden Kiyoka yine de amirinden daha ayrıntılı bir açıklama istemesi gerektiğini biliyordu.

"Farkındayım. Bir şey olduğundan değil ama..."

Ookaito'nun garip ve muğlak cevabı gerçekten de yapacağını bilemediğini gösteriyordu.

Tümgeneral, "Görünüşe göre bir şekilde şehrin dışındaki Yasak Bölge'ye girmeyi başarmışlar," diye ekledi.

"...?"

Kulaklarına inanamayan Kiyoka, birkaç dakika boyunca şaşkın şaşkın öylece durdu.

Adından da anlaşılacağı üzere, Yasak Bölge şehrin dışında, insan yerleşimlerinden uzakta, erişimin sıkı bir şekilde kontrol edildiği bir bölgeydi. İlk bakışta bir ormandan başka bir şey gibi görünmüyordu ama aslında İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın yetki alanındaydı - yani imparatorların ve ailelerinin nesilden nesile aktarılan etki alanıydı - ve tüm sırlarında olduğu gibi, gerçek amacı halka açıklanamazdı.

Eğer Ookaito bu bölgeyi kastediyorsa, o zaman *mezarın* yanında Yani...

"Hayır, şaka yapıyorsun."

"Çok ciddiym. Mezarlıklara saygısızlık edildi." "Hng!"

Nefesi kesildi.

Yasak Diyar'da sadece bir mezarlık vardı. Burası Mezarlık Alanı olarak biliniyordu.

Basitçe söylemek gerekirse, Gift kullanıcıları için bir mezarlıktı.

Ruh-Görme Yeteneğine sahip kişiler genellikle büyük miktarda ruhani güce sahipti. Bu nedenle, vefat ettiklerinde ruhları daha da güçlenirdi, bu da düzenli bir anma töreninin onları dinlendirmek için genellikle yeterli olmadığı anlamına geliyordu.

Gömü Alanı, Hediye Kullanıcılarının ruhlarının mühürlendiği yerd.

Ama eğer saygısızlık , o zaman.

Pek çok Hediye kullanıcısı savaşta, kalplerinde kin, nefret ve ıstırapla can verir. Eğer hayaletleri uykularından uyandırılır ve serbest bırakılırsa, nefretlerini halkın geneline yöneltebileceklerinden endişe etmek için pek çok neden vardır.

Kiyoka düşünceleri kafasında hızla ilerlerken elini çenesine götürdü.

Hayaletler akıl ya da zekâdan yoksundu. Serbest kalan ruhlar Yasak Diyar'dan çıkmayı başarırca, ne tür bir hasara yol açacaklarını kimse bilemezdi.

İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın elinden geleni yaptığını düşünüyorum.

Kaçan hayaletleri Yasak Diyar'a geri götürmek ve onları bir kez daha mühürlemek kolay olmayacaktı. Nasıl yaparlarsa yapsınlar, bu sorunun çözülmesi zaman alacaktı.

"Durum nedir? Mühürlerden kaç tanesi kaldırıldı?" "Görünüşe göre, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın uygulayıcıları büyük ölçüde kontrol altına aldılar. Bununla birlikte, bize fazla bilgi vermiyorlar. Doğrudan sorduğumuzda bile çekingen . Dürüst olmak gerekirse bu bizi zor durumda bırakıyor."

Ookaito içini çekti, yüz ifadesi asıktı. Bu haber Kiyoka'nın da onunla birlikte iç çekmesine neden oldu.

"Her halükarda, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı bu konudan kaçınıyorsa, oradaki tüm mühürleri kontrol altında tutamadıkları anlamına geliyor olmalı. Vatandaşlara bir şey olmasına izin veremeyiz, bu yüzden biz de tetikte olacağız."

"Minnettarım."

Kiyoka, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın işleri ele alış biçiminden hoşlanmıyordu ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. O ve adamlarının yapabileceği tek şey, halkın başına bir şey gelmeden önce kendilerinden işbirliği talep edilmesi için dua etmektir.

Baş ağrısına neden olan konu aradan çıktıktan sonra Ookaito koltuktan kalktı.

", gitmeye hazır mısınız? Şimdi İmparatorluk Sarayı'na gideriz diye düşündüm."

"Evet, bu sorun olmaz."

Önceden planlandığı gibi istasyondan ayrılan Kiyoka, Ookaito'nun astlarından birinin direksiyonda olduğu tümgeneralin otomobiline bindi. İki adam buradan imparatorun ikamet ettiği İmparatorluk Sarayı'na doğru yola çıktı.

Yol boyunca arabanın içinde konuşulacak pek çok şey vardı.

Sohbetleri neredeyse her zaman işleriyle ilgili olsa da, iki adamın hem özel hem de kamusal yaşamlarında ilişkileri vardı ve yakın, güvene dayalı bir ilişkiye sahiptiler. Çok meşgul oldukları için

nadiren birlikte vakit geçirme firsatı bulduklarından, konuşacak pek çok şey vardı.

"Kiyoka, nişanlandığını duydum. İşler nasıl gidiyor?"

"Bahsetmeye değecek bir şey yok, gerçekten," diye kaçamak bir cevap verdi kaçınılmaz soruya. Ookaito, komutanın ifadesiz yüzü ve sert ses tonundan etkilenmeden yoluna devam etti.

"Yuva kurmaya ne kadar karşı olduğunu düşünürsek, onunla gerçekten iyi anlaşıyor olmalısın, ha?"

"...Evlilikten bilerek kamıyordum, biliyorsun."

Kudou ailesinin reisi olarak eninde sonunda evlenmek zorunda kalacaktı ve bu gerçeği hiçbir zaman sorun etmemişti. Sadece uygun bir eş bulamamıştı.

Bu anlamda, Miyo ile gerçekten de iyi anlaştığını söyleyebilirdi.

"Yine de, olanları düşününce zor zamanlar geçirmiş olmalısın. Tüm olanlardan sonra ona sadık kaldığına göre ona karşı oldukça ciddi olmalısın."

"Bunların hiçbirinde onun suı yoktu."

"...Görünüşe göre kadınlardan nefret ettiğin yönündeki söylentiler de tamamen yanlışmış."

"İstediginizi düşünmekte özgürsünüz."

Ookaito bu sert cevabın ardından kıkırdamasını gizlice boğazında tuttu.

Belli ki Saimoris'lerin evinin yakılmasıyla sonuçlanan kargaşaya ilişkin tüm ayrıntılar tümgeneralin de kulağına gitmişti.

Birden nefes almanın biraz zorlaştığını hisseden Kiyoka boğazını temizledi ve ardından konuyu kurnazca değiştirme firsatını yakaladı.

"Tatsuishi'orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Görünüşe göre işinde beklenmedik derecede gayretli."

"şaşırtıcı değil, gerçekten. Bu aile daha fazla itibar kaybetmeyi göze alamaz."

Kiyoka'nın bu konudaki gerçek hisleri, Tatsuishi'nin olmaması halinde bunun kendisi için sadece daha fazla sorun yaratacağı yönündeydi.

Ailenin eski reisi Minoru Tatsuishi'nin işlediği suçlar nedeniyle aile reisliği görevi en büyük oğlu Kazushi Tatsuishi'ye geçmişti.

Yine de bu Kazushi biraz tuhaf bir adamdı. Ne Kiyoka ne de Ookaito, itibarları bu kadar düşmüşken ailesinin konumunu korumasını beklemiyordu ama görünüşe göre ailenin varisi olarak rolünü sorunsuz bir şekilde yerine getiriyordu. Karmaşık prosedürleri zorlanmadan hallediyor, askeri ve polis soruşturmalarına isteyerek uyuyordu.

İmparatorluk Sarayı'ndaki işlerinin yarısı onunla ilgiliydi ve oraya vardıklarında buluşmayı planlıyorlardı.

Çok geçmeden, otomobilleri tüm ülkedeki en yüksek soylu aileye ait kale kapısından geçti.

Geniş arazinin etrafında bir hendek uzanıyor ve taş patika boyunca kiraz çiçeklerinden çamlara kadar yemyeşil ağaçlar sıralanıyordu. Her biri imparatorluk ailesinin bir üyesini barındıran bir dizi konut araziye dağılmıştı, ancak Kiyoka'nın grubu bunların arasında en büyüğünü ziyaret ediyordu ve bu bina arazinin tam merkezinde yer alıyordu.

Giriş kapısının önüne park ettikten sonra otomobilden inen iki adam, konutun içindeki tanıdık patikadan yürüdüler.

"Diğer arkadaşınız bu tarafta bekliyor, lütfen."

Rehberleri sürgülü kapıyı açtı ve kapının ardında kendilerinden önce oraya varmış olan Kazushi Tatsuishi'yi gördüler.

"Merhaba, Bay Kudou, Bay Ookaito."

Gösterişli bir kimonoya sarınmış genç çapkın adam onlara baktı ve şüpheli bir gülümseme takındı.

"...Tatsuishi, Ekselanslarının karşısına bu şekilde çıkmayı mı planlıyorsun?"

Kiyoka baş ağrısının başladığını hissederek şakaklarına bastırdı.

Ne yazık ki, Tatsuishiler artık Kudous'un hizmetkâr klanı olduğundan, onları denetlemek Kiyoka'nın sorumluluğundaydı. Kazushi'yi sert bir şekilde azarlamadan bırakamazdı.

"Ben ordudan değilim ve Gift kullanıcılarının hepsinin böyle olduğunu duydum."

Kazushi şekilde saygı göstermeden, lakayt bir şekilde cevap verdi.

Kiyoka onun söylediklerinin gerçekten de doğru olduğunu kabul etti. Hediye kullanıcılarının uyması gereken tek kural imparatora hizmet etmektir. Ordu dışındaki Hediye kullanıcıları için bu, herhangi bir özel kıyafet gerekliliğine tabi olmadıkları anlamına geliyordu. Kazushi'nin kıyafetinde doğal bir sorun yoktu.

Bu gelenek Restorasyon öncesine, çok eski zamanlara dayanıyordu. Aynı zamanda Hediye Kullanıcılarının ülke için ne kadar özel olduklarının da bir kanıtıydı.

Yine de Kiyoka onun asgari görgü kurallarına uymasını istiyordu. Kazushi'nin kıyafetlerinin cıfcaflı sarı ve kırmızı renkleri gözleri yoruyordu.

"Bu benim resmi kıyafetim, tabiri caizse, Bay Kudou. Bu konuda bu kadar gergin olmanıza gerek yok."

"...Sadece bu seferlik. Bir daha yaparsan kafan yerde kalır."

Ookaito'nun gözlerindeki acıma ifadesini görmek, Kiyoka'nın işinin çoktan bitmiş olmasını dilemesine neden oldu.

Bir anlık tartışmalarına rağmen Kazushi'ye katıldılar ve sonunda görmek için orada kişiyle buluşma zamanı geldi.

Atmosfer büyük ve heybetli olsa da, Kiyoka ve Ookaito bu noktaya alışmışlardı.

Konutun en iç kısmına ulaştılar. Abartılı bir şekilde tasarlanmış sürgülü kapının diğer tarafında, burada yaşayan soyluların misafirlerini ağırlamak için kullandıkları oda bulunuyordu.

". Ookaito, Kudou ve Tatsushiki geldi." "Girebilirsiniz."

Ookaito grup adına geldiklerini duyurdu ve sürgülü kapının arkasından hemen bir cevap geldi.

"Çok uzun zaman oldu, Prens Takaihito."

Odaya girdiklerinde, asilzadenin tam karşılarında, girintili bir oyuğun önünde oturduğunu gördüler.

Bembeyaz teninde parlak kırmızı dudaklar. Badem şeklindeki gözlerinin altında herhangi bir duygu tamamen gizlenmişti. Yaşça Kiyoka'ya yakın olmasına rağmen, adamın endamı o kadar uhreviydi ki, bazıları onu bir erkek, hatta bir kız çocuğu sanabilirdi. Aynı zamanda, diğerlerinin doğal olarak gardını almasına neden olan korkutucu bir auraya sahipti.

yoktu. Tek bir ismi vardı: Takaihto.

Bu, onun gerçekten de imparatorun çocuğu olduğu anlamına geliyordu. Başka bir deyişle, imparatorluk tahtına geçecek sıradaki kişi olan bir imparatorluk prensiydi.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Masashi, Kiyoka. Ve Tatsuishis'in yeni başkanı."

Üç konuk sıraya girdi ve prensin önünde secdeye kapandı. Kazushi bile burada uslu durması gerektiğini yeterince biliyordu.

Takaihto bir kolçağa yaslanmış, dudaklarında gülümsemeye benzer bir ifadeyle oturuyordu.

"Lütfen başlarınızı kaldırın ve rahat olun."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Ookaito'nun cevabının ardından Kiyoka ve Kazushi başlarını kaldırarak duruşlarını düzeltti. Buradaki hiç kimse tamamen rahatlayacak kadar aptal olmasa da, Takaihto'nun sözleri gergin atmosferi biraz olsun gevşetmeye yaradı.

Kiyoka, Ookaito ile hızlı bir bakış alışverişinde bulundu ve ikisi birbirleriyle yer değiştirdi.

Söz konusu konu doğaüstü yeteneklerle ilgiliydi ve dolayısıyla Kiyoka'nın yetki alanına giriyordu. Ookaito Kiyoka'nın amiri olsa da, kendisi de Giftless olduğundan, astına sadece formalite icabı eşlik etmişti.

Kiyoka başını hafifçe eğdi ve konuşmaya başladı.

"...Prens Takaihto, Kazushi'ye kendisini tanıtırma fırsatı vermek istiyorum."

". Dinleyelim."

Kiyoka'nın işaretiyle genç adam hafifçe öne doğru hareket etti ve başını eğdi.

"Benim adım Kazushi Tatsuishi, Majesteleri. Tatsuishi ailesinin yeni reisi olarak hizmet etmeye başladım. Ailemizin son zamanlarda işlediği suçlara rağmen, cennetin bize gönderdiği hediyeleri hiçe sayarak beni kabul ettiğiniz için en derin şükranlarımı sunmama izin verin."

"Aldırmayın. Siz de oldukça zor zamanlar geçirdiniz, değil mi?"

"Teşekkür ederim Majesteleri, böyle bir nezakete layık değilim. Tatsuishi ailesi şu anda Kudou ailesinin emri ve çağrısı altında ve klanımın lekelenen ismine onur ve güveni yeniden kazandırmak için elimden geleni yapmak niyetindeyim."

"İmparatorun yerine sizin sözünüzü affediyorum. Sözlerinizin arkasında durduğunuzdan emin ."

Kazushi, Takaihito'nun önünde tekrar secdeye kapanmadan önce, "Kesinlikle, Majesteleri," diye yanıtladı.

Hediye kullanıcıları yalnızca imparatora boyun eğdi. Dolayısıyla, yargılandılar ve toplum yasalarına uygun olarak kefaret ödeseler bile, Kraliyet'ten resmi bir af olmadan varlıklarını haklı çıkaramazlardı.

Artık Tatsuishiler imparatora hizmet etmek için bir kez daha izin almışlardı.

"Sen de zor zamanlar geçirdin Kiyoka. Saimori ailesinin başına gelenler utanç verici."

Saimorilerin konumu düşüşte olsa da, Hediye'nin mirasçısı olan bir aileyi kaybetmişlerdi. Bu hem imparator hem de Japonya büyük bir darbeydi. Normalde, nihai olarak kimin sorumlu olduğuna dair bir soruşturma başlatılmasına yetecek kadar.

Son olayda ölen olmadığından ve Saimori ailesinin kötü aktörlerinin hepsi uygun şekilde cezalandırıldığından, işler karara bağlanmamıştı. Hepsi bu kadar.

Kiyoka umutsuzca gözlerini yere indirdi.

"Durdurmayı başaramadığım için beni affedin."

"Bunun bir önemi yok. Onları önceden belirlenmiş bir kaderdi."

Takaihito gülümsedi ve cömertçe başını salladı. Kiyoka omuzlarını gevşetti ve rahat bir nefes aldı.

İmparatorluk prensi ve imparatorluğun önde gelen hediye kullanıcısı küçük yaşlardan beri iletişim halinde olduklarından, aralarında formalite ve geleneklerin ötesine geçen yakın bir bağ vardı.

"Durumu hoşgörüyü karşıladığınız için teşekkür ederim. Ayrıca, Prens Takaihito, İlahi bir Vahiy aldığınızı duydum."

"Gerçekten de öyle. Mezarlık alanının etrafındaki mührün kırıldığının farkındasınız, değil mi?"

Demek buydu. Kiyoka kaşlarını çatı.

İlahi Vahiy, doğrudan imparatorluk soyundan geçen bir tür doğaüstü yetenektir.

Bu Hediye, kullanıcıya ulusun başına gelebilecek felaketler hakkında tanrılardan önceden uyarı verirdi.

Başka bir deyişle, önsezi.

Çağlar boyunca imparatorlar, Yeteneklerini kullanarak ülkelerine yönelik tehditleri öğrenir ve bunlardan kaçınır ya da kayıpları minimumda tutmak için büyük çaba sarf ederlerdi.

Gerçekte, bu ilahi mesajların gerçekten de tanrıların işi olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ancak kesin olan, Hediye kullanıcılarının görevlerinin bir parçası olarak bu İlahi Vahiylere itaat ettikleri ve bilgileri Grotesklerle savaşmak için kullandıklarıydı.

Takaihito hüküm süren imparatorun ikinci oğluydu, ancak en büyükleri İlahi Vahiy miras almadığı için Takaihito'nun tahta geçeceği neredeyse kesindi. İlahi Vahiy Hediyesi'in önemi işte buydu.

Şu anda, hüküm süren imparatorun sağlık durumu kötüydü. Takaihito onun yerine Kiyoka ve diğerlerine direktifler vermek için İlahi Vahiy kullanıyordu.

"Dikkatli olun... Bir savaş yaklaşıyor. Eğer işler kötü giderse, hayatlar kaybedilecek."

Kiyoka Takaihito'nun sözlerini ciddiyetle dinledi ve telaşlandı.

Savaşta ölüm kaçınılmazdı ama Takaihito'nun onu buraya çağırıp doğrudan uyarması tehlikenin gerçekten de korkunç olduğu anlamına geliyordu. Bu

neredeyse hiç olmadı.

"Bazılarının yok söylediğinizde, bunlar tam olarak kimler olacak?"

"Hmm. Henüz tahta çıkmadığım için güçlerim hala kararsız. Bana gösterilen tek şey buydu."

"...Anlaşıldı. Her , tehdidin kendisi kesin mi?" "Evet."

Kiyoka bu durumun son derece dikkatli bir şekilde ele alınması gerektiğini biliyordu.

Eğer kendisi ve bu odadaki diğer insanlar tehlikedeysen, bu masum ve habersiz vatandaşların çok daha büyük bir tehlike altında olduğu anlamına geliyordu.

Ookaito ve Kazushi dinlerken sertçe ve sinirlerini çelikleştirdiler.

"Başka imgelemler görürsem sizinle irtibata geçerim." "teşekkür ederim, Prens Takaihito."

"Ah, evet. Bir şey daha var, Kiyoka."

Kiyoka tam toplantılarının sona erdiğini düşünürken, Takaihito onu durdurdu.

"Ne oldu?"

"Nişanlandığınızı duydum. Sonunda."

Yine mi bu? Kiyoka bu konudan biraz bıkmıştı. Tıpkı Ookaito'da gibi, ne zaman bir tanıdığıyla karşılaşsa bu konu mutlaka gündeme geliyordu.

Aynı konuşmayı defalarca tekrarlamaktan bıkmıştı.

"Nişanlınız... Eminim bundan sonrası oldukça zorlu geçecek."

"Deniyor musun?"

"Ama seni tanıdığım için iyi olacağına eminim."

Takaihito eğlenceli bir kıkırdamayla konuştu.

"Bu da başka bir İlahi Vahiy mi?"

Bu prekognitif emperyal prens yapmadı sağlamak
bir Cevap Kiyoka'nın sorusuna.

Aralarındaki uzun ilişki göz önüne alındığında, Kiyoka Takaihito'nun ona her şeyi açıklayamayacağını biliyordu.

"...Bunu aklımda tutacağım."

Bu sözlerle birlikte üç adamın Takaihito ile görüşmesi sona erdi. Zihinleri ufuktaki tüm olası gelecekleri düşünmekle meşgulken, imparatorluk konutunu geride bıraktılar.

✿ BÖLÜM ✿

Kestane Saçlı Adam

Hazuki'nin vesayeti oldukça katıydı; genellikle iki günde bir uğrardı.

"İşte, sırtını böyle kamburlaştırma. Vücudunuzu daha küçük göstermemeye odaklanın."

Onun önerisine uyan Miyo hemen sırtını gerdi. Göğsünü şişirmek için omuzlarını hafifçe arkaya çekti, ardından duruşunu korumaya dikkat ederek evin koridorlarında bir aşağı bir yukarı yürüme alıştırmaları yaptı.

Miyo her zaman başını öne eğmeye meyilliydi ve gözlerini hemen yere dikerdi. Bunu yaptığında, vücudu da doğal olarak onunla birlikte eğilir, bu da ona genel olarak kasvetli ve melankolik bir izlenim verirdi.

"Parti kaynaşmak için bir yerdir. Konuştuğunuz herkese karanlık ve kasvetli görünürseniz bunu yapamazsınız. Öncelikle şu duruşunuzu değiştirmemiz gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, bu sadece 'özgüven eksikliği' diye bağılıyor."

"Tamam."

Miyo, Hazuki'den kendisi için bir boy aynası ayarlamasını istemişti ve ayna odasına yerleştirilmişti.

Ne zaman boş vakti olsa, Miyo aynada duruşunu inceler, her zaman Hazuki'nin söylediği gibi hareket ettiğinden emin olmak için kontrol ederdi.

"Biriyle konuşurken, konu hiç bilmediğiniz bir şeye gelirse, sadece başınızı sallayın ve gülümseyin. Özellikle de birlikte olduğunuz erkek konuşmayı seviyorsa. Çoğu zaman, onlar

Biri onları dinlediği sürece gerçekten umursamazlar... Bunu yaparken ağzınızın köşelerini yukarı kaldırın ve gözlerinizi biraz kısın. Hafif bir sırtıma yeter de artar bile."

"Bunun gibi mi?"

Miyo onun talimatlarını yerine getirmeye çalışırken Hazuki anında eleştirileriyle karşılık verdi: "Çok sertsin."

"Gerçekten gülümsediğiniz zamanları düşünün. Doğal olmayan bir ifade takınırsanız, karşınızdaki kişinin duygularını incitebilirsiniz."

"Tamam."

Sonra, başka bir ders sırasında.

Batı yemekleri için kullanılan tabaklar, çatalar, bıçaklar, kaşıklar ve bardaklar her zamanki alçak yemek masalarının üzerine yerleştirildi.

"Bu partide bize hafif bir yemek ikram edilecek. Kapları nasıl kullanacağınızı asgari düzeyde anlamanız gerekecek, tamam mı?"

Hazuki hemen farklı talimatları ve uyarıları sıralamaya başladı.

Miyo'nun mutfak aletlerini kullanırken gürültü yapmaktan kaçınması gerekiyordu. Ayrıca, içindeki içeceğin ağırlığından dolayı bardağını devirmediğinden emin olması gerekiyordu.

"O gün alkol almadığınızdan emin olun, tamam mı? Eğer buna alışık değilseniz, bir fiyaskoya davetiye çıkarmış olursunuz."

"Tamam."

Kafa sallama birlikte, Miyo kararlı her şey
o oldu söyledi hafızaya.

Hazuki ona başka şeyler de öğretti.

Yabancı dillerde basit selamlaşmalardan, biri sizi köşeye sıkıştırdığında başa çıkma tekniklerine, kendinizi tanıtırma yöntemlerine ve kibar konuşmanın yerleşik kurallarına kadar. Her biri ince nüanslarla doluydu ve hepsini aynı anda öğrenmek oldukça zordu.

Miyo öğrendiklerini unutmamak için bir deftere kaydetti. Ne zaman boş vakti olsa deftere bakmayı ihmal etmezdi.

durumları kafasında tekrar tekrar canlandırıyordu.

Ancak zamanı kısıtlıydı. Yurie yardım etmek için eve gelse de, Miyo ev işlerini de tamamen bırakamıyordu.

Gün boyunca, ev işlerini bitirirken bu şekilde kendi başına çalışırdı ve Hazuki uğradığında, onun sıkı talimatlarının daha fazla zamanı gelirdi. Öğrendiklerini gözden geçirme ve bir sonraki derse hazırlanma genellikle geceleri oluyordu.

Sürekli kâbusları azalmadan devam ederken, kaçınılmaz olarak daha az saat uyuyabiliyordu.

"...Miyo?"

"..Ah, evet...?"

Hazuki'nin sesi Miyo'nun aklını başına getirdi.

Miyo ve Hazuki, Yurie ile birlikte, erken bir Ağustos gününde şehir dışındaydılar.

Hazuki bunun güzel bir değişiklik olacağını iddia ediyordu ama gezinin asıl amacı Miyo'ya öğrendiklerini kullanabilmesi için ev dışında biraz pratik kazandırmaktı.

Miyo, arabayla şehre giderlerken derslerini düşünmeye niyetlenmişti ama onun yerine boş boş boş boş bakıyordu.

"Yüzün çok solgun görünüyor. Kendini hissetmiyor musun?" "Evet, oh, um, hayır, yani... Ben iyiyim."

Miyo buğulu beynini yokladı ve bir cevap vermeyi başardı.

Kâbusları daha da kötüleşiyordu ve gayretli çalışması onları daha da kötüleştirmiş gibi görünüyordu.

"Şu anda gözden geçirmeye çalışmanın bir faydası yok."

"Kimse senin gibi sahte bir soyluyu kabul etmez."

Rüyalarında herkes onu azarlardı. Babası, üvey annesi, Kaya - hatta bazen Yurie, Hazuki ve Kiyoka- ona sırtlarını dönüyorlardı. Söylediklerini ne kadar inkar ederse etsin, onlara ne kadar sarılırsa sarılsın ve gözyaşları içinde onlara ne kadar yalvarırsa yalvarsın, hiçbir şey onları caydıramazdı.

Dürüst olmak gerekirse, uyandığında hissettiği kalıcı umutsuzluk kolay kolay katlanabileceği bir şey değildi. Sanki tüm varlığı anlamsızmış gibi geliyordu; hatta bazen ölmüş olsa her şeyin daha kolay olacağını düşünüyordu.

Yine de hepsi değersiz değil... Yapabilirim. Bunu biliyorum.

Rüyalarında her reddedilişinde, kâbuslarının yanlış olduğunu kanıtlaması gerektiğine inanarak kendini çalışmalarına daha da verdi. Her şey daha sonra rüyalarında ona eziyet etmek için geri gelse bile, şimdi pes edemezdi.

"Miyo. Bunu öğretmeninden duymak kulağa garip gelecek ama çok fazla çalışmamalısın, tamam mı? Sabırsızlık seni bir yere götürmez. Büyük adımlar atıyorsun, söz veriyorum. O yüzden kendini fazla zorlama, anladın mı?"

"...Anlıyorum."

"Ben de endişeliyim Bayan Miyo. Yemeklerinizde pek bir şey yemiyorsunuz. Sağlıklı kalmak için yemek yemelisiniz."

"Özür dilerim."

Miyo, art arda gelen azarlamalar karşısında başını öne eğdi.

Vücudunun acı içinde bağırdığının ve acı veren kabuslarının anormal olduğunun farkındaydı.

Ancak aynı zamanda çok zeki olmadığının da farkındaydı. Partiye sadece bir buçuk ay kalmıştı ve var gücüyle çalışmadan en ufak bir görünüşü bile koruyamayacaktı.

İmparatorluk başkentinde yaz mevsimi bunaltıcı derecede sıcaktı. Güneş ışığı asfalt yollarda parlıyordu.

Sokakların kenarları dondurma, gazlı içecekler ve serinlemeye yardımcı olacak diğer ürünlerin reklamını yapan pankartlarla kaplıydı. Beyaz ve pastel renkli Batılı giysiler ve kimonolarla hafifçe giyinmiş insanlar kalabalıktan sıyrılırken, diğerleri binaların saçaklarının altındaki gölgede soluklanıyordu.

Otomobilleri kentsel alanın dışında durdu. Dışarı adımını attığında sıcak ve havasız hava Miyo'yu sardı. Arabadayken cam açıkken güzel ve serin hissetmişlerdi, ama belli ki

durduklarında durum böyle olmazdı. Bir şemsiye ya da yelpaze vazgeçilmez olacaktır.

Üç kişi araçtan indiğinde, şoför onları almak için daha sonra geri geleceğini söyledi ve ayrıldı.

"Tamam o zaman, işleri hızlıca bitirelim ve hemen eve dönelim." "Um, Hazuki? Ben iyiyim, söz veriyorum..."

Miyo dolaylı olarak bu nadir fırsatın boşa gitmesine izin vermek istemediğini ima etti, ancak Hazuki onu hemen reddetti.

"Kesinlikle olmaz. O solgun yüzünle kimseyi kandıramazsın. Döndüğünde uzun uzun dinleneceksin, anladın mı?"

"...Biliyorum."

Miyo bu kesin hatırlatma karşısında isteksizce başını salladı.

Üçü birlikte kasabada amaçsızca dolaştılar.

Amaçsızca yürümek bir dereceye kadar dikkatsizlik anlamına geliyordu, ancak gerçek koşullar bundan farklıydı. Miyo tüm dikkatini attığı her adıma odakladı ve kendini düzgün bir duruş sergilemeye zorladı.

Ayrıca ara sıra kafasını sokaklardaki dükkânlara daldırıyor, çalışanlarla hafifçe selamlaşıyor ve dikkatlerini çok fazla çekmemeye özen göstererek basit sorular soruyordu. Bu, yabancılarla gülümseyerek konuşmak için bir alıştırmaydı.

"Çok iyiydi diyebilirim. İyi işti."

Bir süre dolaştıktan sonra mola vermek için dükkanlardan birine girdiler. Miyo, Hazuki'nin içeri girerken yaptığı değerlendirme karşısında rahat bir nefes aldı.

"teşekkür ederim."

"Yine de kendini gerçekten , değil mi? Sana daha önce de söyledim, ama sabırsız olmamalısın. Önemli partiden önce hastalanırsan, o zaman her şey boşa gider."

Hazuki'nin uyarısı mantıklıydı ve Miyo zihninde onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu.

Belki de sıcaklığın etkisiydi ama düşünceleri her zamankinden daha dağınık ve düzensizdi. Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu.

Boncuk boncuk ter şakağından aşağıya doğru kayıyordu.

"...Bilmiyorum. Tekrar tekrar deniyorum ama hala kendime güvenmiyorum ve...?"

Bir şey söylemek zorundayım.

Düşüncelerini ifade etmeye çalışırken, olan oldu. Kısa ve ani bir an için gözlerinin önündeki her şey karardı.

"Miyo?"

Hazuki'nin sorgulayan sesi. Miyo duyabilse de, diğer kadının sesi mesafeliydi.

Miyo ne olduğunu anlayamadı. Bacakları dengesiz bir şekilde titriyordu ve dengesini kaybediyordu. Dik duramıyordu.

Ah.....

Kendini çöküşe hazırlayarak gözlerini sıkıca kapattı. "Dur bakalım."

Yine de eğilen vücudu sert bir şeye çarptı. Arkasından genç bir adamın sesi geldi.

Ferahlatıcı bir parfüm kokusuyla sarmalanmışken, birinin düşmesini engellemek için vücudunu tuttuğunu fark etti ve anında beti benzi attı.

"Özür dilerim!"

Bir telaş içinde kendini toparlayan Miyo, düşüşünü yakalayan kişinin yüzüne bile bakmadan derin bir şekilde eğildi.

*Oh Hayır. Şimdi benim dalgınlıko
neden oluyor sorun yabancılar için de...!*

Kalbi küt küt atıyordu. Parmaklarının titremesini engellemek için telaşla parmaklarını bastırarak bir kez daha özür diledi.

"Sorun yok, lütfen başınızı kaldırın."

Ses tonu telaşlıydı. Karşısındakinin kendisine kızmadığından emin olan Miyo, çekingen bir şekilde vücudunun üst kısmını düzeltti.

Karşısında tam da sesin önerdiği kişi duruyordu: genç bir adam.

Uzun boylu olmasa da ince ve zayıf bir vücudu vardı ve hafif dalgalı kestane rengi saçları düzgün bir şekilde toplanmıştı. Beyaz gömleğinden

Bir yelek giymiş ve kravat bağlamış olan bu adam, bir tür ofis çalışanı gibi görünüyordu. İyi kalpli yüz hatları vardı ve o anda ona garip bir gülümseme verdi.

"Ben . Ben sadece yaralanmamış görünmenize sevindim."

"...Bunun olmasına sebep olan benim dikkatsizliğimdi. Size sorun yarattığım için gerçekten üzgünüm."

"Lütfen, benim de özür dilememe izin verin."

Hazuki, Miyo'nun yanından bir adım öne çıktı ve güzelce inşa edilmiş bir selam verdi.

"Düşerken onu yakaladığınız için çok teşekkür ederim. Siz olsaydınız neler olabileceğini düşünmeye bile cesaret edemiyorum."

"Lütfen, lütfen, abartıyorsunuz. Zaten kimse yaralanmadı, bu yüzden gerçekten sorun yok."

Hazuki'nin nazik minnettarlığından etkilenmeyen genç adam da aynı şekilde nazik bir tavır sergiledi.

"Lütfen dikkatli olun. Bu çok tehlikeliydi. Bir dahaki sefere yaralanabilirsin."

"Haklısınız. Teşekkür ." "O

zaman ben yoluma

gideyim."

Nazik genç adam hafifçe başıyla selam verdi ve uzaklaştı.

Miyo hem minnettarlık hem de pişmanlık duygularıyla onun gidişini izledi. Hazuki onun yanında, "Kim olduğunu merak ediyorum," diye fısıldadı.

"Ne?"

"İyi kesimli bir takım elbise giyiyordu ve duruma alışkın görünüyordu. Kendisini tanımıyorum ama belki de soylu bir aileden geliyordur...? Bekle, şu an bunun bir önemi yok! Miyo, iyi misin? Yaralandın mı? Acı çekiyor musun?"

"Ben şu anda iyiyim..."

Hazuki'nin zarif ve kibar havası ile masum bir çocuk gibi davrandığı anlar arasında her zaman olduğu gibi yoğun bir fark vardı.

Artık buna çok daha alışkın olmasına rağmen, Miyo bu ani ve ustaca değişimden etkilenmişti, bu yüzden sadece başını salladı.

"Gerçekten, beni korkuttun! Hepsi benim hatam, sağlığını hesaba katmadan sizi böyle kızgın güneşin altında dolaştırmak..."

"Hiç de değil! Kendi dikkatsizliğim yüzünden düştüm, bu kadar basit.

Bu."

"Ama de."

Durum göz önüne alındığında, sadece ayağının takıldığına inanmak çok zordu.

Miyo, durumunun bir çöküşle sonuçlanacak kadar kötü olduğuna inanmak istemiyordu. Hazuki ile ders çalışmanın ortasındaydı. Burada bir süre dinlenmek zaman kaybı olurdu.

Sert ve kararlı görünmek istemişti ama Hazuki'nin gözleri endişe ve şüpheyile doldu.

Bir an için sessizlik çöktü üzerlerine.

"Bayan Miyo, Bayan Hazuki."

Şehrin koşuşturmacası arasında, Yurie'nin grubun sessizliğini duygulardan arınmış, soğukkanlı bir sesle bozduğunu duydular. Miyo'nun daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

"İkinizle de konuşmak istediğim bir konu var. Elbette beni , değil mi?"

Ses tonu her zamanki kibarlığını koruyordu, ama kötü gizlenmiş öfkesi dışarı sızıyordu.

Miyo ve Hazuki anında kendilerini gelen derse hazırladılar.

"Zevk için tanışmak Sen, Komutan Kudou.Benim isim o Arata Tsuruki."

Ookaito bağlantılarını kullanarak Kiyoka'nın İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı tarafından kabul edilmesi için birini göndermişti.

Kiyoka onunla resepsiyon odasında karşılaştığında, genç adam zararsız bir gülümsemeye kendini tanıttı. Kiyoka ona kaba sayılmayacak kadar uzun süre baktı ve kendi kendine düşündü.

Arata Tsuruki. Yirmi dört yaşında.

Ailesi orta ölçekli bir ticaret şirketi işletiyordu. Restorasyon sonrası kurulan Tsuruki Trading, yirmi yıl önce azalan işlerin ardından iflasın eşiğinden dönmüş ve şimdi istikrarın tadını çıkarıyordu. Bu seçkin ailenin bir oğlu olarak, bu adamın ne eğitiminde ne de kişiliğinin diğer yönlerinde bir eksiklik vardı.

Kiyoka, Ookaito'nun kendisine verdiği bilgiler dışında adam hakkında biraz daha araştırma yapmış olsa da, Arata'nın İmparatorluk Hanedanı'nda çalıştığına dair hiçbir şey bulamamıştı. Kiyoka'nın araştırmaları, buraya gönderilmesine neden olan bağlantının ne olduğunu anlayamadan sona erdi.

Arata'nın ilk izlenimi hiç de fena değildi.

Güzel yüz hatlarındaki iyi kalpli gülümseme tüm ihtiyatı ortadan kaldırdı. Dalgalı kestane rengi saçları kaliteli takım elbisesine çok yakışıyordu. Üzerinde oldukça doğal duruyordu.

Buna rağmen, adamda tutarsız bir şeyler vardı ve bu da Kiyoka'nın onunla ilgili bir şeylerin çarpık ve eğri olduğundan şüphelenmesine neden oldu.

"Kiyoka Kudou. Bu Özel Grotesk Karşıtı Birim'in vekil komutanıyım."

"Farkındayım. Yüksek sosyete de çok iyi tanınıyorsunuz... Kuzey Kutbu'ndan daha soğuk olduğunuzu, kadınların size yaklaşmasına asla izin vermediğinizi söylüyorlar."

Kiyoka, Arata'nın biraz küstahça konuşma tarzı karşısında sessizce gözlerini kıstı.

Bu ya ucuz bir kışkırtmaydı ya da bir şeyi test ediyordu. Daha derin bir ima olmaması da mümkündü, ama Kiyoka adamın kurnaz gülümsemesinden hiçbir şey çıkaramadı.

"Dedikoduyu bana bırak. Ben sadece Mezarlık hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

"Ah, evet, elbette. Özür dilerim. Bu durumda-"

Pişmanlık duymayan bir özürle Arata hemen toplantılarının ana konusunu açtı.

"Birisi yaklaşık iki hafta önce gece yarısı Mezarlık Alanındaki mühürleri kaldırdı. O zamandan beri, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı suçluyu tespit etmek için acele ediyor ve

serbest bırakılan ruhları kurtarmak. Bununla birlikte, serbest bırakılan ruhların yalnızca yüzde yetmişi kurtarıldı ve suçlunun kim olabileceğinden hala emin değiliz."

"...İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı neden aniden bize bu konuda bilgi vermeye karar verdi? Normalde dudakları mühürlü olurdu."

"İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı bünyesinde çok az sayıda uygulayıcı var. Yüzde yetmişlik iyileşme oranından da anlaşılacağı üzere, yeterli sayıda çalışanları yok. Sanırım sonunda Bakanlığın üst düzey yetkililerinin kafasına dank etti."

Son derece kayıtsız bir açıklama.

Bakanlık en başından beri gerekli personelden yoksun olduğunun farkındaydı. Hayatta kalmayı başaramayan hemen hemen her Hediye kullanıcısının ruhu toplanmış ve Mezarlık Alanında toprağa verilmişti. Mezarlıktaki her bir ruh Yasak Diyar'dan kaçmış olsun ya da olmasın, yine de kaçmış olan çok büyük bir sayı vardı.

Şimdi nefretle dolu bu ruhların toplu halde yerleşim yerlerine saldırması ve arkalarında kayıplar bırakması ihtimali çok yüksekti.

"Bakanlığın nihayet bu işi gizli kapaklı halletmekten vazgeçtiğini ve yardım için bize başvurduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Elbette. Olayları bu şekilde yorumlamakta özgürsünüz."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Kiyoka, Arata'nın canını sıkan soruyu yöneltmeden önce.

"Burada neler döndüğünü anlıyorum. İşbirliği yapacağız. İnsanların hayatı tehlikede. Bununla birlikte, kabaca sorduğum için beni bağışlayın ama sizi buraya hangi koşullar getirdi? Bildiğim kadarıyla Bakanlık personeli değilsiniz."

Kesinlikle orduyla bir ilişkisi yoktu ve Kiyoka Tsuruki ailesinin ya da Arata'nın kendisinin Yetenek'e sahip olduğuna dair bir şey duymamıştı.

Bu, Kiyoka'nın aklından çıkaramadığı tek şeydi.

Arata'nın geçmişinin genel hatlarını biliyor olsa da, Kiyoka ne tür bir geçmişe sahip olduğunu teyit etmeden adama güvenemezdi.

tüm bu olanlarda sahip olduğu pozisyon.

"Sorarsın diye düşünmüştüm," diye cevap verdi Arata samimi yetsiz bir sırıtışla.

"Sanırım sadece gerçekten çaresiz bir aptal merak etmez... Ben arabulucu diyebileceğiniz biriyim. Genellikle ailemin ticaret şirketi için müzakerelerde alırım, ancak bazen bir arkadaşım bu tür işleri halletmem için beni çağırır. Benim başlıca görevim, başkalarının söylemekte zorlandığı şeyleri onlara iletmektir."

"Eğer durum buysa, Mezar Alanları ve Hediye kullanıcıları hakkında hâlâ çok bilgili görünüyorsunuz."

"İşte bu benim müzakere becerilerim. İster blöf olsun ister üçkağıtçılık, karşı tarafı bilgili olduğuma inandırmam hayati önem taşıyor. İnsanlar cahil olduğum için bana burun kıvrırsa işimi yapamam."

"Anlıyorum."

Kiyoka'nın başını salladığını gören Arata sırıttı.

"Kiminle pazarlık yapacağınızı araştırmak ticaretin en temel yönüdür. Ben de sizin hakkınızda biraz bilgi sahibiyim Komutan Kudou. Mesela yakın zamanda nasıl nişanlandığınız gibi. Gerçi bu haber çoktan yayılmıştı, o yüzden fazla araştırmaya gerek kalmadı."

"Eminim."

Çok fazla partiye katılmamasına rağmen, Kiyoka bile haberin ne kadar yaygınlaştığı konusunda iyi bir fikre sahipti.

"Gerçekten çok kıskandım. Ben de kendime iyi bir eş bulup yuva kurmak isterdim ama bu o kadar kolay olmuyor... Korkarım evlilik zor bir iş."

Kısa bir an için Arata'nın bakışları sivrildi.

Kiyoka, görünüşte zararsız bir sohbet olan bu konuşmanın tonunda bir karıncalanma hissetti. Açık bir düşmanlık derecesinde olmasa da, bir tür isyankâr karşıtlığın kendisine yöneldiğini hissetti ama... bir sonraki an, önceki zararsız gülümseme yüzüne geri döndü.

Bu açıklanamaz duyguya rağmen, Kiyoka ikisi arasındaki bilgi farkının kendisini dezavantajlı duruma düşürdüğünü hissetti ve

yorum yapmadan geçip gitti.

"Her halükarda, resmi olarak görevlendirildiğimiz için, Özel Anti-Grotesquerie Birimi bu konuyla ilgilenecek. İmparatorluk Hanedanı Bakanı'nın kayıp ruhları kurtarmak için herhangi bir şartnamesi var mı?"

"Onları kurtarmak için özel bir sihirli aygıt kullanılıyor. Ancak etrafta saldırgan ve her şeyi tüketen bir kine sahip çok sayıda ruh dolaşıyor gibi görünüyor, bu nedenle duruma bağlı olarak hem doğaüstü yeteneklerle savaşmanıza hem de hayaletleri söndürmenize izin veriliyor. Bakanlık ve imparator ikincisini tercih ediyor gibi görünüyor. Bu rahatsız edici unsurları etrafta bırakmak, ileride bunun gibi daha ciddi olaylara yol açacaktır... Ayrıntılar bu belgede özetlenmiştir, lütfen gözden geçirin. Kararname tam burada. Artık resmi bir askeri emirdir ve Tümgeneral Ookaito'dan geçmiştir."

Arata yanında duran çantadan birkaç belge çıkardı.

Hediye kullanıcılarının ruhlarıyla karşılaşacaklarına göre, bu doğal olarak Kiyoka'nın adamlarının atalarının da onların arasında sayılması anlamına geliyordu. Yaşayanların dünyasında geride kalan ölümler ise baş belasından başka bir şey değildi. İmparatorun bunun yerine hepsinin imha edilmesini emretmesi garip değildi.

Mümkün olduğunca saygı gösterilmesi gerekenler ölümler değil, yaşayanlardı.

"Anlaşıldı."

Kiyoka önüne dizilen belgeleri kısaca gözden geçirdi ve kibarca kabul etti.

"Ayrıca, irtibat kişisi olarak kullanmayı planlıyorlar, bu yüzden arada göz atıyor olacağım. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Ah, tabii. Dört gözle bekliyorum."

Karşılıklı birkaç kelime daha konuştuktan sonra Arata yoluna devam başladı.

Bir yandan ve atmosfer arasında onlar vardı
olmuştur dostça ve başından sonuna kadar
sorunsuz bir şekilde, Arata'nın ayrılırken söylediği son sözler

-

"Peki o zaman, Komutan Kudou, size bol şans diliyorum. Bir dahaki sefere kadar."

-Kiyoka'nın kulaklarında ince bir kenar vardı.

Resepsiyon odasından ofisine döndüğünde, sıkı sıkıya ciltlenmiş bir yığın kağıt onu bekliyordu.

Bu zor olacak.

Normal görevlerine ek olarak, Mezarlık Alanı olayıyla birlikte, birim üyelerine her gece devriye gezme ve bilgi toplama vardiyaları yaptırmıştı.

Her şeyi astlarına yükleyemeyen Kiyoka, kendisi de yapabildiği kadarını yapıyordu ve bu da onu çok zorluyordu.

Üstelik.

Usuba ailesinin durumu da var.

Miyo'nun her gece uykusunda acı çekmesini izlemek yürek parçalayıcıydı. Zihinsel yorgunluk Kiyoka'yı da etkilemeye başlamıştı.

Onun için bir şeyler yapmak istiyordu. Ancak soruna nasıl yaklaşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Daha da kötüsü, Miyo'nun kendisi bu konu hakkında hiç konuşmuyordu ve bu da onu ne yapacağını bilemez halde bırakıyordu.

Kız gün geçtikçe zayıfladıkça sabırsızlığı daha da artıyordu; her an ölebileceğinden endişeleniyordu.

Kiyoka belge paketinden bir sayfa seçti

-Usuba ailesiyle ilgili olarak bizzat kendisinin özel bir dedektife hazırlattığı soruşturmanın ara raporu.

Şu andan itibaren amacı Usubalar'la temas kurmaktı. Nerede olduklarını bilmek istiyordu.

Resmi kayıtları kontrol edemez ya da etrafına soramazdı, bu yüzden tek seçeneği onları kişisel ilişkileri aracılığıyla istikrarlı bir şekilde takip etmektir. Sonuç olarak, Miyo'nun annesi Sumi Usuba'nın geçmişini için özel dedektif ayarladı.

"Biraz zamana ihtiyacım var."

Özel dedektif, Kiyoka'nın komisyonunu kabul ettiğinde yüzünü ekşiterek şöyle demişti

Usuba soyadı gizemle örtülüydü, bu yüzden araştırmak boşunaydı. Başka çaresi kalmayan Kiyoka, özel dedektiften ilk olarak kız okullarının rehberlerinde *Sumi* adında öğrenciler olup olmadığını araştırmasını istedi.

Yirmiden biraz fazla vardı.

Daha sonra özel dedektif, Sumi'nin muhtemelen eğitim aldığı zaman dilimini hesaba katarak bu grubu daralttı. Araştırmayı imparatorluk başkentindeki okullarla sınırlandırdıktan sonra, geriye kalan Sumi'lerin geçmişini geniş bir şekilde araştırdılar. Bu liste şimdi Kiyoka'nın elindeydi.

Ne yazık ki, sonuçlar idealden daha azdı.

Fiziksel özelliklerinin güvenilirmez olduğu kanıtlandı. Sadece "siyah saç ve zarif yüz hatları" tanımı bile diğer kızların birçoğuna uyuyordu. Bunun da ötesinde, Sumi Usuba'nın imparatorluk başkentinde yaşadığına ya da kız okuluna gittiğine dair kesin bir kanıt yoktu, bu da doğrudan kimlik tespitini imkansız hale getiriyordu.

Birden, Kiyoka'nın az önce karşılaştığı genç adam aklının bir köşesinde belirdi.

Tsuruki? Bekle bir dakika, sanırım hatırlıyorum...

Bir şeyin farkına varan Kiyoka listeyi karıştırdı. Aradığı sayfayı bulduktan sonra dikkatle okudu.

Haklıymışım.

Bunların hepsi tesadüf müydü yoksa kasıtlı olarak mı planlanmıştı?

Her iki şekilde de emin olamasa da, bu garip bağlantıyı araştırmak önemli görünüyordu.

Miyo'nun şehrin sokaklarında neredeyse bayılmasının ardından birkaç gün geçti.

Sıcak her zamanki gibi dayanılmazdı ve kâbusları uykusunu kaçırmaya devam ediyordu.

Şehirde geçirdiğim günden beri çalışma sürem de biraz kısaldı...

O gün eve döndüklerinde, Yurie hem Miyo'ya hem de Hazuki'ye kişinin vücuduna dikkat etmesinin önemi hakkında azarladı. Sonuç olarak, Hazuki'nin vesayeti biraz daha hoşgörülü hale geldi.

Kâbus kaynaklı uykusuzluk devam etti ve biriken yorgunluk vücudunun aşağı doğru gidişini daha da hızlandırdı. Son zamanlarda düşünceleri belirsizleşmiş ve dalgınlık anları sıklaşmıştı.

Bu şekilde kalamam. yapma vakti geldi.

Miyo hafifçe başını salladı ve ellerinin ne yaptığına odaklandı.

Yurie, Miyo ve Hazuki yemek masasının etrafına oturdular.

Sıcaktan iştahları kesilen Miyo, basit bir *chazuke* yemeği hazırladı.

Kahvaltıdan kalan soğuk pirinci piring kâseleri arasında paylaştırdı, üzerine ızgara somon parçalarını yerleştirdi, ılık palamut suyunu döktü ve yemeği tuz ve soya sosuyla hafifçe çeşnilendirdi. Hepsini bitirmek için üzerine biraz kıyılmış kuru deniz yosunu serpti. Daha sonra, Yurie'nin hazırladığı erik turşusuyla süsledi ve kaseleri masaya koydu.

"Tanrım, çok lezzetli
görünüyor!" "Çok basit olduğu
için üzgünüm."

"Hiç sorun değil. Teşekkürler, Miyo."

Yemek açıkça baştan savma olsa da, Hazuki'nin gözleri bu manzara karşısında neşeyle parladı.

"Gerçekten çok yetenekli bir aşçısınız,
Bayan Miyo." "Abartıyorsunuz..."

Miyo, Yurie'nin aşırı övgülerine dayanamayarak başını salladı. Ancak Hazuki, kâsesinin içindekilere bakarken hizmetçinin sözlerini yineledi.

"değil mi? Gerçekten inanılmaz. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama hayatım boyunca yemek yapamadım."

Ellerini birleştiren üç kişi, kaşıklarını almadan önce yemek için teşekkür etti.

Pirinç tamamen et suyuna batırılmıştı ve onu gevşek somon parçalarıyla birlikte ağızlarına götürdüklerinde, hafif sıcaklık ve tuzlu lezzet tüm vücutlarına sızdı. Erik turşusunun ekşi tadı yemeğe daha fazla karmaşıklık kattı, bu nedenle açlık hissi uyandıran yaz sıcağında bile yemeği yorulmadan hüpürdetmek kolaydı.

"Mmm! Tam düşündüğüm kadar lezzetli!"

"Hoşuna gittiğine sevindim."

"Bayan Miyo'nun yetenekli aşçılık becerileri beni de oldukça gururlandırıyor." "Abartıyorsun..."

Palamut suyunu bir kase pilavın üzerine dökmek bile övgüyü aşıyordu.

Miyo ise tam tersi bir tepki verdi ve bu övgünün ardında bir art niyet olduğundan şüphelendi. Gerçi Yurie ve Hazuki'nin kesinlikle böyle kötü şeyler düşünecek tipler olmadığını biliyordu.

Hazuki, *chazuke*'nin tadını kasıtlı olarak içine çekerken kendinden şikayet etti.

"Mutfakta gerçekten berbatım. Bu senin için basit görünebilir Miyo, ama benim aynı şeyi yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Bu doğru. Kız okulunda bile aşçılık notlarım o kadar kötüydü ki diğer derslerimi de aşağıya çekiyordu."

Yurie başıyla onaylarken gülümsemeye zorladı: "Ah evet, şimdi sen söyleyince hatırladım."

"Izgara yaptığım her şeyi kömürleştirir, kaynatmam gereken her şeyi lapa haline getirir ve karıştırdığım her şeyi bulamaç haline getirirdim. Her seferinde bıçağı elime aldıktan birkaç dakika sonra parmaklarımda kesikler ."

Hazuki iç çekti. "İnanılmaz, değil mi?"

Miyo, Hazuki'nin yemek konusundaki başarısızlığını dile getirmesi karşısında ne diyeceğini bilemedi.

Hazuki'ye göre, ev işleri derslerin büyük bir bölümünü oluşturuyordu ve bunlar arasında iğne işi de yer alıyordu

en öncelikli olanıydı. İğne işi konusunda beceriksiz öğrenciler de yok değildi ama sayıları çok azdı.

Buna karşılık, yemek pişirme veya diğer konulardaki kurslarda, öğrenciden öğrenciye oldukça büyük bir yetenek farkı vardı.

Kız okuluna giden kadınların çoğu varlıklı ailelerden gelse de, kendi hizmetçilerini çalıştıran hanelerin sayısı hala çok fazla değildi. Hizmetçisi olan ailelerin kızları, okulda öğrenmek için çok çalıştıkları becerileri kullanmak için çok fazla fırsata sahip değildi ve bu nedenle onları iyi koruyamadılar. Bu arada, hizmetçisi olmayan ailelerin kızları ev işlerini günlük olarak hallediyor ve öğrendikleri becerilerde doğal olarak ustalaşıyorlardı.

Kudous söz konusu olduğunda, Hazuki ilkinin sağlam bir örneği idi.

"Elbette her zaman bazı istisnalar vardır. Son derece üst sınıf bir aileden gelen bir kadın hobi olarak kendisi için yemek pişirmekten keyif alıyordu."

"Gerçekten... Bu oldukça önemli bir şey."

"Evet, öyle. Yine de, evle ilgilenebilmeniz her zaman en iyisidir. Öğrendiklerimi uygulama konusunda daha gayretli olmadığım için birçok kez pişmanlık duydum."

"Gerçekten mi?"

"...Kirli detayları duymaya hazır mısınız?"

Hazuki başını eğerek Miyo'ya muzipçe gülümsedi.

Miyo onun başarısız evliliğinden bahsediyor olabileceğini biliyordu. Boşanma sık rastlanan bir olay değildi ve Hazuki bu yüzden hem öncesinde hem de sonrasında zor zamanlar geçirmişti.

Miyo, Hazuki'ye bunu sırf meraktan sormazdı. Ama şimdi bir evlilik emektarının aklını alma fırsatına sahip olduğu için, bundan yararlanmak istedi.

"Sormamın sakıncası
olmadığına emin misin?"

"Elbette! Sakıncası yok."

Bununla birlikte, sohbetleri beklenmedik bir şekilde Hazuki'nin geçmişinin kısa bir anlatımına dönüştü.

"Evlendiğimde on yedi yaşındaydım."

Hazuki Kudou için evlilik, saygın ailelerin pek çok kızı için olduğu gibi bir zorunluluktur. Ve doğal olarak, ailesi onun için kimi seçerse seçsin, şikayet etmedi.

Hazuki küçük yaşlardan beri konuşkan ve fevri olmasıyla ünlüydü, ancak okulda son derece başarılıydı ve öğrendiği herhangi bir sanat veya zanaatta beceri gösteriyordu ve görünüşü hakkında da eleştirilecek bir şey yoktu. Tek eksiği, yani ev işlerinde pek iyi olmaması - yemek yapma becerisi özellikle felaketti - kritik bir eksiklik olarak görülmedi.

Bu nedenle, en çılgın rüyalarında bile hiç kimse evliliğinin gerçekten başarısız olacağını hayal edemezdi.

"Ben de bu ihtimali hiç düşünmedim. Diğer hizmetçiler ve ben onun gibi bir hanıma hizmet etmekle övünürdük."

Yurie bir elini onun yanağına koyarak geçmiş günleri anımsadı ve Hazuki'nin kıkırdamasına neden oldu.

"Oh, ama, Yurie. Gerçekten mi?" "Evet, tabii ki!"

Yurie'nin garip bir şekilde gururla gülümsediğini gören Miyo da gülümsemekten kendini alamadı.

"Her neyse, evliliğim siyasi açıdan değerliydi ve kocamın evi de beni ilk başta kollarını açarak karşıladı."

Miyo'nun şimdiye kadar diğer insanlarla etkileşime girme konusunda pek deneyimi olmamıştı, bu yüzden işlerin nasıl bu kadar kötü gittiğini anlayamadı.

Hazuki'nin eski kocası ordudaydı ve kendisinden on yaş büyüktü.

Hediye kullanıcıları ve askeri personelden oluşan bir aile arasındaki ilişkileri güçlendirmek için yapılan siyasi bir evlilik. Anlaşmayı reddedemese de, Hazuki her halükarda bu durumdan memnun olduğunu belirtti.

"Kocam pek iyi görünmezdi ama çok nazik biriydi. İyi, dürüst bir adamdı. Kendimi şanslı bile hissediyordum. Kızların düpedüz domuzlarla evlenmeye gönderildiğine dair o kadar çok korkunç hikaye duymuştum ki."

"Mutluydum" diye mırıldanırken Hazuki'nin yüzünde kederli bir ifade belirdi.

"Onunla iyi anlaşıyor muydunuz?"

Miyo düşünmeden sordu ve Hazuki'nin cevap vermesini istedi.

"Kesinlikle. Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Onun da benden sanmıyorum. Birbirimizle hiç kavga etmedik."

"Kulağa çok hoş geliyor." "Teşekkür ederim."

Hazuki kocası ve ailesiyle birlikte onun evinde yaşıyordu. Evlilik hayatı başlangıçta sorunsuz ilerlemiş olsa da, yavaş ama emin adımlarla dikiş yerlerinden yırtılmaya başlamıştı.

"Kocamın ailesi benim olaylara bakış açımdan ve ev işi yapamamamdan rahatsız olmaya başladı. Bana sürekli şikâyetler yağdırmaya başladılar."

"Hayır..."

"Hiç susmaz mısın?" ya da "Yemek yapmayı bilmemen çok saçma" gibi şeyler duyuyordum. İşlerin böyle sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim, bu yüzden hiç kadar depresyondaydım. Benim için her şeyin bittiğini düşündüm."

Bir eş ile kayınvalidesi arasındaki sürtüşme yaygın bir hikâyeydi ve Hazuki için de durum böyleydi.

Kocasının ailesinin ondan büyük beklentileri vardı. Ama Hazuki bile kendi kusurlarından yoksun değildi. Onların , mükemmel bir eş beklentileri onun kusurlarını daha da belirgin hale getiriyordu.

Hazuki iki yıl sonra bir erkek çocuk doğurdu. Kocası için bir varis doğurmanın heyecanı ve coşkusu yüksekken Hazuki'ye de huzur geldi, ancak heyecan azaldıkça her şey eskisi gibi olmaya başladı. Sonunda, kocasının ailesi ve akrabalarından gördüğü sert muamelenin yanı sıra ilk kez bir çocuk yetiştirmenin baskısına daha fazla dayanamadı.

"Her gece sebepsiz yere gözyaşlarına boğuluyordum. Kocam beni teselli ediyordu ama sonuçta durum hiç değişmiyordu. Sonra bir gün kocam bana şöyle dedi-"

Hazuki bir an için anlattıklarına ara vererek hafifçe gülümsedi.

"Bana ne dedi biliyor musun? "Boşanıyoruz. *Belki de boşanmalıyız* değil, ama *boşanıyoruz*. Bunu duyduğumda, buna kendi başına karar verdiği için çok öfkelen dim. Birbirimize ileri geri konuştuk ve sonunda büyük bir kavga çıktı. Kendimi kaptırdım ve ne olduğunu anlamadan ayrılığımız resmileşti."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

Miyo, Hazuki'nin bu kadar genç yaşta bir çocuk annesi olduğunu duyunca şaşırmıştı ama yıldırım hızıyla gerçekleşen boşanma dramı da şok etkisi yaratmıştı.

Ancak Miyo, Hazuki'nin şimdiye kadar onunla nasıl konuştuğunu ve davrandığını düşündüğünde, hepsi bir araya gelmeye başladı.

"Kendi ailemin yanına döndüm ve biraz sakinleştim ama fazla pişmanlığım vardı. Sırf biri bana boşanmak istediğini söyledi diye kendi kocamı ve çocuğumu terk etmiştim. Daha çok çalışmalıyım. Biraz daha çalışsaydım yemek yapmayı bile öğrenebilirdim ama..."

"....."

"İşte bu yüzden sana büyük saygı duyuyorum Miyo. Kendi eksikliklerini görmezden değil, evlenmeden önce bunların üstesinden gelmeye . Bu hiç kolay değil."

Nasıl cevap vereceğini bilemeyen Miyo gözlerini yere indirdi.

Hazuki'nin hikayesini dinledikten sonra kendine olan güveni gittikçe azalıyordu. Zihninde, Hazuki'nin eksikliklerinin çok ötesinde kusurlar ve eksikliklerle doluydu.

"Miyo."

"...Evet?"

Adını duyan Miyo başını kaldırdı. Onu sıcak ve nazik bir gülümseme bekliyordu.

"Bence en önemli şey, o anda elinizden geleni yapmak, sahip olduğunuz her şeyi vermek ama sonra da kendi duygularınıza sadık kalmak. Yaptığınız işe her zaman tüm kalbinizi koyduğunuza göre, birincisini söylemeye gerek yok, değil mi? Bu yüzden daha çok

Benim için ikinci kısım. İleriye dönük ne yapmak istiyorsun? Nasıl yaşamak istiyorsun?"

Hazuki'nin hem iyimser ifadesi hem de söylediği sözler ışıltısıyla Miyo'nun gözlerini kamaştırdı.

Keşke ona daha çok benzeyebilseydi. O zaman Kiyoka'nın yanında kalmaya uygun bir kadın olmaya yaklaşabilirdi. Ama şu anda o kadar çok hata ve eksiklikle doluydu ki, bunun gerçekleşebileceğinden emin .

Aslında Hazuki'nin hikâyesini dinlerken bir şeyin farkına varmıştı.

I...

Zayıf noktalarını kapatması onun için önemliydi. Buna hiç şüphe yoktu. Ancak kendi eksikliklerinin ötesinde Miyo'nun hala eksik olduğu bir şey vardı.

Ailenin gerçekte ne olduğunu bile anlamıyorum.

Miyo hiç gerçek bir aileyle birlikte yaşamamıştı. İleride Kiyoka ile evlenirse ve onun ailesi ya da akrabalarıyla tanışırsa ne olacaktı? Ya bir çocukları olsaydı?

Kendi kanıyla bile işler yolunda gitmemişken, o zaman ne işe yarayacaktı?

Hazuki daha önce Miyo'ya artık aile olacakları için ona güvenmesini söylemişti. Ama-

Bunu nasıl yapacağım?

"Ailelerin" nasıl olması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

İyi eş, bilge anne ya da *ideal eş* gibi kavramları anlamakta zorlanması doğaldı. *Aile* kelimesi onun için çok az şey ifade ediyordu. İçi boş bir kelime parçasından, ulaşılamaz bir fanteziden başka bir şey değildi.

Kâbuslarından birinde değildi ama sanki gözlerinin önündeki her şey karanlığa boyanmış gibiydi.

"Miyo?"

Hazuki'nin kendisine yönelttiği sorgulayıcı bakışa cevap verirken gülümsemeye zorladı.

"Ben... Ben bunların hiçbirini gerçekten hiç düşünmedim. Ama emin olduğum bir şey var."

"O da ne?"

"Burada kalmak istiyorum. Burada Kiyoka'yla kalmak istiyorum," diye bilinçli olarak yüksek sesle iddia etti. Karanlık zihnine teslim olmamak için.

Bu, kesinlikle tereddüt etmeyeceği tek şeydi. Kalabilmesini sağlamak için her şeyi yapardı. Hâlâ ona sunacak hiçbir şeyi olmasa da, vazgeçmek istemiyordu.

"Harika bir yanıt. Onu bu kadar önemseydiğiniz için o çocuk gerçekten çok şanslı."

Hazuki olgun bir kadının dingin yüz ifadesiyle gülümsedi.

"Pekâlâ, o zaman ders çalışmaya geri dönelim mi? Bu konuşma çok uzun sürdü, değil mi?"

"Tamam."

Miyo dersine hazırlanmak için ayağa kalktı.

Yaz geceleri hoş ve serindi.

Miyo banyoda günün terini attıktan sonra odasına dönerken verandada bir figür gördü. Yazlık *yukata tarzı* bir kimono giymiş olan Kiyoka, uzun saçlarını bağlamamış ve sırtından aşağı sarkıtmıştı. Bu onun için alışılmadık bir durumdu.

Gerçekten bitkin görünüyor.

Boş gözlerle uzaklara bakarken tamamen keyifsiz görünüyordu.

Daha önce gece vardiyalarına kalsa da, son zamanlarda ev dışında geçirdiği akşamların sayısı artıyor ve onunla konuştuğu birkaç kelime daha da seyrekleşiyordu. Kiyoka sürekli yorgun ve iç çeker haldeyken, ona kabuslarından bahsetmeyi kendine yediremiyordu, bu yüzden konuyu açmakta ayak sürümeye devam etti.

Dayanmak zorundayım.

Bu kadar bitkin görünen birine kendi acısını ve ıstırabını kesinlikle aktaramazdı.

Miyo kararını verdi ve mutfaktaki hazırlıklarını hızla tamamladıktan sonra, hafifçe küçülen aya bakan Kiyoka'ya sessizce yaklaştı.

"Size katılabilir miyim?" "Evet."

Onun onayıyla biraz rahatladığını hissederek yanında getirdiği tepsiyi yere bıraktı ve yanına oturdu.

Kiyoka ancak o zaman dönüp Miyo'ya baktı. "...Bu da ne?"

"Um, çay ve sebze turşusu...?"

Kiyoka sormadan önce tepsiyi inceledi ve Miyo'nun cevap verirken başını eğmesine neden oldu.

Yorgun nişanlısına yaptığı jestten pişmanlık duymaya başlamıştı ve nişanlısının bunun yersiz olduğunu düşündüğünü varsaymıştı ama görünüşe göre yanılmıştı.

"...Biraz alacağım." "Oh, al."

Ayın ışığına güvenerek çaydanlıktaki sıcak sıvıyı fincanlarına doldurdu. Arpa kokusu etraflarına yayıldı.

Bu sefer, her zaman servis ettiği yeşil çayı değiştirmeyi denerdi.

"Arpa çayı mı?"

"Bu doğru. Yazlık bir şeylerin tadını çıkarmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Salatalık ve patlıcan turşusu da çok güzel, o yüzden... Bir denemek ister misiniz?"

İyi bir hasat yılı olduğunu duymuştu, bu yüzden eline yığınla taze sebze geçmişti. Miyo, ders çalışma arasında Yurie ile birlikte özenle çalışarak sebzeleri turşu haline getirmiş ve saklamıştı.

Sebzeler neredeyse tamamen pişmişti, bu yüzden Miyo onları ertesi günün kahvaltısından başlayarak yemeklerine yavaş yavaş eklemeyi düşündü.

Kiyoka bir dilim salatalığı ağzına götürdü, her ısırıkta yüksek bir çıtırtı yankılanıyordu.

"Lezzetli."

"...Bunu duyduğuma sevindim."

Kısa bir süre sessizlik içinde oturlurken zaman yavaşça akmaya devam etti.

Sessizliği ilk bozan Kiyoka oldu. Tereddütlü görünüyordu ve kendinden son derece emin değildi.

"Miyo, şey..." "Ne oldu?"

"Bu kadar meşgul olduğum için özür dilerim. İşlerim çok yoğun." "Özür dilemene gerek yok..."

Kiyoka birliğin komutanıydı ve bu muhteşem bir konumdu. Bu görev, Miyo'nun çok meşgul olduğundan emin olduğu pek çok sorumluluğu da beraberinde getiriyordu. Buraya geleli çok uzun zaman olmadığını unutmuştu.

Bununla birlikte, Miyo yalnızlık çekmediğini iddia ederse yalan söylemiş olur. Her gece ona eziyet eden kabuslarla baş etmek zordu, karanlıkta yolunu bulmak için acı çekiyordu. Tek başına olmak kalbini sızlatıyordu.

Soğuktan donmuş parmak uçlarını sıktı. Başında donuk bir ağrı zonkladı.

"Sıkı çalışmaya devam et. Ben tek başıma iyiyim." "Emin misin?"

"Ne?"

"Seni rahatsız eden bir şey mi var? Benimle bir şey konuşmak istersen seni dinlerim."

Sanki dar bakışları onu delip geçiyormuş gibi hissetti.

Onunla şimdi konuşmalı mıyım? Hayır, konuşamam.

Kendini bir anlık eğiliminden kurtarmayı başardı.

Miyo, ona söylerse Kiyoka'nın ona yardım etmek için bir şeyler yapmaya çalışacağını biliyordu. Ama zaten zor zamanlar geçiren birine bu sorumluluğu yüklememeliydi.

Tek yapması gereken elinden geldiğince dayanmaktı. Kiyoka o kadar meşgul olmayana kadar biraz daha dayanmak.

"Ben... iyiyim. Beni rahatsız eden bir şey yok." "...Anlıyorum."

Kiyoka aniden bakışlarını kaçırdı ve çay fincanından bir yudum içti. Miyo onun gözlerinde bir hayal kırıklığı parıltısı gördüğünü düşündü.

Kalbi gergin bir gümbürtüyle atıyordu.

"U-um, Kiyoka. Bugün erken saatlerde Hazuki bana hikayesini anlattı." Korkudan hemen konuyu değiştirdi.

İçini çeken Kiyoka konunun değişmesine razı oldu. "Ablamın hikâyesi mi? Boşanmasını kastetmiyorsun, değil mi?"

"Evet, boşanması hakkında. Ve sana sormak istediğim bir şey vardı. Hazuki senin için nasıl biri, Kiyoka?"

Bu gerçekten sormak istediği bir soruydu, sadece konuyu garip bir şekilde değiştirmenin bir yolu değildi.

Kardeşler kan bağıyla birbirlerine bağlıydı. Nihayetinde, Miyo üvey kız kardeşi Kaya'yı hiçbir zaman anlayamamıştı. Peki ya Kiyoka? Hazuki'nin hikayesini dinledikten sonra aklına bu gelmişti.

"Ne tür bir insan? Hmm, sanırım seninle bu konuda hiç konuşmadım."

Kiyoka içindikiler neredeyse boşalmış olan fincanını tepsiye geri .

Demlikten biraz daha çay doldururken, arpa kokusu yine etraflarındaki havaya yayıldı.

"Kız kardeşimle hiç anlaşılamadık. Bildiğiniz gibi o biraz gürültücüdür, bu yüzden ben küçükken sürekli benimle uğraşır ve bana sataşırdı. Bazen gerçekten sinirlerimi bozardı."

"Bunu hayal edebiliyorum."

Aklına küçük Kiyoka ve Hazuki'nin oynadığı bir görüntü geldi. Çok sevimli bir çift olduklarından emindi.

"Birbirimizi sevmek, birbirimizden nefret etmek, bu tür duygular hiçbir zaman denklemin içine girmedi. Aynı ortamda doğduk ve büyüdük; diğerinin nasıl düşündüğünü anlıyoruz, bu da birbirimize karşı gerçekten çekingen ya da düşünceli olmadığımız anlamına geliyor. Kişiliklerimiz yağ ve su gibi, ama yine de onun kendi tarzında iyi bir insan olduğunu düşünüyorum... Bu sorunuza cevapladı mı?"

"... oldu."

Kıskançlık. Miyo bunu kalbinin derinliklerinde hissetti.

Kiyoka'nın bir başkası hakkında bu şekilde konuşabilmesini kıskanıyordu.

Gerçekten , değil mi?

Onun cevabını duymanın yalnızlığını daha da artıracığını bilmeliydi.

İçinde yükseldiğini hissettiği ani ve ezici yalnızlık duygusu için hiçbir çıkış yolu yoktu. Hayatı boyunca bu şekilde, geçici ilişkilere tutunarak, gerçekten anne-babaya ve kardeşlere, kendini güvende ve evinde hissettiği bir aileye sahip olmanın ne demek olduğunu hiç bilmeden devam mı edecekti?

Dünyada ailesi olmayan pek çok insan vardı. Miyo tek istisna değildi.

Biliyorum. Buraya geldiğimden beri, ait olduğun bir yere sahip olmanın sıcaklığının bir his olduğunu öğrendim.

Daha önce, Saimori malikanesinde üvey annesi ve Kaya ile karşı karşıya kaldığında, önce nişanlısı sonra da karısı olarak Kiyoka'nın evinde kalmanın yeterli olacağını düşünmüştü.

Peki ya şimdi? Açgözlülüğü sınır tanımıyordu. Sadece ait olacağı bir yer değil, onun sevgisini de arzulamaya başlamıştı. Evlilik teklifleri ya da nişanlar ne olsun, belki de gerçekten kendi ailesine sahip olabileceğini düşünüyordu.

"Miyo. Biraz daha yaklaş." "Daha yakına mı? Tamam."

Tıpkı kendisine söylendiği gibi, aralarındaki tepsiyi kenara itti ve ona yaklaştı.

Daha sonra kızın bileğini tuttu ve kızın kolundan dışarı baktı.
Yukata.

"K-Kiyoka?"

"...Eğer yalnızsan, bana yalnız olduğunu söyle. Eğer acı çekiyorsan, bana acı çektiğini söyle."

"Hng!"

"Bunu bana iletmezseniz bilemeyeceğim."

Miyo ne diyeceğini şaşırılmıştı.

Her şeyi ortaya dökmek istiyordu. Miyo da aynı şekilde hissediyordu. Ama şu anki durumda, bunu yapmasına izin veremezdi.

Miyo, Kiyoka'ya fazladan stres yüklemek istemiyordu, onu rahatsız etmek ya da gereksiz yere acı çektirmek de istemiyordu. Daha da kötüsü, onun kendisinin sinir bozucu olduğunu düşünmesini ve kendisine kızmasını da istemiyordu.

"Yalnız mısın? Hayır, hiç de değilim..." "Gerçekten mi? Öyleyim."

"Ha?!"

. Miyo onu yanlış duymuş olmalı.

Kiyoka yalnız mı? Beni göremediği için mi? İmkansız.

Ne kadar inkar ederse etsin, zihninin gerisindeki bir ses ona hiçbir şeyi yanlış duymadığını söylüyordu.

Utanç içinde hızla kabardı ve nişanlısının kendisine doğru gönderdiği ciddi ve açık sözlü bakışları doğru düzgün karşılayamadı.

"Sen değil misin?" "I..."

"I?"

Oh, ediyorum.

Miyo onun ısrarlarına boyun eğdi. "Yalnızım..."

Sonunda, en gerçek duygularının ince bir parçasını serbest bıraktı. Sonra, kaçırdığı bakışlarını kıl payı geri döndürerek... yanakları gizlemeyi umabileceğinden daha sıcak bir şekilde yandı.

Ona tahmin ettiğinden çok daha yakın duran Kiyoka'nın yüzünde geniş ve güzel bir gülümseme vardı.

Kalbi göğsünde bir davul gibi çarpıyordu.

Soluk ay ışığında aydınlanan gülümsemesi o kadar güzeldi ki, dünyada başka hiçbir şeyin onun güzelliğiyle kıyaslanamayacağına inanıyordu.

"O zaman baştan söyle."

"...Üzgünüm."

Kiyoka onun içgüdüsel özrü karşısında gürültülü bir kahkaha attı.

"Şu alışkanlığını düzeltmedin, değil mi...? Yine , ne zaman başladı bu?"

"Ne?"

"Eskiden hep 'Çok üzgünüm' derdiniz ama şimdi sadece basit bir 'Üzgünüm' diyorsunuz."

"Oh...!"

Miyo nefes nefese kaldı ve elini ağzına götürdü.

Bunu tamamen refleks olarak söylemişti. Yol boyunca bir yerlerde değişmişti. Miyo daha önce ondan hiç bu kadar rahat bir şekilde özür dilemediğine ikna olmuştu.

"Ne yapacağım ben...?"

"Bir şey yapmanıza gerek yok, değil mi? Bu şekilde gayet iyi." "Kulağa çocukça gelmiyor mu? Bunu söylemek biraz garip geliyor."

"Resmiyetin azalması sadece burada yaşamaya alışmaya başladığın anlamına geliyor. Evde böyle konuşmanın hiçbir sakıncası yok."

olsa da rahatlayabilirdi.

O konuşurken, Kiyoka Miyo'nun omzunu kendine doğru çekti.

"Bana güvenebilirsin. Duygularını bu kadar bastırma. Bencil ol. Böylece senin için burada olabilirim, her şeyi edebilirim."

Miyo bir cevap veremedi.

Bunun yerine, zonklayan baş ağrısı bilincindeki varlığını ortaya koydu.

"Evde kimse var mı?"

Hazuki ile çalışma seansı durma noktasına geldiğinde ve kısa bir mola vermekten bahsederken girişten gelen ses yankılandı.

"Kim acaba?" "Gidip onları karşılayacağım."

"Bayan Miyo, lütfen bana izin verin." "Sorun değil. Ben giderim."

Oturma odasından çıkmaya çalışan Yurie'yi durduran Miyo, aceleyle girişe yöneldi.

"Lütfen, gecikme için özür dilerim..."

Kapıyı açtığında baş döndürücü sıcakta yüzünü buruşturdu, sonra gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Orada son derece yakışıklı bir genç adam duruyordu. Zayıftı, dalgalı kestane rengi saçları vardı ve şık bir gömlek ve yelek giymişti.

Yüzündeki samimi gülümseme Miyo'nun aşına bir gülümsemeydi. "Sen..."

"Oh, ne? Yanılmıyorsam burası Kiyoka Kudou'nun evi, değil mi?"

"Öyle."

Şaşıran Miyo cevap veremedi.

Böyle tesadüfler gerçekten olur muydu? Miyo, kendisini kasabada düşmekten kurtaran adamla yeniden bir araya gelmeyi hiç beklemiyordu.

Genç adam şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve başını hafifçe yana eğdi.

"Komutan Kudou şu anda burada

mı?" "Üzgünüm, bugün işte..."

"Ha?! Bu çok garip; bugün izinli olduğumu sanıyordum."

Genç adam düşünceli bir şekilde inledi ve eliyle başının arkasını kaşıdı.

"Aslında bu bana şunu hatırlattı," diye söze başladı Miyo, "bugün izinli olması gerekiyordu ama bana işlerin çok yoğun olduğunu ve yine de bugün geleceğini söyledi."

"Ah, öyle mi? Özür dilerim. Kontrol etmeliydim."

Genç adamın ziyaretinin nişanlısının işiyle ilgili olduğu anlaşılıyordu. Son zamanlarda Kiyoka hiç dinlenmeden çalışıyordu. İkisi muhtemelen birbirlerini özlemişlerdi.

"Bu durumda, komutan istasyonda olmalı."

Genç adam acınası görünüyordu, sıcak yaz güneşinin altında hayal kırıklığı içinde omuzlarını sarkıtmıştı. Miyo arkasından seslendi.

"İsterseniz içeride biraz dinlenebilirsiniz."

Genç adam oturma odasına girdikten sonra, Hazuki ve Yurie'nin meraklı bakışları arasında Miyo'nun verdiği bir bardak suyu bir dikişte içti.

"Teşekkür . Çok yardımcı oldun."

"Hiç de değil. Geçen gün şehirde bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmeliyim."

Tek bir bardak su, minnettarlığını ifade etmenin ucuz bir yoluydu.

Miyo'nun sözleri üzerine genç adam sanki önemli bir şey hatırlamış gibi aniden duruşunu düzeltti.

"Benim adım Arata Tsuruki. oldum." "Ben Miyo Saimori."

Genç adamın -Arata'nın- uzattığı eli çekingen bir şekilde kavradı. Tutuşuna karşılık veren avuç içi sıcak ve nazikti.

Ama onun "Çok ince..." dediğini duyduğuna yemin edebilecek kadar yüksek sesle konuşsa da, yanılmış olması gerektiğine kendini ikna etti.

"Bayan Miyo, o zaman. Siz Kudou'nun ünlü nişanlısı olmalısınız." "Ünlü...?"

"Gerçekten de öyle. Nişanlandığınıza dair söylentiler bir süredir yüksek sosyete de dolaşıyordu. Bir kadının onunla birlikte yaşadığını biliyordum."

"Öyle mi...?" Miyo gözlerini hafifçe aşağı indirerek cevap verdi.

Dışarıda bir yerlerde insanların onun hakkında konuşuyor olması tuhaf bir duyguydu. Biraz utandığını hissetti.

"birlikte..." "Ha?"

"...Dürüst olmak gerekirse Komutan Kudou beni hayal kırıklığına uğrattı."

Arata aniden kısık bir sesle mırıldandı. Kulaklarına inanamayan Miyo, hızla başını tekrar yukarı kaldırdı.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bunu kendim sormak isterdim. Bu söylediğin çok kaba bir şey."

Hazuki de bu söz karşısında kaşlarını çattı ve kendini şeyler söylemek zorunda hissetti.

Arata hiç irkilmedi. Bunun yerine gözlerini kısarak delici bakışlarıyla onu süzdü.

"Bayan Miyo, şu anda yüzünüzün nasıl bir ten rengine büründüğünü anlıyor musunuz?"

"Şey..."

Doğru, Arata bunu zaten biliyordu. Onu sokakta neredeyse yere yığılırken görmüştü. O zamandan beri durumu daha da kötüleşmişti. Ten renginin de Arata'nın ima ettiği kadar kötü olduğundan emindi.

Aynı çatı altında yaşadıkları için nişanlısına güvenmemesi mantıklıydı.

"...Bu Kiyoka'nın hatası değil. Suçlanması gereken benim." "Miyo..."

Hazuki endişeli bir şekilde onun adını söyledi.

Arata cevaptan rahatsız olmuş gibi ofladı.

"Çok ileri gittim. Yine de söylediğim hiçbir şeyin yanlış olduğuna inanmıyorum."

Sinirli bir şekilde, devam etmeden önce ders kitapları ve defter yığınlarıyla dolu odanın her köşesine göz gezdirdi.

"Sizi bu kadar çok çalıştırıp sonunda bu kadar hasta olmanıza neden olmak çok saçma."

"....."

"Tamamen saçmalık. Elbette yapabileceğin pek çok şey var. Bunun gibi bir sürü yeni beceride ustalaşmak için acele etmene hiç gerek yok."

Sanki durum hakkında bilinmesi gereken her şeyin farkındaymış gibi konuştu.

İçinde bir şeyler koptu. "Dur, lütfen!"

"Neyi durdurayım?"

"Bu benim yapmak istediğim bir şey ve hem Hazuki hem de Kiyoka sadece benim isteğimi yerine getiriyor. Lütfen onlar hakkında kötü konuşmayın."

Bu doğruydı. Tüm bunlar kendi bencil ısrarının bir ürünüydü. Herkes sadece onun isteklerini yerine getiriyordu.

hasta olsun ya da olmasın, bu tamamen onun sorumluluğundaydı.

Orada öylece oturup Arata'nın, Miyo'nun kötüleşen sağlığına rağmen kendi isteği dışında eğitiliyormuş gibi konuşmasına izin veremezdi.

Sesini tekrar yükseltmesi kafasında zonklayan ağrıyı daha da artırdı. Neyse ki Arata derin bir iç çekti ve geri çekildi.

"Bağışlayın beni. Havayı bozdum, değil mi? Siz nazıkçe evinizde dinlenmeme izin verirken böyle şeyler söylemem ne kadar affedilmez... Ben gidiyorum."

Hızla ayağa kalktı ve aceleyle girişe doğru yürüdü.

"Cidden, o adamın derdi neydi? Buraya geliyor ve her istediğini söylüyor... Bekle, Miyo?"

Hazuki'nin şikayetlerini dinlerken Miyo da kalktı. "Ben gidip onu uğurlayayım."

"Ne?! Bunu yapmak zorunda değilsin. Onun gibi bir adam için boşa gider." "Bunu yapamam."

Zayıf ve titrek adımlarla Arata'nın peşinden gitti. Girişe vardığında, Arata ayakkabılarını giymeyi yeni bitirmişti.

"Bayan Miyo?"

"Bağışlayın beni. Oturma odasında kendimi kaybetmek istememiştim."

"Özür dilemene gerek yok; kaba davranan bendim. Lütfen, bunun için endişelenmeyin."

Arata Miyo'yla yüzleşmek için ayağa kalktığı anda, yüzünü Miyo'nun kulağına yaklaştırarak ilerlemeye devam etti.

"Bununla birlikte, size sadece sizin yerine getirebileceğiniz bir rol verebilirim. Eğer ilgileniyorsanız, istediğiniz zaman benimle irtibata geçebilirsiniz."

Şaşkına dönen Miyo, Arata başka bir şey söylemeden ayrılmadan önce hiçbir yanıt veremedi.

Sadece benim yerine getirebileceğim bir rol...?

Şaşırtıcı sözleriyle dikkati dağılan Miyo bunu fark etmedi.

Yukata'sının koluna gizlenmiş olan diğer ayrılık hediyesi.

Daha sonra hem Hazuki hem de Yurie oldukça sessiz kaldılar ve Miyo'nun ders çalışmakla ilgilenmekte zorlanmasıyla birlikte toplantıya ara verdiler

özel ders seanslarını erkene alabilirler.

Yurie'nin akşam yemeğini hazırlamaya yardım etme teklifini kibarca reddeden Miyo, onu eve gönderdi ve mutfakta tek başına durdu.

Bir rol... sadece benim için. Gerçekten hiç anlamıyorum.

Arata'nın veda sözleri Miyo'nun zihnini donuk bir ağrıyla birlikte meşgul etti. Miyo'nun, soylu bir kadının davranışlarında ustalaşmak için kendini zorlamak yerine, ev işlerini ve benzeri diğer faaliyetleri düzgün bir şekilde yapmaya odaklanması gerektiğini kastettiğinden emin olduğunu düşündü. Yine de düşündükçe, adamın böyle bir şey biliyor olması ona daha tuhaf geliyordu

ilk etapta onun hakkında çok şey.

Tesadüfen karşısına çıkan ve daha önce sadece iki kez karşılaştığı birinin ona davetiye vermekten bahsetmesi ve böyle bir tavsiyede bulunması hiç de doğal değildi. Davranış biçimine bakılırsa, sanki onun için Kiyoka'dan daha uygun olduğunu ima ediyordu.

"...yo."

Onunla daha önce tanışmış mıydı? Hayır, bu mümkün olamazdı. Miyo'nun az sayıda arkadaşı ve tanıdığı olduğu düşünülürse, tanışmış olsaydı onu hatırlardı.

"...Miyo."

Arata ona ne derse desin, Miyo derslerini bırakmaya kesinlikle izin veremezdi. Herkesin üstesinden gelebildiği şeylerin üstesinden gelemeyen tek kişi olmayı kabul edemezdi.

Değer verdiği insanlara yük olmak istemiyordu. Bunun yerine, Kiyoka'nın yanında olduğu için mutlu olduğunu söyleyeceği biri olmayı arzuluyordu. Böyle bir gelecek dilemek çok mu yanıltıcı?

"Miyo."

"Eek!"

Arkasından ismini duyan Miyo neredeyse havaya sıçrayacaktı.

Arkasını döndüğünde, sert yüzlü nişanlısını mutfak kapısına yaslanmış halde buldu.

✿ BÖLÜM ✿

Usuba Hanesi'ne

Kısa bir süre önce.

Kiyoka toplantıya geç gelen Arata'ya ters ters baktı.

"Geciktin."

"Evet, bunun için üzgünüm."

Arata kabul odasındaki koltuğa oturdu, gülümseyen yüzünde en ufak bir suçluluk belirtisi bile yoktu.

"Programın gerisinde gelmek için çok cesur olmalısın."

Toplantıları çok da önemli bir toplantı değildi. Birkaç dakikalık bir gecikmeden şikâyet etmek mantıksız olabilirdi ama Kiyoka yine de sinirlenmişti.

"Hiçbir mazeretim yok. Sanırım sıcak beni biraz dikkatsiz yaptı."

"...Yine de bir nedeniniz varsa duymak isterim."

"Benim açımdan küçük bir yanlış anlaşılma oldu. Bugün izinli olduğunuzu duydum, Komutan Kudou, bu yüzden önce evinizi ziyaret ettim."

Kiyoka şaşkınlıkla gözlerini açtı.

Aslında bugün izinli olması planlanmıştı. Ancak, Mezar Yeri ruhlarının hareketleri hâlâ belirsiz olduğu için rahatlamayı göze alamadı. Bunun üzerine, işe gelmek için izin günlerinden feragat etti.

Bu niyetlerinin Arata'ya da uygun bir şekilde iletilildiğini varsayıyordu.

"Anlıyorum, birisi size bilgi vermeyi unutmuş olmalı."

Görünen o ki, kargaşaya düşen sadece Kiyoka'nın yerdeki adamları değil, Ookaito ve İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı da.

Kiyoka iç çekti.

Evde en son ne zaman vakit geçirdiğini hatırlamıyordu. Bunun yerine, akşamları kısa bir süreliğine dinlenmek için dönüyor, gecenin bir yarısı istasyona dönüyor ve ertesi akşama kadar eve dönmüyordu.

Garip bir oyuncak bebeğin görülmesi, hayaletlerle karşılaşma... ve benzeri diğer raporlar. Çok sayıda görgü tanığının anlattıkları ve şikayetler, ister Mezarlık Alanı ister başka bir varlık söz konusu olsun, Kiyoka'nın birimini meşgul ediyordu. Tüm raporlara tek tek yanıt veriyorlar, sonra da buğdayı -güçlü bilgileri- samandan ayırıyor ve gerektiğinde kanıt topluyorlardı. Tüm küçük ayrıntıları üst makamlara rapor etmek yorucuydu.

Buna rağmen, astlarını eve göndermeye ya da mola verdirmeye öncelik veriyor, bu da Kiyoka'nın omuzlarına giderek daha ağır bir yük bindiriyordu. Sinirli ruh halinin kaynağı büyük ölçüde buydu.

Sadece meşgul olmanın bile kendisini bu kadar sinirli hissettirmesinden utanıyordu.

"Aslında hepsi bu kadar. Evet, nişanlınızla da tanıştım Komutan."

Kiyoka bu sıradan açıklama karşısında irkildiğini hissetti.

Arata gözlerinde kin dolu ve alaycı bir parıltıyla sırtıttı.

"Beni nazik bir şekilde karşıladı. Böylesine harika bir insanı nişanlın olarak kabul etmene şaşırmadım."

"İğneleme mi bu?"

"Hiç de değil, sadece bir gerçeği ifade ... Bununla birlikte, bunun beni ilgilendirmediğinin farkında olsam da, böylesine iyi bir kadına şu anda yaptığınız gibi davranmanızı içtenlikle onaylamıyorum."

"Affedersiniz?"

Kiyoka, Arata'nın ne ima ettiğini anlamadı. Kaşlarını çatı.

"Daha önce... aslında sadece birkaç gün önce Miyo ile yollarımız kesişti."

"Ve?"

"O sırada olduğu yığılmaya hazır görünüyordu. Tamamen sağlıksız görünüyordu."

"....."

"Aslında neredeyse . Neyse ki onu yol kenarında kurtardım. O zamanlar iyi görünmüyordu ama bugün onu gördüğümde durumunun daha da kötüleştiğini fark ettim."

Miyo'nun Arata'yla tanıştığını ilk kez duyuyordu ve Kiyoka, çok az tanıdığı bir adamın onun hakkında bu şekilde konuşmasından hoşnut değildi.

Yine de Arata'nın sözleri, Kiyoka'nın bir gece önce Miyo'nun teninin nasıl görüldüğüne dair hiçbir şey hatırlamadığını fark etmesine neden oldu.

O mehtaplı akşam nasıldı? Ya da ondan önceki gece? Her gün gördüğü kabuslar Miyo'yu iliklerine kadar yıpratmıştı. Her an solup gidecek kadar bitkin görünüyordu. Bir an için bir şeyler yapmaya çalışmak için Usuba ailesini aramasına rağmen, bu konuda hiçbir ilerleme kaydedilememişti.

Onu, basitçe geri dönüyor ev için bkz. onu oldu Nigh İmkansız.

Alnından soğuk bir ter aktı.

"İşle meşgul olsanız da olmasanız da, nişanlınız için daha fazla endişelenmeniz gerekmez mi? En azından ona sorunun ne olduğunu sorun... Şahsen ben nişanlımın bu hale gelmesine asla izin vermezdim."

Normal şartlar altında, Kiyoka ona kendi işine bakması için bağıırırdı. Yabancılar nişanlın hakkında böyle konuşmamalı.

Ama bu sözler ağzından hiç çıkmadı.

Arata'yla görüşmesi sona erdikten sonra, Kiyoka toparlayabildiği kadarıyla işini bitirdi, özel bir dedektiften yeni kesin bilgiler aldı ve evinin yolunu tuttu.

Arata'nın o öğleden sonra kendisine söylediği şeyler o günden beri aklından çıkmıyordu. Ama müfettişin gün ışığına çıkardığı gerçekleri duyduktan sonra artık her şeyden emindi.

Bu duruma ayak uyduramayan tek şey Kiyoka'nın kendi kalbiydi.

Nihayet eve vardığında, onu karşılamak için girişe gelen Miyo'nun her zamanki görüntüsü nedense yoktu. Yine de onu evin içinde bulması uzun sürmedi.

"Miyo."

Mutfakta yoğun bir şekilde çalışırken arkasından ona seslendi. Ama sanki akli bambaşka bir yerdeydi, bu yüzden fark etmedi.

"Miyo."

""

"Miyo."

Üçüncü kez adını söyledikten sonra, elleri nihayet hareket etmeyi bıraktı ve yüzünde derin bir şaşkınlıkla arkasına döndü.

"K-Kiyoka?"

Kiyoka'nın onun eve döndüğünü fark etmediğini anlaması için tek gereken bir bakıştı. Yaptığı şeye o kadar mı dalmıştı? Hayır, öyle değildi.

"...Ben ."

" hoş geldiniz. Sizi karşılamaya gelemediğim için özür dilerim...!" "Önemli değil."

Kiyoka, Miyo'nun durduğu yere doğru pıtır pıtır koşarken ona sertçe baktı.

Akçaağaç yaprakları serpiştirilmiş soluk turkuaz kimonosuyla gerçekten de soylu bir kadına benziyordu. Onu şu anki haliyle gören herkes sevimli, nazik ve zarif bir hanımefendi olarak alkışlardı.

Evden uzakta giderek daha fazla zaman geçirirken, Miyo'nun ablasıyla çalışmaya kendini adanması, önünde duran figürün o kadar farklı görünmesine neden olmuştu ki, neredeyse onu tanıyamayacaktı.

Ve yine de, her şeye rağmen... "Miyo, neden...?"

Sonraki işlerini düzgün bir şekilde bir araya getiremiyordu. Kiyoka son birkaç ayı hatırladı.

Miyo ilk geldiğinde çok kötü durumdaydı.

Vücudu sağlıklı bir şekilde zayıflamıştı, bir deri bir kemikten başka bir şey değildi. Tenine bir solgunluk çökmüş, saçları ve cildi yıpranmış ve hırpalanmıştı.

Ama her şeyin daha iyiye gitmesi gerekiyordu. Burada normal bir hayat sürmesi, onun bir daha o sefil duruma düşmesini engellemeliydi.

Bununla birlikte, bu tam bir gerilemeydi.

Yanaklarının rengi solmuş, gözlerinin kenarlarında koyu halkalar oluşmuştu. Kiyoka'nın hayal gücünün bir ürünü değildi, yanaklarındaki ve bileklerindeki, gelişmesi çok uzun zaman alan etler şimdi eriyip gidiyordu. O mehtaplı akşamda olduğundan daha da belirgin görünüyordu şimdi.

Demek Arata' söylediği her şey doğruymuş.

Kiyoka'nın içinde bir şeyler kaynamaya başlamış, yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu.

"Um...?"

"Kız kardeşimin çalışma seansları oldukça sıkı geçiyor o zaman?" Miyo onun iğneleyici sorusu karşısında başını salladı.

"Hayır, Hazuki her zaman... O çok düşünceli-" "O zaman sorun ne?"

Sinirlenerek, alaycı bir şekilde cevap istedi.

Kiyoka neden bu kadar sinirlendiğini kendisi de anlayamadı.

Farkına bile varmadan Miyo'nun kolunu tutmuştu.

"Kiyoka, ben..."

"Neden bu kadar zayıfladın? Neden bu kadar dalgınsın, eve geldiğimi bile fark etmiyorsun?"

"Çünkü..."

Onun bakışlarını kaçırmamasını izledikçe memnuniyetsizliği daha da arttı. "Bana Arata Tsuruki ile daha önce tanıştığınızı hiç söylemediniz."

"U-um... Kiyoka."

"Hepsi bu da değil. Gece gördüğün korkunç rüyaları bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bu, Miyo'nun sertleşmesine ve gözlerini açmasına neden olan sözdü.

Hayır, hayır, bu konuşmayı bu şekilde açmak istemezdim.

Kiyoka'nın göğsünde çelişkili bir duygu karmaşası dönüp duruyordu.

Kesinlikle onu azarlamak istememişti, ne Arata'yla karşılaşması ne de kâbusları hakkında. Kiyoka onunla ilgilenmek, onu incitmemek ve bu konuyu farklı bir şekilde gündeme getirmek istemişti.

Ama zihninde durmadan biriken düşünceleri dile getirdiği anda, artık kendini durduramıyordu.

"Sana zaten söyledim, değil mi? Benimle her şey hakkında konuş. Bana güven. Bana güven. Ama ne kadar uzun zamandır birlikte olursak olalım, yine de bana hiç güvenmiyorsun."

"....."

"O zaman bana güvenmiyor musun? Bu yüzden mi bana hiçbir şey söylemiyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil..."

Miyo'nun sesi şiddetli bir şekilde titriyordu. Başını kaldırıp Kiyoka'ya baktığında, Kiyoka onun gözlerinde iri yaşların biriktiğini görebiliyordu.

"Seni hiçbir şeyle rahatsız etmek istemedim. Zaten çok meşgul ve bitkin görünüyordun, bir de üstüne kendi sorunlarımla seni endişelendirmek istemedim."

"Hiç de yorgun değilim. Buna kendin karar verme."

"Hng!"

Bu düpedüz bir yalandı. Şu anda o kadar bitkin durumdaydı ki, kaygısız astı Godou bile bunu fark etmiş ve gecenin geri kalanında istasyona dönmemesini emretmişti.

Kiyoka'ya göre, Miyo'nun sağlığını görmezden gelmesi ve ağır bir şekilde sorgulaması, yorgunluğun muhakeme yeteneğini ve itidalini zayıflatmasının sonucuydu.

Ancak o anki hızına kapılıp ağzından şu sözlerin çıkmasına izin verdi:

"İşler bu şekilde sonuçlanacak olsaydı, sana hiç eğitim şansı vermemeliydim."

"___ "

Sersemleyen Miyo'nun gözlerinden yaşlar boşandı ve Kiyoka sonunda sözlü gafını fark etti.

Miyo'nun ona yapmak istediğini söylediği öğrenme. Hazuki'den ödünç aldığı yığınla ders kitabına bakarken gözlerindeki ılık. Kız kardeşiyle birlikteyken, her zaman eğleniyor gibi görünüyordu.

Ve az önce hepsini reddetmişti.

"Bu çok zalimce, Kiyoka."

Gözyaşları birbiri ardına yüzünden aşağı akarak aşağıdaki zemini ıslattı.

Kiyoka söylediklerinden son derece pişman oldu. Yaptıklarından dolayı dehşete düşmüştü ve cevap verecek bir şey bulamadı.

"Ben... Ben sadece..."

Sesi garip bir şekilde .

Miyo, adamın hızla uzattığı kollarına yığılmadan önce şiddetle sarsıldı. Tüy gibi hafifti; adamın omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Berbatım.

Nişanlısını incitmişti.

Bunun bir kaza olduğu ya da duygularına yenik düştüğü gibi bahaneler tamamen anlamsızdı. Tanıdığı herkesten daha bitkin ve daha yaralıydı ama yine de onu incitmişti.

Yapabileceği en kötü şeyi yapmıştı.

Bu, Saimoris yönetiminde gördüğü muameleden farklı mıydı?

Bilinci yerinde olmayan Miyo'yu kollarının arasına aldı.

Suçluluk duygusu içini kemirirken, onu odasına götürmeye başlamıştı ki, bakışları yerde yatan yabancı bir kâğıt parçasına takıldı.

"Bu ne...?"

Kağıdın üzerinde yazılı olan kelimeler Kiyoka'nın şüphelerini tamamen doğruluyordu.

Kararını verirken hiç tereddüt etmedi. Miyo'yu kurtarmak ve söylediği ağır sözlerin kefaretinin ödemek için tek yol buydu.

Hafifçe şişmiş göz kapaklarını geri çektiğinde, odasının tavanıyla karşılaştı.

Günaydın mı? Şimdiden...?

Zayıf bir ışık odayı aydınlatıyordu. Dışarıdan gelen kuş cıvıltılarını duydu.

Ama Miyo dün gece yatağa girip uykuya daldığını hatırlamıyordu.

Ne olduğunu merak ederek geriye dönüp düşündüğünde beti benzi attı.

Aynen öyle. Bunu Kiyoka'ya nasıl yapabildim?

Sadece öfkelenmekle ve kaba bir şekilde ona zalim demekle kalmamış, aynı zamanda bayılmış ve onu odasına taşımasını istemişti.

Dikkatsizce Arata'nın sözleri üzerine kara kara düşünmeye başlamıştı. Miyo, Kiyoka'nın otomobilinin motor sesini her zaman duyduğundan emindi, ancak kötü sağlığı ve ağır düşünceleri yüzünden her zamankinden daha dalgın ve dikkati dağınıktı.

Kiyoka'nın bu kadar sinirlendiğini ilk kez görüyordu.

İlk başta, onu karşılamak için kapıya gelmediği için ona kızdığını düşündü, ama öyle değildi. Yüzü melankoliyle buruşmuş, sanki her an gözyaşlarına boğulacakmış gibiydi.

...Kiyoka onunla benim konuşmamı bekliyordu.

O bir aptaldı.

Kiyoka ona eziyet eden kâbuslardan haberdardı ve sırrını ona açmasını bekliyordu. Miyo'yu izlerken

Aşılmaz zorluklarına rağmen kimseye tek kelime etmeden her şeyi kendi başına yapması, hiç kimseye, hatta ona bile güvenmiyormuş gibi görünmesine neden oldu.

Eğer bir an için düşünseydi, bu hemen anlaşılırdı. Ama bunun yerine sadece kendine odaklanmıştı.

Miyo verandadaki o gecenin son altın fırsatı olduğundan emindi. Ve bunu boşa harcamıştı.

Kiyoka nazikti. Miyo'nun aptalca davranışı onu inanılmaz derecede endişelendirecek kadar nazikti.

Ne yapacağım ben?

Özür dilerse onu affedecek miydi? Bu , eğer bu bardağı taşıran son damla olduysa, şikâyet etmeye hakkı .

Korkunç hayalleri artık gerçektir.

Kiyoka, sanki onu özür dileme fırsatından mahrum bırakıyormuş gibi, sabah boyunca tek kelime etmedi.

Miyo bunun kendi hatası olduğunu bilse de, Kiyoka'nın davranışı, sanki evdeki ilk günlerine geri dönmüş gibi göğsüne acı sızmasına neden oldu. Ayrıca, Kiyoka'nın nezaketinin affedileceği anlamına geldiğini bilinçsizce beklediği için kendine kızıyordu.

Normalde Yurie böyle durumlarda ortalığı toparlardı ama ne yazık ki bugün izin günüydü.

Miyo, bitmek bilmez gibi görünen sıkıcı kahvaltılarını birlikte bitirdikten sonra ortalığı toplamaya başladı. Tam o sırada Kiyoka, "Dışarı çıkmaya hazırlanın," diye anons etti.

Onun kendisine hitap ettiğini duyunca rahatlamak yerine, endişeye kapıldı.

Bu gerçekten sonumuz olabilir.

Dün gece dikkatini Arata'nın ona söylediklerine vermesinin zamanı değildi.

O ve Kiyoka'nın ilişkisi parçalanabilirdi ve her şeyi mahvettiği için kendisinden başkasını suçlayamazdı.

Nişanlısının yanında kalmak istediği için çok çabalamıştı. Ama ya kendi aptallığı Kiyoka'nın acı çekmesine neden olduysa? Ya o

artık ona ihtiyacı olmadığını mı söyledi? Bunların hepsi, herhangi bir çabanın çözebileceğinden çok daha temel sorunlardı.

Şimdilik onun talimatlarına uydu, kıyafetlerini değiştirdi ve geziye hazırlanmak için kendini topladı.

Kiyoka da yolculukları boyunca sessiz kaldı. Gergin atmosfer nedeniyle Miyo da varacakları yere ulaşana kadar konuşmadı.

Burası neresi?

Bir tür şirkete benziyordu. İmparatorluk şehrinde bir arsa üzerinde duran iki katlı tuğla bir bina ve bitişiğinde büyük bir depo. Girişteki çift kapının üzerinde, çerçevelerine yerleştirilmiş pırıl pırıl temiz cam pencerelerin üzerinde TSURUKI TRADING yazan büyük bir tabela vardı.

Kiyoka, orada sessizce durmaktan başka bir şey yapamayan Miyo'ya baktı ve sert bir sesle "Hadi gidelim," diyerek onu içeri çağırdı.

İçeri adım attıklarında, önlerinde tertemiz ve bozulmamış bir lobi uzanıyordu.

Kiyoka doğruca resepsiyon masasında oturan genç erkek çalışana yöneldi.

"Bugün ne işiniz var efendim?"

"Habersiz geldiğim için özür dilerim. Çalışanlarınızdan biri olan Arata Tsuruki ile görüşmek istiyorum."

Miyo onun dudaklarından çıkan ismi duyunca yutkundu.

O adam burada olamaz, değil mi? Eğer öyleyse, Miyo onu gördüğünde nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu.

"Affedersiniz ama kimin sorguladığını sorabilir miyim?"

"Ona Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nden Komutan Kudou'nun burada olduğunu söyleyin. Randevum yok."

"Ben onu kontrol ederken lütfen biraz bekleyin."

Çalışan onun arkasından odaya girdi ve hızla geri çıktı.

"Tsuruki sizi hemen görecektir. Bu taraftan lütfen."

Binanın ikinci katına çıkarıldılar. Birinci kattaki atmosferle tam bir tezat oluşturacak şekilde

Çalışkan işçilerin varlığı nedeniyle ikinci kat son derece sessiz ve sakindi.

Gidecekleri yer koridorun ilerisinde, kapısında SENYÖR NEGOTIATOR yazan bir odaydı.

". Lütfen içeri girin."

Çalışanın selamına başıyla karşılık veren Kiyoka kapıyı tıklattı. Hemen ardından bir "Girin" sesi duyuldu.

İçeride, bir sandalyede rahatça oturan züppe bir genç adam bekliyordu. "Hoş geldiniz, Komutan Kudou. Teşekkürler sen için senin zaman dün."

"...Gerçekten."

Suçu başkalarının üzerine atmak iyi bir şey değildi. Miyo bunun tamamen farkında olmasına rağmen, yine de Arata'ya kızgınlıkla bakmaktan kendini alamadı.

Adam bakışlarını Kiyoka'dan Miyo'ya kaydırđı, sonra sırtıttı.

"Son görüşmemizden bu yana sadece bir gün geçti, Bayan Miyo."

"Var..."

Hem Kiyoka'ya hem de Arata'ya orada ne işi olduğunu sormak istiyordu.

"Üzerinden geçmemiz gereken çok şey var. Yer değiştirelim mi? Kişisel meseleleri ofiste tartışmaktan kaçınmak istiyorum."

"Elbette. Benim de sormak istediğim çok şey var."

Kiyoka gözlerinde keskin bir parıltıyla Arata'ya baktı. Hala tam olarak ne olup bittiğinden emin olmayan Miyo dudağını ısırđı, duyguları göğsünde dönüp duruyordu.

Üçü ofisten ayrıldı ve birkaç dakika uzaklıktaki bir eve doğru yürüdü.

Beyaz boyalı, modern, müstakil bir ahşap evdi. Önündeki levhada TSURUKI yazıyordu. Ev hakkında soru sorduklarında Arata onlara burada büyüdüğünü söyledi.

"Burada seninle tanışmak isteyen insanlar var, Miyo. Merak etme, burada başına kötü bir şey gelmeyecek."

Dış cephe modern görünse de, içerideki odaların çoğu tanıdık tatami döşemelerle kaplıydı; mekan Japon ve Batı tarzlarının ustaca bir birleşimiydi. Şu anda içeride başka kimse yokmuş gibi görünüyordu ve dışarıdaki şehrin zar zor duyulabilen koşturması dışında tamamen sessizdi.

Kiyoka ve Miyo, tıpkı daha önce olduğu gibi tam bir sessizlik içinde Arata'yı takip ettiler. Yaklaşık on tatami minderi büyüklüğünde bir salonda beklemeleri söylendi. Birkaç dakika sonra geri döndü.

Arkasında tanıdık olmayan yaşlı bir adam vardı, sırtı dik ve sağlamdı.

"Ah, tıpkı Sumi'ye benziyorsun..." "...Sumi?"

Yaşlı adam az önce nostaljik bir şekilde Miyo'nun annesinin adını mırıldandı. Miyo'nun kafası giderek daha da karışıyordu. Yanında, Kiyoka gözlerini kapatmış, sessiz duruyordu. Onun ne düşündüğünü anlayamıyordu.

"Şimdi tüm oyuncularını bir araya getirdik. Sonunda herkes burada."

Arata gülümsedi. Ne var ki, bu sevecen sırıtış bile yüzeysel bir hareketten başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu ve Miyo'da daha fazla endişe uyandırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Komutan Kudou, şimdiye kadar anlamışsınızdır herhalde? Kim olduğumuzu yani."

"...Çok aradım ama sonunda böyle bir cevaba ulaşacağımı hiç tahmin etmemiştim."

"Kimsenin bizi kolayca bulmasına izin vermiyoruz. Alenen var olmamıza izin verilmiyor. Şu anda olduğu gibi sizinle yüz yüze görüşmek bile kurallarımızın ihlali anlamına geliyor."

Miyo, Kiyoka ve Arata arasında geçen konuşmalara anlam verme umudunu yitirmişti.

Belki de bu toplantı dün konuştuklarıyla bağlantılıdır...?

Sorularını kendine saklayarak sessiz kaldı ve önündeki sahneyi izledi.

Madem iş hakkında konuşmak için buluşacaklardı, Kiyoka neden onu da yanında getirmişti? Bunu düşünmeye başladığında, gerçek açıkça önüne serildi.

"Şimdi kendimizi doğru dürüst tanıtmama izin verin. Her ikiniz de Usuba ailesinin evine hoş geldiniz."

"Usu...ba...?"

Bu annemin...

Miyo'nun beynindeki tüm düşünceler uçuşmaya başladı.

Yanılıyor olamazdı. Burası annesi Sumi Saimori'nin doğup büyüdüğü evdi. Ve şimdi de aynı yerde miydi?

Arata gözlerini kıstı ve Miyo'ya baktı, Miyo suskun bir şekilde orada duruyordu.

Rahatsız edici sessizliği bozan ilk kişi, o ana kadar sessiz kalan yaşlı adam oldu.

"Bu doğru. Burası Usuba'ların evi. Ben ailenin önceki reisi Yoshirou Usuba'yım. Ben senin dedenim, Miyo."

"Ve benim gerçek adım aslında Arata Usuba. Kuzeniniz olurum... Gerçi Tsuruki kamuya açık kimliğimiz olduğu için kendimi hep bu şekilde tanıtıyorum."

"..."

Büyükbabam. Kuzenim.

Farkında olmadan eliyle ağzını kapattı ve yere baktı.

Miyo daha önce akrabalarından biriyle neredeyse hiç karşılaşmamıştı.

Saimori tarafındaki büyükanne ve büyükbabası kendini bildi bileli yoktu. Teyzeleri, amcaları ve onların çocukları Yetenek'e sahip olmadıkları için başkentten uzakta mütevazı bir yaşam sürüyorlardı ve Miyo onlarla hiç tanışma fırsatı bulamamıştı. Üvey annesinin ebeveynleri ve kardeşleri, Kaya onlara bağlı olduğu için Saimori'lerin evini sık sık ziyaret etseler de, Miyo'ya kan bağıyla bağlı değillerdi ve bu nedenle onun için yabancılardan biraz daha fazlasıydılar.

Usubalar'a gelince, onların varlığından haberdar olsa da haklarında çok az şey biliyordu.

"Komutan Kudou. Bugün bize gelme sebebiniz Miyo'nun kabuslarını durdurmak istemeniz, değil mi?"

"Bu doğru. Miyo'ya uzun süre yeteneğe sahip olmadığı söylendi. Ama durum böyle olamaz. En başta benimle bu yüzden irtibata geçtiniz, değil mi? Mezar Alanı meselesi için müzakereleri yürütmeyi bilerek kabul ettiniz ve ikimizi de buraya getirmek için Miyo'nun karşısına çıktınız."

Kiyoka cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve iki adama gösterdi.

Üzerinde muhtemelen Tsuruki Ticaret'in adresi ve *Arata Tsuruki* ismi yazılıydı. Arkasında *Usuba*'nın karakterleri karalanmıştı.

"Bunu evimizin zemininde buldum. Dün ziyarete geldiğinde Miyo'ya gizlice vermiş olmalısın. Daha önce, *Sumi Tsuruki* ismi, *Sumi* isimli kız okulu öğrencilerini araştırması için özel bir dedektif tuttuğumda ortaya çıkmıştı. Tsuruki'lerin araştırmalarını istediğimde, yaklaşık yirmi yıl öncesine ait Saimori klanından para aldıklarına dair bir kayıt buldum. Ama bu kaydı bulmam için bana tuzak kurdun, değil mi? Bizi buraya çekmek için."

"Bunu sana söyleten ne?"

Kiyoka, Arata'nın sahte masumiyetine kayıtsız kalarak devam etti.

"Tüm araştırmalarımın anladığım kadarıyla, *Sumi* adındaki kızın Tsuruki ailesi, klanının çöküşüyle aynı zamanda doğal sebeplerden öldü. Usubaların o sırada krizde olduğu göz önüne alındığında, kızları için tıbbi tedaviden vazgeçmeleri garip olmazdı, bu da ölümünün kayıtlara geçmemesine neden olurdu. Koşullar göz önüne alındığında, bu konuda hiçbir şey şüpheli görünmüyor. Sonuç olarak, araştırmam kısa bir süreliğine çıkmaza girdi... Ta ki dün, özel dedektifim aniden bana yeni bilgiler edindiğini bildirene ve mali destek kayıtlarını sunana kadar. Zamanlama çok uygundu. Tsuruki Ticaret'in işlerindeki düşüş, 'Sumi Tsuruki'nin ölümü, Saimoriler'den gelen mali yardım ve 'Sumi Usuba'nın Saimori klanıyla evlenmesi... Sadece bu olaylar dizisinin

Neredeyse birbiri ardına gerçekleşen olaylar parçaları bir araya getirmeyi kolaylaştırdı. Bu kâğıt parçası sadece bir darbe oldu."

"Ha-ha, çok etkilendim. Sonunda cevabı bulabildiğinize sevindim. Gördüğünüz gibi, arkamıza yaslanıp uzun süre beklemeyi göze alamazdık. O kâğıt parçasını bulamayacağınızdan emin değildim ve açıkçası daha kaç kez evinize gelmek zorunda kalacağımı merak ediyordum."

Arata hafifçe iç çekti. "Bana bir iyilik yaptın, gerçekten."

Kiyoka ona kaşlarını çatı ve odadaki hava buz gibi .

"Lütfen, bana öyle korkuyla bakmanıza gerek yok... Aynen söylediğiniz gibi: Miyo'nun gerçekten de bir Yeteneği var. Üstelik çok değerli, güçlü ve son derece zahmetli bir yetenek."

Bu şok Miyo'yu o kadar etkiledi ki bayılacakmış gibi hissetti.

Doğaüstü bir yeteneği mi vardı? Hayır, bu doğru olamaz. Onda Ruh-Görüsü yoktu ve Ruh-Görüsü olmayanlar özel güçlerini asla uyandıramazlardı. Bu yüzden Saimoriler ona hep tepeden bakmıştı. Yeteneğini hiç kimsenin, hatta kendisinin bile haberi olmadan uyandırdığını söylemek kulağa tamamen mantıksız geliyordu.

Ama ya belki, sadece belki, gerçekten doğaüstü bir yeteneği varsa? Eğer öyleyse, bu o zamana kadarki hayatı anlamına geliyordu.

Yoshirou, Miyo'nun şaşkınlığını görmezden gelerek Arata ile baktı ve onun yerine konuşmaya devam etti.

"Tek bir hedefimiz var."

Buruşuk yüzüne bir sertlik çöktüğünü ilan etti. "Kiyoka

Kudou. Miyo'yu bize teslim edeceksin."

Gözleri yavaşça açıldı.

Neden?

...İnsanların "d düşer gibi" derken kastettiği şey bu olmalı.

Masmavi gökyüzünden kopup gelen şimşekle kıyaslanabilecek bir sürpriz. Ve bu olayda bunun birçok örneği yaşandı.

Kendi anlayışına ters düşen, ancak yine de onu çok yakından ilgilendiren koşullar birbiri ardına ortaya çıkmış ve aynı hızla onun için karar verilmişti. Bu arada, bu olayın şoku

hakkında konuştukları kadın tamamen çözülmemişti.

Miyo o çığlık atma isteğiyle çaresizce savaştı.

"Bunu duyduğumda, buna kendi başına karar verdiği için çok öfkelen dim."

Boşanmaya zorlandığında Hazuki'nin hissettiği de bu olmalıydı.

Miyo'nun zihni uzun zamandır boştu. Buna devam edemezdi.

Bir gün öncesinden beri, diğer insanların sözlerinin merhametine kalmıştı.

İlk olarak, herhangi bir ön bildirim yapılmadan buraya getirilmiş, ardından buranın annesinin ailesinin evi olduğu söylenmiş ve net bir gerekçe sunulmadan, Miyo'nun gerçekten de doğaüstü yeteneklere sahip olduğu varsayımı altında konuşmaya devam edilmişti. Üstüne üstlük, bir mal gibi alınıp satıldığını keşfetmişti.

Miyo kızgın mı yoksa kalbi kırık mı hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Kendi duygularını bile çözemediği için sersemlemiş bir halde kalakaldı.

Nişanlısı da her şeyden haberdar gibi görünüyordu.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Miyo'nun Usubaların başkalarının zihinsel durumunu etkileme konusundaki eşsiz yeteneğine sahip olduğuna şüphe yok. Her ne olursa olsun, bunu kolayca kabul edeceğimi mi düşündünüz?"

"İtiraf etmeliyim ki sizi taleplerimizi kolayca kabul edecek bir tip olarak görmemiştim. Size para ve güçle rüşvet vermeye çalışmak zaman kaybı olurdu."

"O zaman neden?"

"Miyo'nun emrindeki yetenekler bizim için çok özel. Hiçbir ödün vermeyeceğiz."

Yoshirou'nun sesi kategorik ve kararlıydı.

Onun ve Usuba ailesinin iradesi sarsılmazdı. Kiyoka'nın mutlak ve sarsılmaz pozisyonlarından ürkmesini sağlamaya çalışıyorlardı.

"Rüya Görme gücüne sahip. Bir insanın uykusu üzerinde her şeye kadir bir güç. Usuba klanının özel güçleriyle kıyaslandığında bile olağanüstü bir güce sahip."

Rüya-Görme terimi Miyo için pek bir anlam ifade etmiyordu; ancak *rüya* kelimesi onu rahatsız eden kabuslarla bağlantılıydı.

"Rüya Görme, ailenin uzun tarihi boyunca sadece belirli sayıda kadın Hediye kullanıcısında ortaya çıkan bir Yetenektir. Bu yeteneğe sahip kişiler, kendileri de dahil olmak üzere uyuyan herhangi bir kişinin rüyalarına girebilir ve imgelemlerini manipüle edebilir. Herkes bir noktada uyumak zorunda olduğundan, kullanıcı ne kadar güçlü olursa olsun, sadece Rüya Görüşü'nü kullanarak herhangi birinin zihnini manipüle edebilir. Bu yetenekle insanların beyinlerini yıkamak bile mümkündür. Kullanıcının ne kadar yetenekli olduğuna bağlı olarak, uykusunda tüm geçmiş, bugünü ve geleceği görebilir - başka bir deyişle, bu beceri imparatorun kendi İlahi Vahyini bile geride bırakır... Eğer bu en güçlü Hediye değilse, o zaman nedir?"

Sanki Yoshiro, Miyo'nun kendisinden çok bir dünyanın gerçeklerini anlatıyormuş gibi hissediyordu. Açıklamasının kendisi fantastik bir rüya gibiydi, tüm gerçeklik duygusundan yoksundu.

Omnipotent. En güçlü.

İçinde saklı olan herhangi bir şeyin bu şekilde tanımlanmasının tamamen imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Miyo'ya göre bu sadece başkalarını ilgilendiren bir konuydu. Gerçekte doğru olsun ya da olmasın, her şeyi böyle anlıyordu.

Ancak Kiyoka bu haberi farklı algılamış görünüyordu.

"Tüm bunları yapabilecek bir Yetenek gerçekten var mı?"

Boş bir şaşkınlıkla mırıldanarak biraz solgunlaştı.

"Kesinlikle öyle. Bu nedenle, biz Usubalar kamu sahnesinde duramayız. Gücümüzü açıkça sergileseydik, sadece bir tehdit olarak görülürdük. Yeteneklerimiz çatışma ve düzensizlik doğurur."

"Ve bu yüzden mi Miyo'yu parmağınızın altında tutmak istediğinizi söylüyorsunuz?"

"Bunu kendiniz düşünün. Sizce şu anki haliyle, kabuslarla eziyet çekerken ve kendi doğaüstü güçlerini kontrol edemezken, yanında sadece sorunlarını çözmekten aciz bir adam varken mutlu olur muydu? Durumunu bildiğimiz ve Yeteneği hakkında bilgi sahibi olduğumuz bu evde yaşamasının daha iyi olacağı açıktır. Dahası..."

"....."

"Usuba ailesi böyle bir Hediye'nin kanının başka bir klana geçmesine tahammül edemez."

Kiyoka hangi sonuca varacaktı?

/...

Daha birkaç gün öncesine kadar, Miyo onlara Usubalarla birlikte yaşamaya niyeti olmadığını kesinlikle o anda söylerdi. Kendisini Kiyoka'dan ayırmaya hiç niyeti yoktu ve onun kalmasına izin vereceğinden emindi.

Ama şimdi işler farklıydı. Kiyoka onu reddederse, onun kararına boyun eğmekten başka çaresi kalmayacaktı. Onun duygularını aptalca çiğnemişti. Eğer Kiyoka onu teslim etmeyi kafasına , karşılığında samimiyetini göstermesinin tek yolu onun isteklerine boyun eğmekti.

"...Sormak istediğim bir şey var."

"Ne?"

Kiyoka düşüncelerinin derinliklerinde doğru kelimeleri arıyor gibiydi.

"Miyo'nun doğaüstü bir yeteneği olduğunu keşfetmek neden bu kadar zaman aldı?"

"Yeteneği muhtemelen bir noktada keşfedildi. Sumi doğduktan kısa bir süre sonra kendininkini mühürlemiş olmalı. Bunu gerekli görmesine neyin sebep olduğunu tahmin edebiliyorum."

Yoshirou bunu şöyle açıkladı:

Rüya Görme yeteneğine sahip Hediye kullanıcılarının kayıtlarına baktığınızda, her birkaç on yılda bir sadece bir kişinin doğduğunu . Bir kez bile bu yeteneğe sahip bir birey bunu başkalarına aktarmamıştı.

ve sonraki nesil. Açıküst . Bu, onların Anne başka bir doğaüstü güce de sahipti.

"Telepati."

Bir insanın kalbini diğerininkine bağlayan bir Hediye.

Sözlü veya bedensel iletişim yollarına başvurmadan kişinin kafasındaki düşünceleri ve kalbindeki duyguları ifade etmek için kullanılabilir.

Kimse nedenini bilmese de, Rüya Görüşü ile kutsanmış olanların anneleri, annelerinin güçleri ne kadar güçlü olsun, her zaman bu doğaüstü yeteneğe sahipti. Sumi de bir istisna değildi.

"Uzun zamandır bir Dream-Sight kullanıcısı doğmamıştı. Hediye kullanıcısı doğumları zaten azalıyordu ve Telepati ile doğan kızlar nadiren ortaya çıkıyordu. İşte o zaman yıldızlar aynı hizaya geldi ve Sumi doğdu, bu da tüm aileyi heyecanlandırdı."

Zayıf ama Telepati gücüne sahip olan Sumi'nin Rüya-Görme yeteneğine sahip bir Hediye-Kullanıcısı doğurması bekleniyordu. Kimse bunu ona doğrudan açıklamamış olsa da, yoğun bir baskı altında yaşamıştı.

Görünüşe göre Yoshirou onu uzak bir akrabasıyla evlendirerek Rüya Görüşüne sahip bir Hediye kullanıcısı doğurma şansını mümkün olduğunca artırmaya çalışmıştır.

"Ama yürümedi. Tsuruki Ticaret'in işleri azaldı, ailemiz neredeyse açlık içinde yaşıyordu ve artık evlilik gibi bir düşüncemiz olamazdı."

Tüm aile sokağa atılmak üzereyken, Saimori ailesinin reisi bir şekilde onların kötü durumunu duymuş ve maddi destek karşılığında bir evlilik teklif etmiştir.

"Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar Saimorilerin düşüşe geçtiğini görebiliyordum. Biricik kızımı onlar gibi bir aileye teslim etmeyi hiç istemedim ama... Israrcı davrandılar ve inatla kızımın peşini bırakmadılar."

Yoksul bir klan ve Saimoriler, sadece Sumi ile ilgilendikleri konusunda kararlıydılar.

Nihayetinde Sumi, ailesini kurtarmak için Yoshirou'nun itirazlarını aştı ve Saimoris'e gitti.

Yoshirou yüzünü buruşturdu, o dönemi hatırladıkça yüzü üzüntüyle buruşuyordu.

"Sumi'yi ne kadar sıkı takip düşünürsek, ailelerinin eski reisi kesinlikle Rüya Görme gücünü biliyor olmalıydı. Eminim ki bu yeteneğe sahip bir çocuk doğsaydı, onu ellerinden geldiğince sömürürlerdi; normal ve mutlu bir hayat yaşama umudu olmazdı. Sumi muhtemelen bunu çok iyi anlıyordu çünkü küçük yaştan itibaren mantıksız beklentilerle karşı karşıya kalmıştı."

Bu yüzden Miyo'nun doğaüstü güçlerini mühürlemiş ve hiç yokmuş gibi davranmıştı.

Büyükbabasının açıklamasını dinlerken, Miyo söyleyecek hiçbir kelime bulamadı.

Hep yalnızdım.

Annesinin duygularını bir dereceye kadar anlıyordu. Kiyoka'nın evine ilk taşındığında gördüğü annesinin rüyası, Yoshirou'nun bahsettiği geçmişle çelişmiyordu.

Ancak Sumi'nin eylemleri, o öldükten sonra Miyo'nun toplumsal değerinin düşmesine de neden oldu. Gerçekten de, Miyo'nun sefil çocukluk deneyimleri annesinin kararının bir ürünü olduğu için, Miyo her şeye rağmen Sumi'yi affetmekte zorlanıyordu.

Eğer Miyo gerçekten de Yeteneğe sahip olsaydı ve annesi onu mühürlemeseydi, Saimoriler onu sever miydi? Kaya'nın gölgesinde yaşamadan üvey annesi ve babasıyla iyi bir ilişki kuramaz mıydı? Ailenin bir parçası olamaz mıydı?

Geçmişle ilgili bir şey yapmak için artık çok geç olsa da, her şey farklı olsaydı yaşayabileceği mutlu hayatı hayal etmekten kendini alamıyordu.

Olasılıkları düşündüğünde, belki de şu an olduğu kadar aptal olmayacakmış gibi görünüyordu. Belki de Hazuki gibi harika bir genç hanım olabilirdi.

Uzun zamandır içinde bastırılmış olan karanlık, temel duygular yüzeye çıktı.

"...Büyük olasılıkla, mührün anahtarı Saimori malikanesinin sınırları içinde bulunuyordu. Ancak mührü yapan kadının ölümünün ardından ne kadar çok zaman geçerse, o kadar çok bozuldu. Buna bir de Miyo'nun Saimori malikanesinden ayrılmasını eklediğinizde, sonunda tamamen ortadan kayboldu."

"Anlıyorum. Özetle, Miyo'nun Rüya Görme yeteneğine sahip olabileceğinden şüphelenmenize rağmen, merhum annesinin mührü sizi aksini düşünmeye sevk etti ve sonuç olarak onu Saimorilerden kurtarmayı başaramadınız. Hepsi bu mu?"

Kiyoka Usubas'ın hatalarını acımasızca ortaya dökerken Yoshirou üzüntüyle, "Doğru," diye cevap verdi.

"Miyo Saimori Armağan'a sahip değildi; bunu ne kadar araştırırsak araştıralım hep aynı cevabı aldık. Bu hepimiz için gerçekten büyük bir rahatlama idi. Bu, Rüya-Görme gücünün başka bir hatta geçmediği anlamına geliyordu. Yaşamımızı sürdürebilmek için kendimizi bu şekilde gizlemek zorunda olduğumuzu düşünürsek, Usuba ailesinin üyeleri olarak yabancılarla temas kurmaktan kaçınmamız gerekiyordu. Miyo'yu Saimoris'in gözetimine bıraktık ve her şeyden elimizi çektik."

"Ve şimdi onun kendi arzularını görmezden gelip sana teslim edilmesini mi talep ediyorsun? Güldürme beni!"

"Ah, ama Bay Kudou. Siz bu işin neresindesiniz?" diye sordu Arata, yüzündeki sırıtmayı silerek.

Gözlerinde keskin bir parıltı belirmişti; zararsız maskesi çoktan soyulmaya başlamıştı.

"Miyo'yu koruyabileceğinizi mi söylüyorsunuz? Saimorilerle yaşanan kargaşa sırasında gözünüzün önünde kaçırılıp yaralanmakla kalmadı, şimdi de asi güçlerinin ona kabuslar gördürmesini engelleyemediğiniz için acı çekmeye devam ediyor. Tüm bunlardan sonra, hala onu koruyabildiğinizi söyleyebilir misiniz?"

"....."

"Ne düşünüyorsun, Miyo?"

Bu ani soruya nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

Miyo hâlâ Kiyoka'nın yanında kalmak istiyordu. Ama artık onu istemiyorsa, o zaman vazgeçmekten başka çaresi yoktu. Çünkü o

ona hissettiren .

Kiyoka onu Usubalara teslim etmeyeceği konusunda ısrar ediyordu. Ancak Miyo hakkında ne hissettiği tamamen ayrı bir konuydu.

"...Nişanlım ne derse ona boyun eğeceğim."

"Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?"

Eğer onun yanında kalmak istediğimi söylersem, Kiyoka benden kurtulamaz.

İstemediği fikirleri ona engel olabilirdi. Bu durumda... "Her iki şekilde de umurumda değil."

Arata'nın gözlerinin içine bakarak verdiği cevapta kendi duygularını bastırdı; Kiyoka'nın şaşkınlıkla baktığını ve verdiği cevabı soluk soluğa dinlediğini fark etmedi.

"Bu durumda, Bay Kudou. Görünüşe göre pek , o halde neden adil bir düello yapmıyoruz, kazanan Miyo'yu da götürsün?" diye önerdi Arata ferahlatıcı bir gülümsemeyle.

"Bana uyar."

Miyo, Arata'nın saçma teklifini kayıtsızca kabul eden Kiyoka'ya bakamadı.

Ona nedenini sormaya hakkım yok.

Yumruklarını kucağının üstünde o kadar sert sıktı ki neredeyse kan akacaktı.

"Teşekkür ederim. Şimdi, kimin daha güçlü olduğunu görmek için dürüst ve centilmence bir dövüş ne dersiniz? Kendimiz görelim mi?"

Arata'nın garip bir şekilde neşeli sesi bir kulağından girip diğerinden çıktı. Yoshirou tek kelime etmedi, kasıtlı olarak olaya dahil olmadı.

Kiyoka ayağa kalktı ve dışarıya doğru yöneldi, o ilerledikçe figürü giderek küçülüyordu. Şimdiden çok uzaklaşmıştı.

"Kiyoka." Onun dönüp yüzüne bakmasını mı istiyordu, yoksa gitmesini mi engellemek istiyordu, emin değildi... Miyo, göğsünde birbirine karışmış duygularla adını haykırdı. Ama o ne arkasını döndü ne de olduğu yerde durdu.

Ancak yalvarışının göz ardı edilmesinin ardından içinde yükselen duygu umutsuzluk değildi.

...Aptal, geri zekalı ve her türlü yardımın ötesinde, ben-
-Artık onun için bir değeri olmayabilirdi.

Bu büyüklükte bir ev için şaşırtıcı derecede geniş olan bahçeye girdiler. Ayaklarının dibinde çakıllar seriliydi ve çok az bahçe bitkisi vardı. Sanki düello yapmak için inşa edilmiş gibi kasvetli bir yerdi.

Miyo'nun yanında, Yoshiro kollarını kavuşturmuş, iki adama sert bir şekilde bakıyordu.

"Hem doğaüstü yeteneklere hem de silahlara izin var. Yine de evi yakmak istemiyoruz, bu yüzden en güçlü yeteneklerinizi geniş bir alanda kullanmak yok."

"Kulağa hoş geliyor."

Miyo durduğu yerden konuşmalarının bazı kısımlarını anlayabiliyordu.

Şu anda Kiyoka'nın üzerinde her zaman taşıdığı kılıç yoktu. Ancak tam o sırada, üzerinde gizlice taşıdığı kısa kılıcını çıkardı. Arata şaşırmıştı.

"Yeesh, her zaman o tehlikeli şeyle mi dolaşıyorsun?" "...Kendimi savunmak için."

"Çok rahatladım. Görünüşe göre kendimi tutmama gerek kalmayacak." Arata bir tabanca çıkardı.

Miyo gibi bir amatör bile hangisinin dezavantajlı olduğunu anlayabilirdi.

Kiyoka kılıcını çekti ve hazırda tuttu. Silahını gevşekçe tutan Arata hiç de tedirgin görünmüyordu ve her zamanki gülümsemesiyle gülümsüyordu.

"Kendimizi kontrol altında tutmamız gerekse bile, ünlü Özel Anti-Grotesquerie Birimi komutanıyla karşı karşıya gelme fırsatına sahip olduğum için mutluyum. Bana nasıl isterseniz öyle gelin, Komutan Kudou."

"Bunu kabul edeceğim."

Daveti kayıtsız şartsız kabul eden Kiyoka yere tekme attı ve ardından kılıcını kör edici bir hızla savurdu. Arata hafifçe

Darbeyi savuşturdu, en ufak bir sıkıntı belirtisi göstermedi.

İlk çarpışmalarını takip eden şiddetli atışmalar Miyo için tamamen anlaşılmazdı.

Kiyoka rakibini sürekli bir yaylım ateşiyle geri itiyor gibi görünüyordu ama Arata hepsinden kurtuldu. Aslında, nedense Kiyoka'nın kılıç darbeleri adama hiç ulaşmamış gibiydi.

.....*Huh?*

Birdenbire iki Arata daha ortaya çıktı.

Arata'nın kopyası olduğu açıkça belli olan çift, bağımsız hareket ediyordu.

Bu sonraki Anında, o oldu-orada oldu a yüksek sesle bang, ve Kiyoka'nın sağ üst kolu patladı. Kan yere sıçradı.

"Eek.....!"

Miyo'nun zihni tamamen boşaldı.

Kiyoka... Kiyoka, o...

Vurulmuştu. Vurulmuştu ve kan akıyordu.

Başı dönerken yüzünün rengi soldu. Sonuçta, tüm bunlar kimin suçuydu? İşlerin bu şekilde sonuçlanmasının suçlusu kimdi?

Benim... Hepsini ben yaptım...

Hâlâ şaşkınlık içinde, bilinçsizce nişanlısına doğru koşmaya çalıştı ama Yoshirou kolundan tutup onu durdurdu.

Arata'nın sesini duyabiliyordu.

"Oops, ıskalamış olmalıyım. Kılıcınızın kabzasına nişan almıştım."

"....."

Kiyoka'nın yaralandıktan sonraki anlık boşluğundan faydalanmaya çalışan Arata bir el daha ateş etti. Ancak, bir tür bariyer bir sonraki saldırısını engelledi.

"Lanet olsun."

"Nasıl yani? Görünüşe göre artık kendi gözlerinize güvenemiyorsunuz."

İkisi normal bir şekilde sohbet ediyordu ama Miyo gördüklerine inanamıyordu.

Ne olduğunu anlamadan önce, pişmanlık ve dehşetten başka bir şeyle dolu olmayan gözyaşları taşıtı ve görüşünü bulanıklaştırdı.

Özür dilerim, Kiyoka.

Nişanlısı hâlâ kısa kılıcını kaldırmıştı. Doğaüstü bir elektrik akımı kılıcı sarmıştı.

"Elektrikli bir Hediye, hmm? Eğer iş noktaya geldiyse..."

Kiyoka, kavgacı ve ıslı ıslı parlayan Arata'ya doğru yaklaştı ve yıldırım yüklü kılıcını indirdi.

Bir başka klon benzeri illüzyon olan Arata'nın figürünü kesip geçti. Görsel ikiz dağılmış olsa da, aynı anda Kiyoka'nın kılıcından çıkan bir elektrik deşarjı gerçek Arata'nın etrafında patlayarak gökyüzüne birçok ışık sütunu gönderdi.

"Yeow, bu acıtıyor!"

Işınlardan biri Arata'yı zar zor sıyırdı. Miyo bile çatırdayan elektrik kıvılcımının onu parçaladığına tanık oldu.

Saldırı adama tam isabet etmemiş olsa da, onu yaraladığı açıktı. Kiyoka'nın rakibi kolunda kırmızı bir yanık izi belirirken irkildi.

Işık Kiyoka'nın bıçağının yüzeyinde çatırdadı.

"Vay be, daha önce hiç kimse benim illüzyonlarımla bu kadar hızlı başa çıkamamıştı."

Arata homurdandı, gözleri yaşlıydı.

"...O zaman tembellik ediyor olmalısın. Birliğimde bunun gibi illüzyonları yönetebilen bir grup adam var."

"Öyle görünüyor."

"Vazgeçmek mi?"

"Tanrım, hayır. Biraz dayanacağım."

Alnındaki teri hafifçe silen Kiyoka kısa kılıcını yeniden hazırladı.

"Hyah!"

Bağırdığı anda, birkaç hayalet Arata ortaya çıktı. Bu sefer sayıları çok daha fazlaydı ve toplamda yirmiden fazlaydılar.

Çok uzaklardan bile, bu kadar çok ortak yüzün tekinsiz görüntüsü, her biri ile ve tam olarak aynı Gülümseme, oldu
yeterli için yapmak Miyo

Mide bulandırıcı.

"Şimdi hangisi gerçek ben, merak ediyorum." "Bu kadar küçük numara yeter!"

Kiyoka sanki kendisi de bir ejderhaymış gibi, sarmal bir alev girdabı çağırdı ve onu ortak yüzler topluluğuna fırlattı. Ancak bu sadece hayaletlerin teker teker yavaşça yok olmasıyla sonuçlandı.

Birden Arata'lardan biri Kiyoka'nın arkasından dolanmaya başladı. Saldırıyı yakalayan Kiyoka, doğaüstü yetenekleriyle bir ateş topu çağırdı ve hemen arkasından fırlatmaya hazırlandı, o sırada-

.....Ne?

Arata, Miyo'ya dönüşmüştü.

Zonklayan baş ağrısı daha da şiddetlendi. Tamamen şaşkına dönen Miyo artık neler olup bittiğine anlam veremiyordu.

Hata yoktu; Kiyoka'nın karşısında Miyo'dan başkası yoktu. Bir ayna görüntüsü. Yüzü ve vücudundan, giydiği ferahlatıcı açık mavi kimonosuna kadar her şey tamamen aynıydı.

Başka bir illüzyon mu?

-Bang!

Üçüncü bir silah sesi.

Mermi Kiyoka'nın kılıcının kabzasını tam isabetle yakalayarak elinden uçup gitmesine neden oldu. Silah Kiyoka'nın ulaşamayacağı bir yere düştü ve adam ellerinde hissettiği şok ve acıyla inledi.

Lütfen, dur.

Hatalı olan Miyo'ydu. Bu yüzden...

Ilık bir his yanaklarından aşağı durmaksızın aktı. "Ben kazandım."

Arata silahının namlusunu nişanlısının kafasına .

Hayır, yapamazsın, Kiyoka

olmaz... Onu vurma. Onu

öldürme.

"Şaşırdım. Bu kadar ucuz bir numaranın senin üzerinde işe yarayacağını düşünmemiştim."

Kiyoka gözlerini Arata'nın hafifçe küçümseyen bakışlarından kaçırdı. Yaralı sağ kolundan durmaksızın kan akmaya devam ediyordu.

"Aslında bana yenilmenin utanılacak bir tarafı yok. Her zaman bu şekilde bitecekti. Bir Usuba asla başka bir Hediye kullanıcısına karşı dövüşü kaybetmemeli. Öngörülebilir bir sonuç."

"....."

"Güçlüsün. Ama Miyo'yu korumak benim görevim."

Başını öne eğen Kiyoka gözyaşlarını tutabilmek için yüzünü buruşturdu. İstirap, acı, endişe. Miyo sınırına ulaşmıştı. "Kiyoka!"

Kolunu Yoshirou'nun elinden Miyo, koşarak onun yanına gitti. Miyo kendini bir kez daha onun kanlı ve uzanmış eline doğru uzanırken buldu

-Ve ona ulaşmayı başaramadı. Arata onu omzundan çekerken tökezledi.

"Lütfen o suratı yapma, Miyo. Bir anlaşma yapmıştık, yani Usuba ailesinin koruması altında olacaksın... Komutan, artık gidebilirsiniz. Ayrıca, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ndeki işiniz muhtemelen bundan sonra daha da yoğunlaşacak. İyi şanslar."

Miyo'nun gözyaşları durmuyordu. Hepsi, her şey onun hatasıydı. Nişanlısına güvenmediği için, onun bu kadar çok yaralanmasına neden olduğu için kendini affedemiyordu.

Kiyoka'nın görüntüsü bulanıklaşmaya başladı; gözlerindeki yaşlardan kaynaklandığını düşündü.

"Miyo.....!"

Adını söylediğini duyduğunu sandı ama aniden her şey önündeki çarpık havanın içine çekildi ve yok oldu.

Usuba evinin bariyerinin içinden püskürtüldükten ve zorla dışarı atıldıktan sonra, Kiyoka tam bir şaşkınlık içinde eve döndü ve şafak sökene kadar boş boş oturdu.

Boş bir ev her zaman bu kadar soğuk mudur?

sahnesi zihninin gerisinde tekrar tekrar oynadı. Şunu ya da bunu yapsaydı her şeyin nasıl farklı olacağını düşündü ve bunun nafile olduğunu fark etti.

Yine de ana iddiasının doğru olduğunu düşünüyordu. Usuba çiftinin açıklaması bencildi; sonuçta onlar da tıpkı Saimoriler gibi yalnızca Miyo'nun Hediyesi'nin peşindeydiler. Onu koruduklarını iddia ederken, kendi duygularını onunkilerden üstün tutuyorlardı.

Bu yüzden Kiyoka kaybetmeyi göze alamazdı.

Bedenini pişmanlığına teslim etti, boş ve yemeksiz midesini kusacak kadar. Gözlerini sessizce kapattığında, Miyo'nun ağlayan yüzü onu bekliyordu.

Bir süre sonra, Miyo'nun dersleri için gelen Hazuki'den bir çığlık duydu.

"Kiyoka?! Şu bak! Ne oldu?!"

Gözleri fal taşı gibi açılmış kız kardeşi cevap istediğinde, Kiyoka hüznü bir şekilde durumu ona anlattı. Bunu kendi duygularından hiçbir katmadan, sadece gerçekleri anlatarak yaptı.

Açıklamasını bitirdiğinde, yüzüne sert bir tokat çarptı.

Hazuki öfkeyle titrerken alnını içe doğru sıkıştırdı.

"Kaybedince de kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp buraya mı döndün? İnanılır gibi değil!"

"....."

"Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu? O kadar zavallısın ki, kız kardeşin bile ağlamak istiyor."

Hazuki Kiyoka'nın gömleğinin kolunu kabaca sıyrarak kolunun üst kısmındaki yaraya baktı.

Kan çoktan kurumuştur ama tedavi edilmemiş yara kırmızı ve dokunulduğunda sıcaktı.

"Şu şeye bak; berbat bir şey. Sert olmakla ünlü değil misin?"

".....Hgh!"

Kadın yaranın etrafındaki bölgeyi tuttu ve acı adamın içinden fırladı. Yaranın kendisi yüzeysel olsa da, yanıkların karışımı

deri, çizikler ve yırtıklar bir karmaşaya dönüşmüştü.

Hazuki ellerini lezyonun üzerinde tuttu ve gözlerini kapattı.

Bunu yaptığında, avuçlarının içinden loş ışıktan tozumsu bir madde süzüldü ve yaranın içinde yumuşak bir şekilde eridi. Göz açıp kapayınca kadar iyileşti.

Hazuki doğaüstü iyileştirme yeteneğine sahipti.

Yeteneği her türlü yaralanmayı anında tedavi etme gücüne sahip olsa da, zehir veya hastalık üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Bu beceri Kudou ailesinin bir ürünü olmaktan ziyade Kiyoka ve Hazuki'nin annelerinden miras kalmıştı.

".....Özür dilerim."

"değil, benim aptal küçük kardeşim. Özür dilemeni kim söyledi? Acele edin ve Miyo'yu hemen buraya geri getirin."

Hazuki onun yeni iyileşmiş uzvunu tokatladı, gözlerinde bir şeytan bakışı vardı. "Seni başka ne için iyileştirdim?"

"Onun için geri dönmeyi deneyemem."

"Neden?"

"...Düelloyu kaybettim. Onu eve getirmeye hakkım yok."

Adil ve eşit bir maç olmuştu. Sonuçtan sonra şikâyet ve protestolar söz konusu olamazdı.

Her şeyden öte, Kiyoka'nın Miyo'yla yüzleşecek cesareti yoktu.

Miyo'nun onu seçmeyi reddetmesi, Kiyoka'nın kalbinde başlangıçta düşündüğünden daha derin bir yara açmıştı. Miyo'nun üzerine giden ve mutfakta cevaplar için peşini bırakmayan kişi kendisi olmasına rağmen.

Hazuki onun gevşekçe sarkan başına bir yumruk indirdi. "Ow...!"

"Seni aptal. Mesele şu: Senin gibi işe yaramaz küçük bir adamın ne hissettiği umurumda değil, tamam mı? Ama işler bu şekilde devam ederse, endişeleneceğim kişi zavallı Miyo olacak."

"...Miyo bunu kendisi söyledi. Burada ya da Usubas'ta olması onun için fark etmiyordu."

"Salak!"

Yumruğu tekrar indi. Darbenin arkasında fazla güç olmadığını düşündü ama başı hâlâ acıyla karıncalanıyordu.

"Dur ve bir an için düşün. Onu azarladığın için sana kızgın olsa Miyo'nun böyle bir şey söyleyeceğine gerçekten inanıyor musun? Ya da daha iyisi, zaten kızgın olur muydu?"

"Ama..."

"Belli ki her şey için kendini suçlayacak, değil mi? Miyo senin duygularını için bunun kendi hatası olduğunu düşünecektir."

Kiyoka, Miyo'nun bu durum karşısında ağladığını ve kendisine gereğinden fazla suçluluk yüklediğini kolayca hayal edebiliyordu.

"Bu kızın kendine güveni yok. Bunu bilmiyor musunuz? Senin olmayı ne kadar isterse istesin, ona sırtını dönersen her şeyin biteceğini düşünüyor. Bu yüzden kendini geliştirmek istedi, böylece senin ihtiyaç duyduğun biri haline gelebilecekti."

"....."

"Yani, gerçekten, tabii ki sana güvenemezdi. Benimle ya da Yurie'yle konuşmayı da unutun, böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Şimdiye kadar hayatında güvenebileceği hiç kimse olmadı."

Kiyoka'nın Hazuki'ye söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Her şey yerli yerindeydi.

Miyo ancak onun evine geldikten sonra kendi duygularını ifade etmeyi ve insanların onu önemsemesine izin vermeyi öğrenmişti. Ondan önce herkes onu görmezden gelmişti ve kendine inanamamıştı. Zaten hiçbir zaman bir başkasına güvenme seçeneğine sahip olmamıştı.

Kiyoka'nın yapabileceği tek şey nişanlısına özveriyle bakmak ve onun kalbini ısıtmaya devam etmektir. Bu kadar basit bir şeyi kavraması gerekirdi.

"Yani bu gerçekten benim hatam..."

"Üzölmek için zaman yok. Acıma partisini sonraya sakla! Acilen Miyo'ya gitmeliyiz ve-"

Hazuki aniden .

Evin etrafındaki bariyerin içinde bir varlığın kaydığını hissetmişti. Doğal olarak, Kiyoka'nın da bundan haberi olmuştu.

Pencereden içeri insan şeklinde tek bir kâğıt parçası süzülüyordu. Vücuduna damgalanmış amblem Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ne aitti. Godou'nun göndereceği tanıdıklara benziyordu.

Kağıt varlık vücudunu kıvırdı ve titreşti. Titrediğinde, Godou'nun sesi odada yankılandı, her zamanki küstah tonuyla değil, sanki sırtını duvara dayamış gibi.

"Komutan, bunu duyar duymaz istasyona gelin! Bu acil bir durum!"

Tek yönlü iletişim burada sona erdi.

Görünüşe göre, düzgün bir konuşma yapacak zamanımız olmamıştı.

O kadar insan arasında acelesi olduğuna göre acil bir durum olmalı.

Tüm .

Her şeyi bırakıp Miyo'yu kurtarma dürtüsünü hissettiği anda bunun gerçekleşmesi gerekiyordu.

Hangisine öncelik vermeliydi? Bir an bile düşünmeden ne kadar çabuk bir cevaba ulaştığını görünce acı acı kıkırdamaktan kendini alamadı.

"Gerçekten de taş kalpli olabilirim."

Kalpsiz ve soğukkanlı. Verdiği karar başka türlü tarif edilemezdi.

Bu fırsatın izin verirse, Miyo'yu sonsuza dek kaybedecekti. Eğer şimdi ona gitmezse, Usuba ailesi tarafından tamamen elinden alınacağından emindi. Yine de...

"Saçma sapan yorumlarını kendine sakla. Eğer işe gideceksen, acele et ve çabuk dön."

".....Sis."

"Ne? Ben *Miyo'nun* tarafındayım, biliyorsun. Benden cesaretlendirici sıcak sözler beklemeyin."

Kiyoka sözlerini mağrur bir pufla bitirdikten sonra kız kardeşine bakarak içini çekti ve kirli gömleğini kendi odasında çıkardı.

Kollarını üniformasının tanıdık kollarından geçirerek düşüncelerini işine çevirdi.

Miyo'dan vazgeçmemişti. Ne de işini ona tercih ediyordu.

Buradaki görevini terk ederse, gerçekten her şeyi ve her şeyi kaybedeceği hissine kapıldı.

"Dikkatli ol. Yaralanırsan yaralarını iyileştirebilirim ama sana bir şey olursa Miyo çok üzülür."

"Biliyorum."

"Gerçekten, yemin ederim ki dünyadaki en az çekici küçük kardeş sensin!"

Yol boyunca memnuniyetsizlik içinde oflayıp puflayan Hazuki, Kiyoka'yı uğurlamak için girişe gitti.

O haklıydı. Zamanında geri dönemeyeceği kesin değildi.

Kiyoka tüm pisliği temizleyecek ve Miyo'yu hiç korkmadan ya da tereddüt etmeden eve geri getirecekti.

Onun burada kendisini bekliyor olmasının kendisine ne kadar huzur verdiğini anlamamıştı. Onsuz burası onun için bir ev değildi.

"Onu geri alacağım. Ne olursa olsun."

Her şeyi geri al.

Ortalama bir insan Usuba evindeki günlük yaşamı kesinlikle keyifli olarak tanımlarken, Miyo öyle tanımlamıyordu.

Ona ikinci katta Batı tarzı bir oda verdiler. Yüksek kaliteli lacivert halıyı tamamlayan beyaz duvarlar, çok parlak olmaması için biraz sarıya boyanmıştı. Mobilyaların neredeyse tamamı ahşaptı ama detaylı tasarımları onları Batı tarzı parçalar gibi gösteriyordu. Pırıl pırıl parlayan bir cam lamba içeriği aydınlatıyor ve odaya rahat bir atmosfer katıyordu.

Çoğunlukla tatami döşemeli odalardan oluşan birinci katın aksine, ikinci kat Batı evleri tarzındaydı. Miyo yükseltilmiş bir yataкта uyumaya ve sandalyelerde oturmaya alışık değildi,

Evde işe yaramak için yapabileceği bir şey olup olmadığını sorduğunda, Usubalar ona hiçbir şey olmadığını söylediler.

Hatta ona, "Hiçbir şey yapmana gerek yok," diyecek kadar ileri gittiler. Ev işleri bir ya da iki hizmetçi tarafından ustalıkla yapıldığından, Miyo'nun bu işlere karışmasına fırsat kalmıyordu.

Hareketsiz geçen günlük hayatı kasvetli ve iç karartıcıydı.

Sabahları uyanıyor, kıyafetlerini değiştiriyor ve yemeklerini odasında tek başına yiyordu. Hizmetçiler neredeyse sadece Batı tarzı yemekler getiriyordu.

Kahvaltı ekmek ve garnitürlerden oluşuyordu - füme et, çırpılmış yumurta, peynir ve benzerleri - sebze çorbası ve biraz taze meyve ile birlikte. Öğle ve akşam ise süttten yapılan Batı tarzı yulaf lapası ve kızartılmış ya da haşlanmış bir çeşit et servis ediliyordu. Kokular ve dokular her şeyin lezzetli olması gerektiğini açıkça ortaya koymasına rağmen, hiçbirinin tadına bakmadı ve yemeden durmakta zorlandı.

Miyo yemeğini mekanik bir şekilde, boş ve dalgın bir şekilde bitirirdi. Aynı hareketleri birkaç kez yaptıktan sonra günü sona erecekti.

Garip bir şekilde, eve geldiğinden beri hiç kâbus görmemişti. Şimdi, uyku bile zamanın akışı içinde tamamen eriyip gitmişti.

"Moralin bozuk görünüyor, Miyo."

Arata bir noktadan sonra ona *hanımefendi* diye hitap etmeyi bırakmıştı.

Miyo, bu boş can sıkıntısı günlerinde tek sohbet partnerine karşı özel bir çekince beslemese de, bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Şu anda aralarındaki masanın diğer tarafında oturan Arata'nın yüzünde her zaman bir gülümseme vardı ve oldukça yakışıklıydı. Çoğu kadının onu karşı konulmaz bulacağından emindi. Bu da onun her zaman Miyo'nun yanında durup onu gözlemlemesini daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu.

Usubalar için büyük değer taşıyan Rüya Görüşü'ne sahip olduğu için miydi?

Eğer durum gerçekten böyleyse, o zaman ne kadar soğuk ve kişisel olmayan bir ilişkiydi.

"Hâlâ kızgın mısın? Yani bana."

Miyo başını salladı.

Suçtu Arata'ya atmak hiçbir işe yaramayacaktı. Onun davranışları tetikleyiciden başka bir şey değildi; ilişkisi er ya da geç bozulacaktı. Hepsi Miyo bir şey anlamadığı içindi.

"Eğer sorun bu değilse, o zaman... belki de odanız hoşunuza gitmiyordur?" ".....Hayır, sorun değil."

"Peki, yemekleri beğenmediniz mi?"

"Ondan değil."

"Ah, anlıyorum. halde kıyafetleriniz zevkinize uygun değil. Bu mı?"

"Um, kimonom hakkında..."

"Bunu sana geri veremem."

Arata siyah çay bardağını zarifçe ağzına götürdü. Tavrı dıştan dostça görünse de verdiği cevap tartışmaya yer bırakmıyordu.

Kiyoka'yı yenip evden kovduktan sonra, Miyo Usuba'nın evine kabul edilmişti.

Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyordu; Kiyoka'nın yaralarını gördüğünde, onun için endişelenerek hüngür hüngür ağlamasını engelleyememişti. Kendine geldiğinde odasındaydı ve boşluğa bakıyordu. Üstünü değiştirmesi için bir tapınak bakiresinin giyeceği türden *hakama tipi* bir kimono verilmişti. O gün giydiği kimonoyu almışlardı ve hala ona geri vermemişlerdi.

Kendisine neden tapınak görevlisi kıyafeti verildiğini sorduğunda, bunun sebebinin Rüya Görüşü olan Hediye kullanıcılarına eskiden Rüya Görüşü Medyumları denmesi olduğunu söylediler. O günlerden kalma bir gelenek olarak, Rüya Görme yetisine sahip olanların atalarıyla aynı tarzda kıyafetler giymesi adettendi.

"Elbette, eğer kullanıcı kendisi reddederse, zorlamıyoruz. Sadece ne tür kıyafetler tercih ettiğinizi bilmiyordum."

Arata bunu söylerken çok özür dilemiş gibi görünüyordu ve Kiyoka'nın ona aldığı kimonoyu giyemediği sürece ne giydiğinin hiçbir önemi olmadığı için şikayet etmek istemiyordu.

"Ne yapacağımı şaşırdım. Seni mutlu etmek için ne yapabilirim?" " "

Miyo sessizce masanın ahşap yüzeyine baktı.

Mesele mutlu ya da mutsuz olmak değildi.

Düelloda Kiyoka'nın yaralanmasına tanık olduğundan beri pişmanlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Olaylara kendisi karar vermek yerine kendi duyguları hakkında yalan söylediği için pişmanlık duyuyordu.

Şimdi düşününce, Kiyoka onu her zaman kabul etmişti.

Birkaç ay önce, kız müstakbel bir evlilik partneri olarak kapısına geldiğinde, adam onu evine almıştı. Ona açık dünyayı göstermişti. Ona pek çok şey verdi. Saimori malikanesine götürüldüğünde onu kurtarmaya gelmişti. Hatta onun için dövüşmüş ve kendini yaralamıştı.

Tüm sonra, neden ona inanmamıştı?

Gerçekten tam ve umutsuz bir , değil mi?

Gerçek sonunda kafasına dank etmiş olsa da, artık çok geç olduğunu biliyordu. Ama...

"...Sadece bir kez daha. Kiyoka ile bir kez daha konuşmak istiyorum." "Neden?"

"Çünkü kesinlikle her konuda yanıldım. İşte bu yüzden. Özür dilemek istiyorum, ve sonra-"

"Sonra ne olacak? Buradan gitmek istediğini mi söyleyeceksin?" Arata'nın gözlerinde soğukkanlı bir parıltı belirdi.

Miyo sözlerinin geri kalanını yutkundu.

"Sana izin vermeyeceğim. Seni ne kadar beklediğimizi, daha doğrusu *benim* seni ne kadar beklediğimi biliyor musun? Şu anda ne kadar şanslı hissettiğimi? Bilmiyorsun. Hem de hiç."

"Anlamıyorum... Neden bu kadar güçlü hissediyorsun?"

"Seni korumak istiyorum. Birlikte, Usuba klanının görevi olan ailevi yükümlülüğümüzü yerine getirmek istiyorum."

"Usubas'ın görevi mi?"

Sakin ama yoğun bir tutkuyla dolu sözleri ve bakışları onu etkiledi. Bunlar onun inançlarının gücünün bir kanıtıydı. "Usuba klanının tüm doğaüstü yeteneklerinin ortak bir noktaları var mı? Başkalarının zihinlerini etkiliyorlar."

"...Hayır, yapmadım."

"Usuba ailesindeki Hediye kullanıcılarının istisnasız hepsi insanların zihinlerini bir şekilde etkileyebilecek güçlere sahiptir. Sizin Rüya Görme yeteneğiniz buna bir örnek, benim illüzyonları kontrol etme yeteneğim de öyle. Diğerleri arasında birinin bilincini ele geçirmek veya anıları manipüle etmek de var... Oldukça fazla varyasyon var. Bu eşsiz özellik sadece ailemizdeki Hediye-Kullanıcılarında ortaya çıkıyor."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum sanırım."

İnanması zordu ama Gifts normalde imkânsız olanı gerçeğe dönüştürmüştü. Yaşadığı anormal gece terörü deneyiminden ve Kiyoka'nın hayaletler tarafından yönlendirildiğini gördükten sonra, buna inanmaktan başka çaresi yoktu.

"Şimdi, bu güçlerin neden Usuba soyu ile sınırlı olduğunu tahmin edebilir misiniz?"

"...Hiç de değil."

Ne yazık ki, Miyo'nun zayıf kavrayışı ve Hediyeler hakkındaki bilgi eksikliği nedeniyle en ufak bir fikri bile yoktu.

Arata başını hafifçe sallayarak alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Normal Hediyeler Groteskleri yenmek içindir. Bazen savaş sırasında kullanılsalar da, şeytanları, ruhları ve benzerlerini, yani insanlara zarar veren tüm varlıkları ortadan kaldırmak için ayarlanmışlardır. Tersine, Usuba ailesinin Hediyeleri insanları hedef alır. Bunlar Groteskleri değil, insanları ele geçirmek için yapılmış doğaüstü yeteneklerdir. Ve hem sıradan insanlar hem de Hediye kullanıcıları üzerinde işe yararlar."

Çoğu Hediye kullanıcısı, insanlara zarar veren Groteskleri yok etmekle görevlendirilmişti. Hediyeler bu varlıkları etkili bir şekilde yenebilecek tek şey olduğundan, mutlak bir gereklilikti.

Bu durumda, Usuba ailesi tam olarak ne görevlendirilmişti?

Başkalarını uygun gördükleri şekilde kolayca manipüle edebilen insanların ne faydası vardı?

"Yeteneklerini insanlarla bir şeyler yapmak mı kullanıyorlar?"

"Yakınsınız. Herhangi bir kişiyle değil ama özellikle Hediye kullanıcılarıyla."

Hediye kullanıcıları üzerinde doğaüstü yetenekler kullanmak. Miyo onun ne demek istediğini hemen anlayamadı.

"Görevimiz gerektiğinde diğer Hediye kullanıcılarını durdurmaktır. Aksi takdirde muazzam güçlerini hepimizi mahvetmek için kullanabilecek doğaüstü yeteneklere sahip insanlara karşı caydırıcı olarak hizmet ediyoruz."

"Caydırıcı.....?"

"Bu doğru. Kısacası, hattımızın doğaüstü yetenekleri diğer Armağan kullanıcılarını yenmek içindir."

Miyo sonunda noktaları

birleştirdi. Arata devam etti.

"Örneğin, ateşe dayalı bir güce sahip olan bir Hediye kullanıcısının bir kasabayı yakıp yıkmaya karar verdiğini varsayalım. Niyetlerini sezen su bazlı bir Hediye kullanıcısı onları durdurmak için gönderilir. Peki ya bu ateş Hediye kullanıcısı su Hediye kullanıcısından daha güçlüyse? Rakiplerinin alevlerini söndüremedikleri için kasaba yanıp kül olurken sessizce izlemek zorunda kalırlar. Bu nedenle, kontrolden çıkmış Hediye kullanıcılarını durdurma konusunda uzmanlaşmış özel bir güce ihtiyaç duyulmaktadır."

"Diğer Hediye kullanıcılarını durduran uzmanlar..."

"Her şey mantıklı, değil mi? Sende Ruh Görüşü yok gibi görünüyor, Miyo. Ama burada, Usuba ailesinde, Hediye kullanıcılarının bundan yoksun olması oldukça normal."

Birdenbire doğrudan Arata'ya baktı.

"Bunun nedeni Usuba Hediye kullanıcılarının Groteskleri görmeye ihtiyaç duymaması mı?"

"Temelde bu kadar. Ancak her ne kadar caydırıcı olsak da o kadar güçlüyüz ki eninde sonunda bizi kontrol altında tutabilecek birinin ortaya çıkması gerekecek ve bu böyle sürüp gidecek. Bu yüzden Usuba ailesi üzerinde katı bir kural var.

Bu kurallar en başından beri sıkı bir şekilde uygulanmaktadır ve bu kuralları ihlal edenlerin cezası son derece ağırdır."

Gizlilik içinde yaşamak; isimlerini gizlemek. Bu uygunsuz ve kendi kendilerine dayattıkları kısıtlamalar Usubaların isyan etme niyetinde olmadıklarını kanıtlıyordu. İmparatora tam bir itaat göstermek için varlıklarını halktan gizlediler.

Bununla birlikte, Usubalar dışındaki diğeri Hediye-kullanıcılarının ülkelerine ve imparatorlarına olan bağılılıkları genellikle çok güçlüydü. Eğer imparatorun koruması olmasaydı, Hediye-kullanıcılarının ülkeyi koruyan kahramanlardan sapkınlara dönüşmesi çok muhtemeldi. Bu endişeler, bilimdeki ilerlemelerin insanların hem Groteskleri hem de Hediye-kullanıcıları sorgulamasına yol açmaya başladığı mevcut çağda daha da güçlenecekti.

Bu nedenle, Usubaların görevlerini yerine getirmelerinin emredildiği anlarda kayda değer bir azalma olmuştur.

"Atalarımızın ettiği yemini sadakatle koruduk... Gerçek isimlerimizi kullanmamalıyız. Hediyelerimizi dışarıda kullanamayız. Sadece akrabalarımız arasında evlenmemize izin var. Özellikle yakın arkadaş ya da sevgili edinemeyiz. İzin almadan pahalı bir şey satın alamayız. Ayrıca evin dışında alkol içmemiz de yasak. Bu, davranış kurallarımızın sadece küçük bir kısmı; uymamız gereken daha pek çok kural var."

"Tanrım..."

"Gerçekten de öyle. Ancak reşit beri bir kez bile Usuba ailesinin bir üyesi olarak çalışmam emredilmedi. Neredeyse tüm vakalarda, Özel Suçlarla Mücadele Birimi ya da Kuduslar gibi güçlü aileler durumu çözüme kavuşturuyor. Ortaya çıkma sırası asla bize gelmez. Ne kadar mütevazı yaşarsak yaşayalım, kurallarımıza ne kadar bağılı olursak olalım, sonuçta bunun bir anlamı yok."

"....."

"Ben bir rol istiyorum. Sadece ve sadece benim için bir görev."

Kuzenin acı veren bir şeye katlanıyormuş gibi sesini alçalttığını duyduğunda, Miyo onun şimdiye kadarki hayatı boyunca bir dizi acı gerçeği yutmak zorunda kaldığını fark etti.

Sıkı eğitimi ve sürekli sıkı çalışması sayesinde Kiyoka'ya karşı iyi bir performans gösterebilmişti. Ama tüm bu çabayı hiçbir zaman kullanamamak, kendine onca külfet yüklemesine rağmen hiç çağrılmamak ne kadar sinir bozucu ?

Miyo sadece hayal edebiliyordu. Yine de, onun kızgınlık ve sabırsızlıkla dolu bir hayat yaşadığını anlayabiliyordu.

"Usuba aile kodlarında, bir Rüya Görüşü kullanıcısının ortaya çıkması halinde, tüm aile tarafından korunması ve desteklenmesi gerektiği yazmaktadır. Nitekim nesiller boyunca, aileden seçilen bir Hediye kullanıcısı, onlara sürekli bakım sağlama ve onları korumak için hayatını verme rolünü üstlenmiştir."

"Hng!"

"Şu anda bu iş muhtemelen bana düşecek... Aynı zamanda eşiniz olarak da hareket edeceğimi tahmin ediyorum."

Miyo beklenmedik şok karşısında kaskatı kesildi.

Arata'nın eşi olarak. Bu ihtimali hiç düşünmemiştir. Sanki göğsüne bir şey sıkışmış gibi acı hissediyordu.

Ama bu çok açık, gerçekten.

Bir Hediye Kullanıcısı olarak tanındığı sürece, artık bekâr kalma seçeneği yoktu. Kiyoka nişanlısı olmayı bırakırsa, bir başkası ortaya çıkacaktı. Bu neredeyse kesin bir şeydi.

"Usuba ailesi içinde bile Hediye kullananların sayısında önemli bir düşüş var. Uzak akrabalarımızı da kapsayacak şekilde ağı genişletirsek, hala dağınık bir kaç kişi var. Benim babam da Yeteneksizdi ve ben de Yeteneğimi nasıl kullanacağımı öğrenmek küçük yaştan itibaren sadece Büyükbabamla birlikte yaşadım. Sanırım Büyükbabam bizi evlendirmeyi planlıyor."

"...Anlıyorum."

"O kâbusları görmenizin nedeni doğaüstü yeteneklerinizin kontrolden çıkmasıydı. Ama bu evde olduğun sürece, özel bir sihirli bariyer onları uzak tutacak. Lütfen, Miyo. Burada böyle kal. Seni memnuniyetle koruyacağım. Bu benim görevim ve sadece benim. Ne olursa olsun seni ele vermek istemiyorum."

Ne. Kalbinin ulaşamaz olması umurunda değil. Sana destek olmama izin ver. Seni korumama izin ver. Lütfen."

"Beni koru ve destekle..."

Onun tutkuyla parlayan dürüst ve berrak gözleriyle karşılaştığında Miyo'nun kalbi titredi.

Gerçekten yapabileceği başka bir şey yok muydu?

Kiyoka'yı bir kez daha görmek istiyordu. Onu görmek, özür dilemek ve her şeyi yeniden yapma fırsatı için ona yalvarmak. Ona aptallık ettiğini söylemek için.

Ama yapamadı. "Her iki durumda da umurunda değil," diyecek kadar aptal olduğu için, Kiyoka muhtemelen duygularının bağılıktan uzak olduğunu düşünmüştü. Bu noktada ona ikinci bir şans için yalvarsa, yine de ondan kuşkulananacaktı ve hepsi bu kadar olacaktı.

Bu gerçekten ve gerçekten beni haklı çıkarıyor.

Miyo içinden kendisiyle alay etti.

Öfkeli kafasını sakinleştirmeye çalışan Arata, Miyo'nun odasından ayrıldı.

Neden? Neden oldum...?

Bir rol istiyordu. Bunların onun en gerçek duyguları olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Bu her zaman özlemini duyduğu bir şeydi. Bir Usuba Hediye Kullanıcısı olarak görevini yerine getirmek. Eğer diğer Hediye kullanıcılarına karşı savaşıması gereksiz görülürse, en azından Rüya Görme gücüne sahip bir kızın ortaya çıkacağını umuyordu.

Aksi takdirde, Arata kendi varoluş nedenini keşfedemezdi. Bu olmadan asla topluma uygun bir insan olamayacağını hissediyordu.

Ancak bu sıkı sıkıya koruduğu duygularını daha önce hiç kimseye açıklamamıştı. Büyükbabası büyük olasılıkla bu duyguları sezmiş olsa da, Arata bunları hiçbir zaman kendisi açığa vurmamıştı.

Sanırım düşündüğümden daha mest oldum.

Yumruklarını sıkıca sıktı.

Usubaların en büyük arzusu sonunda gerçekleşmişti: Rüya Görme gücüne sahip bir kadın çıkmıştı... Ve bununla birlikte Arata'nın bir görevi daha vardı: onu korumak.

Koridorda hızla ilerledi ve birinci kata indi.

Bu görkemli evin içi acınacak derecede boştu. Hem insanlar hem de eşyalar eksikti. Dış cephesi düzgündü ama içeriye bir adım attığınızda buranın bomboş olduğunu görüyordunuz.

Arata ilk geldiğinde henüz gençti ve evin ne zaman çökmeye başladığını bile hatırlamıyordu. Eskiden daha çok insan olduğunu, bol miktarda mobilya ve eşya bulunduğunu biliyordu... Ama zaman geçtikçe her ikisi de yavaş yavaş yok olmaya başlamış, tabuta son çivi yirmi yıl önce çakılmıştı.

Kendisine biçilen rolü öğrendiğinde Arata, evin sanki kendisinin bir yansıması olduğunu düşündü.

*Dış cephe iyi korunmuş olabilir ama içeride hiçbir şey yok.
Hiçbir değeri yok.*

Dışarıdan bakıldığında Tsuruki ailesinin ve onların ticaret şirketinin saygın bir üyesi olsa da, Usuba klanına ait olan iç benliği tamamen boştu. Bir Usuba Hediyesi kullanıcısı olarak statüsü iyi bir şekilde belirlenmiş olsa da, gerçek şu ki ona halletmesi için tek bir iş bile verilmemişti. O sadece boş bir kaptı.

İnsanların bu eksikliği algılamasını istemeyen Arata, elinden geldiğince dış görünüşünü korumuştur.

Kendini başkalarına sevdirmek için hazırlanmış bir kişilik, ilk izlenim ve görünüm. Bunların hepsi sadece üstü örtülü bir blöftü. İnsanların ona ihtiyaç duyduğu bir şeye, *herhangi bir şeye* sahip olduğuna dair ona küçük, yetersiz bir gurur duygusu veren bir yanılsama

Yine de, dış görünüşü ne kadar görkemli hale gelirse, içindeki boşluk da o kadar büyüyordu.

Eğer o boşluğu doldurabilirsem, o zaman...

Ne olursa olsun ona tutunacaktı.

Kuzeni Miyo Saimori'yi ilk gördüğünde, onun hakkındaki ilk izlenimi asık suratlı ve kasvetli olduğuydu. O zamanlar bunun bir tür acımasız şaka olduğunu düşünmüştü.

Beklentileri onu korkunç bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Kan bağı olan akrabaları tarafından benlik duygusunu yitirecek kadar ezilen Miyo, tıpkı Arata ve onun boş ev kadar boştu. Bu yüzden donuk, kasvetli kızın tam da buraya uyacağını düşünmüştü... Bu, tam bir umutsuzlukla kıyaslanabilecek bir duyguydu.

Yine de o zamanlar.

"Dur, lütfen!"

Bu bir şoktu.

Kudou ailesinin her bir üyesini eleştiren Arata'nın yüzüne karşı açıkça muhalefet etmişti.

Ne kadar zayıflamış ve bir deri bir kemik kalmış olsa da sesini duyurmayı başarmıştı.

Korumak için bu kadar çaresiz kalacağım bir şeyim var mı?

Bunu düşündüğü anda, hızlı ve kolay bir şekilde *hayır* sonucuna vardı. Onun gibi içi boş bir insanın korumak istediği ya da ihtiyaç duyduğu bir şey olamazdı.

Peki Miyo?

Araştırmasına göre, onu onaylayacak kimse olmadan büyüdüğü için o da kendisi gibi boş olmalıydı - ailesinin varlığını reddetmesine katlanan yalnız bir kız.

Ancak, artık boş değildi. Arata'nın benzer oldukları düşüncesi büyük bir yanlış anlamaydı.

Bunun farkına varması, içinde bir kıskançlık hissi uyandırdı.

Onu istiyorum. O kadar istiyorum ki... Onu elimde tutma arzusu içimde alev alev yanıyor.

Onu tatmin edecek şey. Bir görev ve bunu yerine getirmesine izin verecek kişi.

Şimdi bu kişinin Miyo olmasına biraz şükreliyordu. Onun boşluğundan kurtulduğu için, ikisinin de birbirlerinin duygusal yaralarını yalaması yerine, kendini tatmin olmuş hissettiği bir gelecek hayal edebiliyordu.

Kalbini sakinleştiren ve hızla sersemliğe dönüşen Arata, boş evi arkasında bırakarak ofisine yöneldi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu büyükbabası Yoshirou, kafasını onun odasına .

Miyo'nun eve gelişinin dördüncü günüydü.

Yemek yemek, uyumak ve Arata'yla sohbet etmek dışında hiçbir şey yapmadığı monoton günler içini boşaltmaya başlamıştı. Zaman belli belirsiz geçiyordu. Bazı anlarda yavaşlıyor, bazı anlarda ise göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu.

Yoshirou'nun sesiyle kendine gelen Miyo, saatin neredeyse öğlen olduğunu görünce şaşırdı. Sanki kahvaltısını yapalı sadece birkaç dakika olmuş gibi hissediyordu.

Miyo sessizce başını salladığında, Yoshirou kibarca "Affedersiniz" dedi ve Arata'nın her zamanki sandalyesine, onun karşısına oturdu.

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim. Seninle konuşmak için bu kadar beklememeliydim."

".....Özür dilemenize gerek yok."

Buraya ilk geldiğinde Yoshirou ona çok sert ve katı gelmişti ama şimdi herhangi bir yaşlı adam gibi görünüyordu. Göz korkutucu bir havası ya da buna benzer bir şeyi yoktu. Bir dereceye kadar, özür dileyen tavrı bile onu çaresiz gösteriyordu.

"Buraya geldiğinizden beri hiç sıkıntı yaşadınız mı?" "Pek sayılmaz."

"Anlıyorum. Olursan Arata'ya söyle. O çocuk her şeyini görevine, yani sana adamak isteyecektir."

"Bunu duymak beni pek mutlu etmedi..."

Hiçbir şey onu, onun gibi iyi ve namuslu bir adamın kendisine hizmet etmesinden daha fazla rahatsız edemezdi. Şimdiye kadar ilişkinin hizmet eden tarafında olmak, olsa olsa bir yük gibi hissettiriyordu.

Gözlerini yere indirip kucağındaki ellerine bakan Miyo, Yoshirou'nun sözlerini başıyla onayladı.

"Size anlatabileceğim pek bir şey yok. Sanırım Arata bilmeniz gereken çoğu şeyi anlatmıştır. Size söyleyebileceğim bir şey varsa, sanırım o da Sumi hakkında olabilir."

"Anne," diye fısıldadı Miyo nefesinin altından.

Doğal olarak kendi annesi hakkında bir şeyler duymak istiyordu. Ancak Miyo, Sumi'nin Yeteneğini mühürlemekten sorumlu olduğunu öğrendiğinden beri karışık duygular içindeydi.

"Annem yerine size sormak istediğim başka bir şey var."

"O da ne?"

"Kiyoka'yı tekrar görmek istiyorum... Bu isteğimi yerine getirmeniz mümkün mü?"

Bu boşuna olsa bile, sormak sessiz kalmaktan daha iyiydi. Konuyu açtıktan sonra Yoshirou inledi ve tam da onun beklediği gibi yüzüne sert bir ifade geldi.

Halk arasındaki isimleri Tsuruki olduğu için, Arata'nın babasının Usuba ailesinin reisi olarak hareket ettiği söylenirdi, ancak aileyi asıl yöneten kişi Yoshirou'ydu. Yani, Miyo'ya nasıl davranılacağına nihai olarak o karar veriyordu. Bu da açıkçası Miyo'nun Kiyoka'yı görmesine izin verilip verilmeyeceğine karar verecek kişinin her zaman o olacağı anlamına geliyordu.

Başlangıçta beklentileri yüksek olmasa da, Miyo onun cevabını hissettiğinde morali bozuldu.

"Ben de dileğinizi yerine getirmenin iyi olacağını düşünüyorum, ancak bazı açılardan elimiz kolumuz bağlı. Şu anki durumda bunu yapamazsınız. Onu görmek için yola çıksanız bile muhtemelen onunla buluşamazsınız."

"Ha? Bu ne anlama geliyor...?"

"Özel Anti-Grotesqueries Birimi'nin İmparator'dan gelen İlahi Vahiy sayesinde gerçek bir görev yükü altında kaldığını biliyorum. Şu anda bu işin tam ortasındalar."

Arata'nın Kiyoka'yla yüzleştğini ve ona işlerin daha da yoğunlaşacağını söylediğini hatırladı. Demek istediği bu olmalıydı.

Demek ki Kiyoka hâlâ meşguldü. Yurie hala yanında olduğu için iyi olacaktı ama Miyo onun yanında olamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Yardımanın kesinlikle gerekli olup olmadığına bakmaksızın, ihtiyaç duyduğu anda ona destek oldu.

"genci ağlayacak kadar çok mu görmek istiyorsun?"

Şaşkınlıkla yanaklarına dokundu ve onları ılık gözyaşlarıyla ıslanmış buldu.

"Bu, hayır, o değil..."

"Nedir o zaman?"

"...Sadece her zaman ne kadar güçsüz olduğumu düşündüm ve kendimi çok acınası hissettim..."

Yoshirou sadece kısa bir "Anlıyorum," demekle yetindi.

Gerçek duyguları, şişkin gözyaşlarıyla birlikte dışarı sızdı. "En önemli anlarda asla yeterince güçlü olamıyorum. Ne zaman zamanı geldiğinde, gerekenlere asla sahip olamam..."

Ne bir Yetenek ne de soylu bir kadının yetenekleri. Eğer bu yeteneklere sahip olsaydı, yeteneklerinin yetersiz olduğu ortaya çıksa bile yardım etmek için elini uzatırdı. Ama şu anda olduğu gibi, bunları yapabildiği zaman çok geç olacaktı. Kullanma zamanı çoktan geçtikten sonra yeni beceriler edinmenin ne anlamı vardı?

Bir Hediye - küçük yaştan beri istediği tek şeydi. Miyo kısa süre önce bir yeteneğe sahip olduğunu keşfetmiş olsa da, bu onu hiç mutlu etmemişti. Kiyoka ona herhangi bir doğaüstü yeteneğe ihtiyacı olmadığını söylemişti. Bunun ötesinde, Miyo'nun onları kullanma fırsatı da yoktu. Usuba ailesi bile onun güçlerine bağımlı değildi. Görünüşte çok değerli olan doğaüstü yeteneği aslında boynundaki bir albatros gibiydi.

"Hmm, Arata'ya biraz benziyorsun o zaman." "Ha?"

"Kendinizle ne yapacağınızı bilmiyorsunuz. Çevreniz ve yetenekleriniz birbiriyle çelişiyor. Ama sonuçta bunun sorumlusu biziz, yani hayatınızdaki insanlar."

"Ama, um-"

"Seni korkunç zorluklarla karşı karşıya bıraktım. Saimoriler tarafından sana nasıl davranıldığını daha önce araştırmış olsaydım

bu eziyete katlanmak zorunda kaldım." Yoshirou derinden eğildi.

Miyo telaşlanmış, beklenmedik özür karşısında ne yapacağını bilememişti.

Ancak bir sonraki sözleri duyulduğunda, doğal olarak olduğu yerde donup kaldı.

"Senin için bu kadar ani bir değişiklik olduğu için buradaki hayata çabuk ısınamayacağını düşünüyorum. Ama şunu bil ki, işin özünde biz kan bağına sahibiz. Umarım sonra bize güvenmekte tereddüt etmezsin."

Onlara güvenmesini istedi. Çünkü onlar aileydi.

Hazuki'nin de ona aynı şeyi söylediğini hatırlıyordu. Kiyoka da onu, işleri onun halletmesine izin vermesi, daha bencil olması için teşvik etmişti.

Düşüncelerinin üzerine yavaşça karanlık bir sis çökerken gözlerini yere indirdi.

"...Durup dururken bana aile olduğumuzu söylemen işleri benim için daha da zorlaştırıyor."

"Biliyorum. Olabileceğini düşünmüştüm."

"Babamın, üvey annemin ve üvey kız kardeşimin sahip olduklarını gördüğümde, hep istediğim şey buydu. Hayatımı böyle geçirebileceğim birinin bir gün karşıma çıkabileceğini umdum."

"....."

"Ama hiç yapmadılar. Çok geçmeden pes ettim... ve bu noktada, bana aile olduğumuzu söyleyebilir ve sana güvenmemi isteyebilirsin, ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Miyo bir parçasının umutsuzluğa kapıldığını ve artık kendisine ne olacağını umursamadığını biliyordu; Hazuki ve Kiyoka'dan sakladığı duygularını Yoshirou gibi birine açabilmesinin nedeni de bu olmalıydı. Baş edemeyeceği kadar çok olan tüm bu düşünceleri kusmak istiyordu.

"Uzun zaman önce annemin yerine geçen bir hizmetçi vardı ama eminim bu 'aile'den farklı bir şeydi. Belki evlenip anne olursam anlayabilirim. 'Aile' tam olarak nedir?"

"....."

"Herkes benim bu kadar basit bir şeyi bile beceremememden bıkmış olmalı. Kiyoka da bu yüzden bana kızdı."

"Öyle mi?"

"Özür dilerim. Size saçmalıklarımı dinletmek istememiştim."

Tüm düşüncelerini bir anda açığa vuruyordu, bu da dinleyen kişi için adil değildi. Miyo kendini çok utanmış hissetti, dayanamadı.

Yine de Yoshirou'ya doğru baktığında, Yoshirou nazikçe gülümsedi. "Hayır, değil. Gerçek hislerini duyduğuma sevindim."

"Ne.....?"

" yoksa, bir süreliğine dedeniz olarak konuşmak istiyorum."

".....Tamam."

"Şu anda yaptığımız gibi, tek başımıza katlanamadığımız şeyleri paylaşabilmek, ailenin ne demek olduğunu göstermez mi?"

Birlikte paylaşmak...?

Başını eğdi, onun ne demek istediğini tam olarak anlayamadı.

"Bu noktada artık duygularınızı bastıramazsınız.

Bu yüzden hepsini açıkça dışarı saldınız,
değil mi?" "Evet, bu doğru....."

"Demek istediğim temelde bu. Başkalarına bel bağlamak, tüm sorunlarınızı onların omuzlarına yüklemek anlamına gelmez. Bence bu, taşıyamayacağınız kadar ağır olan yükün bir kısmını başkalarına aktarmaktır. Bu şekilde hem yükün zorluğunu takdir edebilir hem de yükü taşımayı bitirdiğinizde birlikte üstesinden gelmenin sevincini paylaşabilirsiniz. Bunu herhangi bir kısıtlama veya tereddüt olmadan yapabilmek, işte aile budur, değil mi? Onları çileden çıkarmak, kızdırmak, hepsi sorun değil. Aile bağları o kadar kolay kopmaz."

"...Annem bu evi terk ettiğinde bile mi?"

Annesi, ailesinin tüm beklentilerini omuzlarına yüklemişti. Miyo, Saimorilerle evlenmesine izin vermeleri için onları neredeyse zorladığında tüm Usuba ailesinin çok kızmış olması gerektiğini biliyordu.

Yoshirou çenesini tuttu ve bir düşündü.

"Haklısınız; o zamanlar kendimi öfkeye kaptırmıştım. Yetiştirmek için çok çalıştığım kızımın Saimoriler tarafından kapıldığını görmek kanımı kaydattı. Bu kadar nankör olduğu için onu asla affetmeyeceğime yemin ettim."

"Sonunda ona kızdın mı...?"

"Affetmedim. Onu asla affetmeyeceğimi düşündüm ama Sumi benim için çok değerliydi. Elbette çocuklarını evlatlıktan reddeden ve tüm bağlarını tamamen koparan bazı ebeveynler var. Ama kızım incinmiş ve acı çekiyorsa, yardım etmek için orada olmak isterdim ve onun mutlu yaşadığından emin olsaydım, bu bana mutluluk verirdi."

Demek öyle, diye düşündü Miyo, onun sözleriyle ikna olmuştu.

Şimdiye kadar Miyo'nun hayatında duygularını paylaşabileceği, olayları onun bakış açısından değerlendirebilecek kimse olmamıştı. Duygularıyla her zaman tek mücadele ediyordu.

Kiyoka da aynı şeyi söylemişti. Hazuki'yi kendisinin ne düşündüğünü anlayabilecek biri olarak görüyordu ve bunun tersi de geçerliydi.

"Miyo, ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." "Benim hakkımda...?"

"Bu doğru. Sumi evlenmek için ayrıldıktan sonra ailemiz hayatta kaldı ve sen doğdun. Seninle bu şekilde tanışabildiğim için gerçekten çok mutluyum."

".....!"

Yoshirou'nun gözlerinin köşesindeki pırıltıyı fark ettiğinde, sözlerinin gerçekten yürekten geldiğini anladı.

Rüya Görme güçlerinin çok kıymetli ve değerli olması kesinlikle bunun bir parçasıydı. Ama bundan da öte, Usubalar en başından beri Miyo'yu ailenin bir parçası yapmak istemişlerdi. Onunla tanışmayı tüm kalpleriyle arzulamışlardı.

"Teşekkür ederim."

"Buna gerek yok. Minnettar olması gerekenler bizleriz, Miyo. Sizinle konuşabildiğime sevindim."

"Ben de... Ama..."

Konuşmaları sırasında farkına vardı. Burası gerçekten de Miyo'nun olması gereken yer değildi.

Aile olmak istediği biri vardı. Birlikte yaşamak istediği, yüklerini omuzlayabileceği ve ona destek olacak bir kişi.

Çok geç olmadığına inanmak istedi.

Miyo bilinçsizce sandalyesinden kalktığında, olan oldu.

Kapı tekmeyle kırılmış gibi açıldı ve Arata yüzünde gergin bir ifadeyle içeri girdi.

"Sorun ne, Arata?"

Yoshiro bir şeylerin ters gittiğini hissederek kaşlarını çatarak sordu. "Bu bilgiye kısa bir süre önce ulaştım ama..."

Yüzünde zor bir ifadeyle Miyo'ya bakarken bir an için sözünü kesti. Odadaki atmosfer sessizlikle yoğunlaştı. "Bir dakika."

Bir şey fark eden Yoshiro torunuyla birlikte odadan çıktı.

Haberler her neyse, iyi görünmüyordu; Miyo göğsünde belli belirsiz bir dehşet duygusunun büyüdüğünü hissetti. Kısa bir süre tereddüt etse de kararını verdi ve iki adamın peşinden gitti.

Ayak seslerini gizlemeye ederek koridorda ilerlemeye devam ettiğinde, ikisini merdivenin yanında alçak sesle konuşurken buldu.

"-...İse?"

"Kudou... o zaman-o... Evet." Az

önce ne dedi?

Konuşulanları anlayamayacak kadar uzakta olmasına rağmen, ne konuştuklarına dair kötü bir hisse kapıldı, bu yüzden ikiliyi gizlice dinlemeye daha fazla özen gösterdi.

"Bundan emin misin?"

"Evet. Bilgi güvenilir bir kaynaktan geldi."

"...Durumun detayları nedir?"

"Bize önceden söylenenden pek bir şey değişmedi. Mezarlık Alanından gelen ruhlar bir çiftçi köyünün yakınlarına kadar geldi ve oradan geçen bir kişi hayatını kaybedince Özel Anti-Grotesk Birimi toptan bir boyun eğdirme operasyonu başlatmaya karar verdi. Savaş sırasında..."

"Özel Anti-Groteskiler Birimi "ni duyduğu anda Miyo olduğu yerde dondu kaldı. Panik kulaklarının derinliklerine kadar işledi.

"Birimde başka kimse yaralanmamış gibi görünüyor. Sadece komutanları Kiyoka Kudou-"

Vücudundaki her bir siniri mümkün olduğunca konuşmaya odakladı, nefes almayı bile unuttu.

Arata'nın bir sonraki cümlesi tam dudaklarından dökülmek üzereyken, bedeni saklandığı yerden kendi isteğiyle fırladı.

"Kiyoka'ya ne oldu demiştiniz?" "Miyo...?!"

Yoshirou ve Arata'nın gözleri irileşti; Miyo'nun dinlediğini öğrenince gafil avlandıkları belliydi.

"Bir daha... Bir kez daha söyle. Ne oldu...?"

Ağzından çıkanın kendi sesi olması gerektiğini bilmesine rağmen, hiç de gerçekmiş gibi hissetmiyordu. Bacakları titriyordu. Sesi duymaktan korkuyordu. Yine de emin olmak zorundaydı.

Titrerken bile gözleri hiç şaşmadan kendisine kilitlenmiş olan Miyo'nun önünde duran Arata geri çekilerek yutkundu.

"Miyo, odana dön."

Geri dönemezdi. Bu durumda olmaz. Miyo başını salladı.

"Lütfen geri dön."

"Yapamam."

"Git!"

"....."

Ona ne kadar bağırsa bağırsın, Miyo atmadı.

Gözlerini kırpmadan Arata'ya bakarak niyetini açıkça ortaya koydu. Birbirlerine birkaç dakika sessizce baktıktan sonra Arata kaküllerini karıştırdı, bu onun karakteristik olmayan kaba bir hareketiydi.

"...Düşman Kiyoka'yı yendi ve onu ortadan kaldırdı."

Daha önce söylediklerini net bir şekilde tekrarlaması, onu yanlış duymuş olma ihtimalini ortadan kaldırdı.

Ancak, Miyo'nun onun sözleri üzerine sadece kafa yorduğuna inanmak o kadar zordu ki. Onları işleyemedi.

"Yenildiniz mi? Devre dışı bırakıldı...?"

"Bu doğru. Kiyoka Kudou bir rakibine karşı savaşta yenildi."

Artık meydan okuyan Arata, boş bir ifadeyle bunu ona bildirirken, Yoshirou kollarını kavuşturmuş bir şekilde yanında sessiz kaldı.

Son derece sakin olan çiftin aksine, Miyo bilinçsizce bir panik durumuna girdi.

".....! Sen neden ...?!"

Sesi bir çığlık gibi ağzından uçup gitti.

Yenildin mi? Bu ne demek oluyor?

Aynı düşünceler kafasının içinde dönüp dururken zihni bomboş kaldı. Bu sırada kalbi davul gibi çarpıyor ve nefes almakta zorlanıyordu.

Parmak uçlarına kadar donmuş halde Arata'ya şaşkın bir bakış gönderdi. "Ne olduğunu soruyorsanız, detayları bilmiyorum. Görev sırasında bir düşman saldırısı onu yaralamış olmalı... bayıldı ve henüz bilinci yerine gelmedi."

"İmkânsız. Bu doğru olamaz."

Bir hata olmalı. Buna inanmadı. İnanmak istemedi.

"Bu kesinlikle doğru. Bu kesin bir bilgi." Arata, Miyo'nun saçmalıklarını acımasızca reddetti.

Kiyoka ile bir kez daha buluşmak. Onu affedene kadar özür dilemek ve bu kez onunla sonsuza dek birlikte yaşamak... Bu düşünceler birkaç dakika önce zihnini doldurmuştu.

Yine bir şeyler mi kaybedecekti? Hem insanları hem de en çok değer verdiği şeyleri?

Bu keder, içi boşalana, elinde hiçbir şey kalmayana kadar devam edecek miydi?

Bu korkunç hayalleri yok etmeye çalışan Miyo gözlerini sımsıkı kapadı ve elleriyle iki kulağını da kapattı.

Bu da başka bir kâbustu. Öyle olması gerektiğinden emindi. Korkunç bir rüyadan başka bir şey değildi.

kadar böyle bekleyeceğim. Eğer bunu yaparsam, o zaman.

Bir zamanlar bildiği o sıcak evde uyanmalıydı. "Miyo."

Adını duymak onu gerçekliğe geri çekti. Göz kapaklarını kaldırdığında Yoshirou'nun endişeli yüzüyle karşılaştı.

O bir Usuba'ydı. Burası Usuba'ların eviydi.

Özlemini duyduğu günlük manzara sonsuza dek kaybolmanın eşiğindeydi.

"Kiyoka yapamazdı... Onu yenmek mümkün değildi..."

Güçlüydü.

Arata'ya karşı verdiği mücadele, nişanlısını savaşta gördüğü tek andı. Arata'nın onu yaralayışını izlerken bile Kiyoka'nın varlığı göz kamaştırıcı ve ezici olmuştu. Bu ışığın sonsuza dek silindiğini hayal etmek imkansızdı.

Miyo'nun dünyasında Kiyoka'nın varlığı neredeyse güneş ya da ay gibiydi. Kesinlikle yok olmasına imkan yoktu. Onsuz bir dünya hayal bile edemiyordu.

Miyo aniden başını kaldırdı.

...Henüz hiçbir şey kesinleşmedi.

Arata ona Kiyoka'nın öldüğünü söylememişti.

Ne olursa olsun ona tutunmaya karar vermişti, değil mi? Nişanlısı hakkında kesin bir şey duymamıştı. Eğer şimdi sadece yas tutup pes ederse, daha önce olduğu gibi olacaktı.

Kendini tamamen unutmuştu. Farkına bile varmadan koşmaya başladı.

"Miyo!"

Yoshirou ve Arata'nın ona seslendiğini duymasına rağmen bacakları hareket etmeyi bırakmadı.

Neredeyse merdivenlerden yuvarlanarak, sadece sırtındaki kıyafetlerle evden çıkmak için acele etti.

"Miyo! Bekle!"

Tam girişe ulaştığı sırada Arata ona yetişti ve omzundan yakal.

İrkildi, nefesi kesildi. Yavaşça arkasını döndüğünde adamın ağlamaklı olduğunu fark etti.

"Arata..."

"Lütfen gitme. Burada kal."

Onu pervasızca ileriye iten ateş yavaş yavaş soğudu. Gerçi onu olduğu yerde kaskatı kesecek kadar değil. Sadece biraz daha akli başına geldi.

Arata'nın yalvarışı karşısında kalbinin titrememesi imkânsızdı. Sabırsızlığını ve hayal kırıklığını ifade etmek için mükemmel bir iş çıkarmıştı. Miyo yanından kaybolursa, güce sahip olan ama onunla hiçbir şey yapamayan bu adam, yaşamaya devam etmek için yine duygularını bastırmak zorunda kalacaktı.

Bununla birlikte, Miyo'nun da ödün vermeyeceği bir şey vardı.

"Bunu yapamam."

"Neden

yapamazsın?"

"Kiyoka ile birlikte olmak istiyorum. Ondan vazgeçmek istemiyorum."

"Gerçekten sadece o mu olmak zorunda? Yeterince iyi değil miyim?"

Arata terk edilmek üzere olan bir çocuk gibi davranıyordu. Ama buna hiç gerek yoktu.

Miyo derin bir nefes aldı. Eğer şimdi yıkılırsa, Kiyoka'nın yanına ulaşamayacağı neredeyse kesindi.

"Elbette yeterince iyisin. Bence sen çok çekici bir adamsın."

"O zaman sen de benimle aynı şekilde iyi olmaz mısın?"

"...Hayır. Kiyoka benim istediğim kişi. Burada olmak bana başka kimsenin yapamayacağını fark ettirdi."

Özlemini duyduğu aile de bu evde bulunabilirdi. Hem Yoshirou hem de Arata, Miyo'yu memnuniyetle kollarını açarak karşılamıştı.

Bundan önce tek istediği Saimoris'ten kaçmak ve ait olabileceği bir yer bulmaktı. Eğer sakın bir hayat yaşayabilirse, sonunda kiminle evleneceğinin bir önemi yoktu. Eğer eşi sessiz ve nazik biri olursa, o zaman hiçbir şey onu daha mutlu edemezdi. Miyo, o zamanlar onu yanlarına almış olsalardı Usubalar'la yaşamaktan heyecan duyardı.

Ama şimdi, bu evde hissettiği tek şey sürekli ve kalıcı bir rahatsızlık duygusuydu.

Erken kalkmak, kahvaltı hazırlamak. Kiyoka'yı uğurlamak, çamaşır yıkamak, temizlik yapmak. Yıpranan kimonoları onarıyor ve boş zamanlarında ders çalışıyordu. Gün geceye dönüyor, Kiyoka eve döndüğünde onu karşılıyor ve ardından akşam yemeğine oturuyorlardı. Banyolarını bitirdikten sonra onunla bir fincan çay içerek rahatlamayı çok severdi.

Miyo'nun özlemini çektiği mutluluk buydu. Bırakmak istemediği günlük hayat.

Bu evde kaldığı sürece karşılaştırmalar yapacaktı. Bunu her yaptığında, kalbinin içinde acımasız bir çığlının yankılandığını duyabiliyordu.

Bunun doğru olmadığını. Olması gereken ya da olmak istediği yer burası değildi.

"Düellonuzun sonucuna bencilce saygı göstermeyi reddettiğim için beni affedin. Ama lütfen. Bırakın gideyim."

Başını derin bir şekilde yere doğru eğdi.

Göz ucuyla Arata'nın yumruklarını sıktığını gördü.

"Ben... Hayır, bu imkânsız. Bu şekilde gitmene gerçekten izin veremem."

Adamın başını salladığını görünce içinde sabırsızlık kabardı.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Kiyoka'nın yanına gitmesi gerekiyordu. Giderse onun için yapabileceği hiçbir şey kalmayacak olsa da, kendisi için bu kadar değerli birini bilmeden kaybetme düşüncesi bile iğrençti.

Ona daha hızlı ve daha hızlı ulaşma dürtüsü onu teşvik etti.

"Buraya tekrar geleceğim. Uzun süre dışarıda kalmama da gerek yok.

Lütfen, bırak gideyim."

"Bu gerçekten söz konusu bile olamaz... Sizi durdurmak istesem de, sizi bu evin içinde kilitli tutmak isteyen ben değilim."

Miyo, Yoshirou'nun da aynı şeyi söylediğini hatırladı. Kiyoka ve Miyo'nun birbirlerini görmelerine izin vermemesi için kesin emir almıştı. Biri onu uzak tutmak istiyordu... Bu muydu?

Birinin bu kadar ileri giderek fayda sağlayabileceğine inanamıyordu.

"Sonunda bana ne olacağı umurumda değil. Yeter ki Kiyoka'yı görmeye gidebileyim."

"Evet, ama... Burada itiraf etme şansını kullanacağım. Belli bir kişiyle bir anlaşma yaptım."

"Anlaşma mı?"

"Doğru," diye cevap verdi, gözleri dolmuştu.

Miyo, Arata'nın anlatacağı detayları dinleyerek onunla yüzleşti.

"...Anlaşma yaptığım kişi imparator." "Ne...?!"

Yaşadığı inanılmaz şok karşısında ne diyeceğini şaşırmıştı.

Bu doğru olamaz, mi? İmparatorun...

Yüceltilmiş olan, ulusun zirvesinde duran adam.

Adil bir anlaşma yapmak için fazla seçkin bir kişiydi. Onunla tanışık olmak başlangıçta imkânsız görünüyordu; kuzeni hayal edebileceğinden çok daha korkutucuydu.

"Tam olarak ne tür bir anlaşma?"

"...Seni bu eve davet etmek istedim. Ancak Kuduslar sizi kusursuz bir şekilde koruyordu, bu yüzden bunu gerçekleştirmek için ne fiziksel ne de sosyal yollarım vardı. İşte o zaman Majesteleri beni çağırdı."

Arata'ya göre, imparatorun aklında bazı gizli nedenler de vardı.

Çıkarları aynı doğrultuda olduğundan, her iki hedefe de ulaşmak için işbirliği yaptılar.

"Majesteleri ayrıca yakında Özel Grotesk Karşıtı Birim için önemli sorunlara yol açacak bir olay olacağını da öngördü. Bunu duyunca, bu bilgiyi Kiyoka Kudou ile temas kurmak için bahane olarak kullandım."

"...Yani gitmeme izin vermeyen kişinin... olduğunu mu söylüyorsunuz?" "Majesteleri. Ne yapmaya çalıştığını ben de bilmiyorum. O

Sadece seni Usuba ailesinin bir üyesi olarak kabul etmek istediğimi söyledikten sonra bana yardım etmeyi kabul etti..."

Arata bir uyarıda bulunmadan önce kaşlarını çatı.

"Majesteleri oldukça acımasızdır. Ona itaatsizlik edersen muhtemelen beni cezalandıracaktır."

"...Ve Usubas'ın geri kalanı da, değil mi?"

İmparatora karşı gelmek. Bunu yapmak, emirlerinin resmi olup olmadığına bakılmaksızın ağır ve affedilemez bir suçtu. Bunun nasıl bir cezayla sonuçlanacağını hayal bile edemiyordu.

"I..."

Bu senaryoda acı çekecek tek kişi Miyo olsaydı, kesinlikle tereddüt etmeye gerek kalmazdı. Ancak, Usubalar da bu işin içinde olacaksa...

"Miyo. Rüya Görüşü'nün sahibine hizmet ediyorum. Yapmak istediğim de bu. Senin işlerine karışmaktan daha büyük bir tatmin olamazdı."

"Ama..."

Arata'nın titreyen gözleri artık net bir şekilde belirmişti.

"Gitmek istiyorsun, değil mi? Kiyoka Kudou'nun yanına. Ben de kararımı verdim."

"Huh..."

"Lütfen, ona gidin. Karşılığında, ben de sizinle geleceğim." "Hng!"

Miyo'nun gözleri kuzeninin hiç beklenmedik tepkisi karşısında irileşti.

Eğer onunla gelecekse, bu şu anlama geliyordu.

"...Emin misin? Ailenin kurallarını çiğneyecek misin?"

"Oh, neredeyse kesinlikle, diyebilirim. Ayrıca Usubas'ın bir üyesi olarak kimliğimin ortaya çıkma ihtimali de var. Ama sen nasıl Kiyoka Kudou'dan vazgeçemiyorsan, ben senden vazgeçemem."

"Öyle mi...?"

"Bu doğru. Ayrıca, tek başına gitmene izin veremem." Utanan Miyo gözlerini yere indirdi.

Şimdi düşününce, nereye gideceğini ya da oraya kendi başına nasıl gideceğini bilmiyordu. Evden dışarı fırlamak üzereydi ki, ne yapacağını tamamen şaşırdı.

"...Bu doğru, değil mi? Sen de katılıyor musun dede?"

Arata arkasına döndüğünde Yoshirou'yu gördü. Yüzünde ciddi bir ifade beliren yaşlı adam derin bir iç çekti.

"Başka ne seçeneğim var ki? de benim değerli torunlarımsınız. Büyükbabanız olarak size destek olmak benim görevim."

"Teşekkür ."

" teşekkür ederim...!"

Miyo, Arata ile birlikte Usuba evini geride bırakarak koşmaya başladı.

✿ BÖLÜM ✿

Karanlığın İçindeki Işık

Artık kaybedecek zamanları yoktu.

Tüm güçleriyle acele etseler bile, Miyo'nun zihni hâlâ bir şeyden diğerine huzursuzca atlıyordu.

"Nereye gitmeliyiz...?"

"Eğer Kiyoka Kudou'nun bilinci hâlâ yerinde değilse, Özel Anti-Grotesk Birimi istasyonunda olacağını sanmıyorum. Hastane de düşünülebilir ama şahsen ben Kudou'nun ana malikanesinde ya da ikinizin birlikte yaşadığı evde olduğuna bahse girerim."

Bu tahminlere güvenerek, Tsuruki ailesinin otomobilinin direksiyonunda Arata olduğu halde Miyo'nun önceki evine doğru yola çıktılar.

Arata araba kullanmaya pek alışık olmadığını söylese de, yine de herhangi bir tehlike belirtisi olmadan sokaklarda hızla ilerlemeyi başardı.

Miyo yolcu koltuğundan Kiyoka'nın güvenliği için dua etti.

Lütfen, lütfen.

Onun bilincinin yerine gelmesini istiyordu. Onun iyi göründüğünü görmek istiyordu.

"Bunu benden duymak garip gelebilir ama..." Arata

arabayı sürmeye devam ederken uysalca başladı.

"İyi olacağına eminim. Kiyoka gerçekten çok güçlü. Eğer formunun zirvesinde olsaydı, onu bir başarıda bile yenemezdim. Gerçi diğer Armağan kullanıcılarını caydırmakla görevli ailenin bir parçası olduğum için bunu kabul etmek biraz sıkıntılı..."

Sonra kendinden emin bir şekilde ekledi, "Bazı gezgin ruhların onu öldürebileceğine inanmak imkansız."

Miyo, Kiyoka'nın birliğin karşı karşıya olduğu bu kin dolu ölü ruhların neye benzediğini hayal bile edemiyordu. Bu nedenle, yapabileceği tek şey Arata'nın sözüne güvenmekti.

Başkentin binalar ve insanlarla dolu merkezi bölgesini temizledikten sonra, yavaş yavaş sakin banliyölere doğru ilerlemeye devam ettiler.

Ancak tanıdık sokaklar Miyo'nun endişelerini yatıştırmak yerine artırdı. İstese de istemese de, bu sokaklar ona hem sakinleştirici günlük varlığını hem de her şeyi kaybettiğinde hissettiği umutsuzluğu hatırlattı.

"Her halükarda, kendine eziyet etmemelisin. Artık Usuba tesislerinden çıktığımıza göre, Yeteneğinin kontrolden çıkmasını engelleyen bariyer de ortadan kalktı. Eğer Rüya-Görme güçlerin tekrar kontrolden çıkmaya başlarsa, vücudunu zorlayacaktır."

"...Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim, Arata."

Miyo takdirle cevap verirken, yüzünde bir şekilde bir gülümseme oluştu.

Yalnız olsaydı muhtemelen hiçbir şey yapamazdı. Kuzeni, neyle karşı karşıya olduğunu bilmesine rağmen güvenebileceği biriydi, bu yüzden onun burada olması çok güven vericiydi.

"Ne olursa olsun her zaman senin yanında olacağım."

İlk karşılaşmalarından beri bir kez bile tereddüt etmemişti. Durumundan duyduğu memnuniyetsizliğe rağmen Arata kararlılığını korumuş olmalıydı çünkü yeteneklerinden, rolünden, ailesinden... ve kendi çabasından gurur duyuyordu.

Yoshirou ona Miyo ve Arata'nın birbirine benzediğini söylemişti ama Arata ondan çok daha dürüsttü. Çok daha parlaktı.

"Ne olursa olsun."

Onun niyetinin tam olarak bu olduğunu anlayabiliyordu. Abartmıyordu.

"Sana

inanıyorum."

"Acele edelim."

Otomobil hızlandı.

Araba, sakın köy yollarını dehşet verici bir hızla kat ettiği için kesinlikle tuhaf bakışlara maruz kalıyordu. Yine hızları sayesinde göz açıp kapayıncaya kadar eve vardılar.

Araba durduktan kısa bir süre sonra Miyo doğruca girişe doğru koştu.

Tam o sırada, elini ön kapıya koyduğu anda, her şey oldu.

Evin içinden gelen büyük bir gürültü duydu.

Ha? Bu ne ?

Oldukça gürültülüydü, sanki ağır bir şey sert bir şeye tüm gücüyle çarpıyordu. Üstelik öfkeli sesler de duyabiliyordu, yani içeride insanlar olduğu anlaşıyordu.

"Önce ben gireceğim. de arkamdan gelmeni istiyorum." "Tamam."

Arata'nın teklifini başıyla onaylayan Miyo, onun arkasından giderken girişe adım attı ve...

...iki tanıdık adam birbiriyle güreşiyor.

"Seni küçük! Ne demek komutanı iyileştiremezsin?!"

Öfkeli bağıriş Kiyoka'nın astı Godou'dan gelmişti. Godou onu yakasından tutup öfke yağmuruna tutarken, yanında Kazushi Tatsuishi kayıtsız bir şekilde duruyordu.

"Tam olarak söylediğim şeyi . Onun için yapabileceğim bir şey yok, başka ne söylememi istiyorsun?"

"Bunu düz bir suratla söylemeye çok cüret ediyorsun! Büyü bozmada iyi olduğunu söylememiş miydin?!"

"Lütfen, her şeyi yanlış anladınız. Büyü *bozma* konusunda değil, büyü yok etme konusunda yetenekli olduğumu söyledim."

"Anlambiliminin canı cehenneme!"

Godou soğukkanlılığını tamamen kaybetmişti, ki bu Miyo'nun tipik rahat tavırları düşünüldüğünde asla hayal edemeyeceği bir şeydi. Buna karşılık, Kazushi her zamanki gibi rahat ve tedirgin değildi.

"Bu anlambilim değil. Sen onun yardımcısısın ve bunu bile bilmiyor musun?"

"İnanılmaz."

"Kapa çeneni! Sen kim olduğunu sanıyorsun ki? Ekselansları ve Kiyoka'nın iyi niyetleri sayesinde ailen kurtulduktan sonra, seni çağırmamıza rağmen gelmedin bile!"

"Sakinleşmesi gereken ben değilim, sanırım..."

Miyo'nun bu ikiliyi bu şekilde tartışmaya iten şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Şimdilik, ikiliyi rahatsız etmemek için oturma odasının önünden geçti ve Kiyoka'nın çalışma ve yatak odasına doğru .

Göğsü gerginlikten ağrıyordu. Elleri öylesine titriyordu ki parmaklarını sürgülü kapıya geçiremiyordu.

Her şey yolunda... Her şey yoluna girecek.

Bir an için uzun, derin bir nefes aldı.

Kendini duyurmayı unutarak tüm gücüyle sürgülü kapıyı çekti.

"Miyo...?"

İlk fark ettiği şey, yüzü şaşkınlıktan bomboş olan Hazuki oldu.

Bakışlarını aşağıya kaydırduğında o kadar şok edici bir manzarayla karşılaştı ki, dünya gözlerinin önünde neredeyse karardı.

"K-Kiyoka...?"

Nişanlısı kıpırdamadan yatıyordu. Zaten porselen olan teni daha da solgunlaşmıştı, sanki yaşamı tükenmiş gibiydi.

Bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu haliyle, kırılma noktasını o kadar aşmıştı ki, sanki bir balmumu bebek gibiydi.

Cansız bir şekilde yere yığılmadan önce bedenini hareket ettirmeye çabalayan Miyo, onun yanına oturdu.

"Kiyoka."

Hâlâ umutsuzluğa kapılmış olan Miyo, farkında olmadan Kiyoka'nın buz gibi elini sıktı. Elini onun bileğine doladığında zayıf bir nabız hissedebiliyordu.

O yaşıyor.

Nefes alıyordu. Onu henüz kaybetmemişti.

Gözlerinden rahatlama gözyaşları döküldü. Birdenbire, sıcak kolların onu arkadan nazikçe sardığını hissetti.

"Miyo. Teşekkür ederim. Burada olmana çok sevindim. Sonsuza dek vedalaşma zamanı geldiğinde ikinizin de birbirinizden ayrı kalacağınızdan çok endişeliydim."

"Ben... Hazuki, çok üzgünüm..."

Hazuki'nin ağlamaklı sesi, Kiyoka'nın kız kardeşinin ne kadar endişeli, ne kadar kaygılı olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Hazuki'nin kendisine inanmış olmasından dolayı suçlu ama mutlu olan Miyo bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

"Özür dileme. Sorun değil. Kiyoka bana her şeyi anlattı."

"Ama her şey ona güvenmediğim için bu hale geldi... Ne kadar pişman olduğumu kelimelerle ifade edemem."

Şu anki durumunda, işleri düzeltmek için hiçbir şey yapamazdı.

Kiyoka hayatta olduğu için mutluydu. Ama ya bilinci yerinde olmasaydı ve basitçe...? Aklından geçen korkunç yol onu üzüntü ve pişmanlığa boğdu.

"Anlıyorum, demek ki bir ruhun yoğun kinine kapılmıştı."

Birden, tamamen geride bıraktığı kuzeninin sesi yakınlardan geldi.

Hazuki dönüp ona baktı ve şaşkınlıkla bağırdı. "Sen...!"

"Doğru, geçen günkü yardımınız için teşekkür ederim, Bayan Hazuki Kudou." Arata onu samimiyetsizce selamlarken içten bir gülümseme takındı.

"Bunun tam olarak anlamı nedir, Miyo?" "U-um, şey, görüyorsun-"

"Onunla birlikte geldim... Sonuçta ben onun kuzeniyim."

Miyo'nun telaşlı haliyle tüm gerçeği açıkça ortaya koydu.

Hazuki bir şey hatırlamış gibi görünmeden önce kısa bir an bocaladı. Sonra elini ağzına götürüp kaskatı kesilince şok geçirdi.

"Şaka yapıyorsun. O zaman sen..."

"Büyük tam olarak hayal ettiğiniz kişiyim. Ama lütfen yanlış bir fikre kapılmayın. Size ya da Kiyoka'ya karşı düşmanca bir niyetim yok ve duruma karışmak gibi bir niyetim de . Benim işim sadece Miyo'yu korumak ve ona destek olmak."

"Peki, o zaman..."

Hazuki daha fazla soru sormaktan hemen vazgeçti ve odanın köşesinde sessizce oturup konuşmanın dışında kalan Yurie araya girerek her şeye bir son verdi.

"Bayan Hazuki! Bunun sizin için sorun olmadığına emin misiniz?" "Bana iyi görünüyor, diyebilirim."

"...Kendimi endişeli buluyorum."

Hizmetçinin iç çektiğini gören Miyo araya girdi.

"Yurie. Arata benim müttefikim olacağına söz verdi. Lütfen ona güvenin." "...Bayan Miyo..."

"O çok güvenilir biri. Benim adıma endişelendiğiniz için çok teşekkür ederim."

Konuşurken gülümsedi ve Yurie'nin aceleyle ağlayan gözlerini koluyla silmesine neden oldu.

"Bayan Miyo, ne kadar da muhteşem bir kadın olmuştunuz..." "Abartıyorsun."

Hiç de muhteşem değildi. Tek yaptığı tereddütlerinden biraz olsun kurtulmaktı.

Arata'ya inanmaya karar verdikten sonra, inancını koruması önemliydi. Son olaylar bu dersi acı bir şekilde netleştirmişti.

Kiyoka'nın kendisini kabul edeceğine güvenmediği için, Miyo ona endişelerini açamamakla kalmamış, ondan tamamen uzak durmaya da karar vermişti. Bu sayede, şimdi ondan özür dileyip dileyemeyeceğinden bile emin değildi.

Partneriniz hakkında şüpheler beslemek, duygularının sizden uzaklaşması için bir reçeteydi.

"Bir dakika izin verirsiniz. Konuşmak istediğim bir konu var."

Arata bir anlığına sessizleşen odada elini kaldırdı.

"Peki bu ne , Miyo'nun Bay Kuzeni?"

"...Bu sadece bir tahmin. Ama Kiyoka'yı uyandırmanın bir yolu olduğuna inanıyorum."

Sözleri herkesi şok içinde bıraktı. Sadece üç kadın da değil, Godou bile oturma odasındaki itişip kakışmayı bırakıp ortaya çıktı ve Arata'ya doğruyu söyleyip söylemediğini sordu.

"Evet. Bununla birlikte, kesinlikle zor olacak... Ölülerin tüm tüketen kinine boğulduktan sonra hala nefes alıyor olması başlı başına bir mucize."

"Kiyoka kurtarılabilir mi...?"

"Dream-Sight'ın gücüyle." Miyo yutkundu.

Rüya Görme'nin doğaüstü yeteneği Kiyoka'yı uçurumun kenarından döndürebilirdi. Başka bir deyişle, Miyo Kiyoka'nın hayatını ellerinde tutuyordu.

"Asla olmaz."

Yine de gücümü hiç kullanamıyorum.

Yeteneğini hiç bilinçli olarak kullanmamıştı. Şimdiye kadar sadece kontrolden çıkmıştı. Onu kendi iradesiyle kontrol etmek ve Kiyoka'yı kurtarmak için kullanmak tamamen imkansız bir görevdi.

Orada toplanan herkesin bakışlarını üzerinde topladığında, alnında soğuk bir ter oluştu.

"Miyo. Ne yapacaksın? Deneyecek misin, yoksa mi edeceksin?" "Bunu asla yapamam..."

Arata'nın sakın bakışları onu tedirgin etti. Sanki onu sınıyormuş gibi hissediyordu.

Miyo bu fırsatı değerlendirecek miydi yoksa boşa gitmesine izin mi verecekti?

Şu anda yaşadığı gerilim, daha önce hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Herkesin beklentileriyle boğuşurken, sevgilisinin hayatını güvenilmez avucunun içinde tutuyordu.

Gerçekten kullanabilir miyim? Hediye mi?

Her zaman içinde bir Yeteneği uyandırmayı dilemişti. Ancak şimdi onu kullanma zamanı geldiğinde, elleri durmadan titriyor ve zar zor nefes alabiliyordu.

Miyo bu kadar utanmasına dayanamadı. Yine de.

"Arata, gerçekten Kiyoka'yı kurtarabileceğimi düşünüyor musun...?"

Durdurmak için parmağını bile kıpırdatmadan her şeyini kaybetme düşüncesi ona çok ağır geliyordu.

Şimdi pes ederse, Arata'nın ona eşlik ederek imparatora ihanet etmesine izin verdiği için kendini suçlu hissedecek ve ömür boyu sürececek bir pişmanlık, kendi pişmanlığını ifade etmeye yetmeyecekti.

"Kesin bir şey söyleyemem. Bu bir hipotezden başka bir şey değil. birlikte, bunun denemeye değer olduğuna inanıyorum."

En küçük olasılık bile olsa, umut olduğu sürece denemek zorundaydı.

Miyo taşmak üzere olan gözyaşlarını bastırarak başıyla onayladı.

"...Anlıyorum. ."

Miyo'nun kararını vermesiyle Hazuki onun elini sıktı.

"Kendini fazla zorlama. Hepimiz Kiyoka için endişeleniyoruz ama buradaki herkes senin için de endişeleniyor. Çünkü sen bizim için önemlisin. Çünkü seni seviyoruz, anladın mı? Bunu sakın unutma."

"Teşekkür . Almayacağım."

Duymak için ne harika sözlerdi bunlar.

Miyo'nun kalbinden bir gülümseme yükseldi. Sonra Hazuki'nin elini nazikçe sıktı.

"Ben de. Hepinizi seviyorum."

Gözlerini teker teker, bakışlarını kendisine dikmiş olan Yurie ve Godou'ya, sonra da birkaç dakika önce onlara katılmış olan Kazushi'ye dikti. Hazuki'nin söylediklerini doğrularcasına, Miyo her birinin gözlerinde onun için duydukları endişeyi hissedebiliyordu.

Kalbinden sıcak duygular fışkırdı. Nezaket ve şefkatin hissettirmesi gereken şey kesinlikle bu olmalıydı.

"Lütfen bana öğret, Arata. Yeteneğimi nasıl kullanabilirim?"

Miyo'nun kararını vermesini sessizce izleyen Arata, küçük bir rahatlamayla Yurie'ye döndü.

"Benim için bir şilte takımı hazırlayabilir misiniz? Lütfen buraya yerleştirin."

"...Bir futon mu?"

"Bu doğru. Seni orada uyutacağız, Miyo. Yeteneğini kullandığında, eminim bilincini bedeninden ayıracaktır."

Arata'nın talimatlarını izleyerek, Kiyoka'nın yanına başka bir şilte serildi ve Miyo bunun üzerine uzandı.

"Sırada, Yeteneğinizi kullanırken, onu kullandığınız kişinin tenine dokunmanız daha güvenilir olmasını sağlayacaktır. Miyo, onun elini tut."

"Tamam."

Kiyoka'nın kansız, bembeyaz eline dokundu. Buza dönüşecek kadar soğuk olmasına rağmen, kendi eli endişeden buz kesmiş olan Miyo'ya neredeyse sıcak geldi.

Gözlerini kapattığında, sanki bulanık siyah bir madde birbirine bağlı avuçlarından geçip içine akmış gibi hissetti.

"Bu da ne...?"

"Hissediyor musun? Bu hayaletin kininin bir parçası. Gerçi şimdi insan ruhunu kemiren bir zehre dönüştü."

Zehir. Arata'nın tanımlama şekli çok mantıklıydı.

Bu karanlık varlığın Kiyoka'yı sarıp sarmaladığı, kalbini ve bilincini yuttuğu gibi belirsiz bir izlenime kapıldı. Miyo'nun ya ondan kurtulması ya da nişanlısının örtülü bilincini tekrar yüzeye çıkmaya zorlaması gerekiyordu.

Yavaş yavaş, hem etrafındaki sesler hem de odadaki insanların varlığı uzaklara doğru çekilmeye başladı. Tüm bunların arasında, kuzeninin sakin sesi yüksek ve net kalan tek şeydi.

"Miyo, odaklan ve bunu net bir şekilde hayal et. Bedenini geride bıraktın ve Bay Kudou'nun bedenine bir ruhtan başka bir şey olarak girdin. Onun ruhunu bulacaksın."

"Tamam..."

Miyo kendini, bir hayaletin her şeyi tüketen kiniyle tamamen sarılmış olan Kiyoka'nın içinde uçan çevik bir ruhtan başka bir şey olarak hayal etti. Sonra da bunun gerçeğe dönüşmesini diledi.

Bunu yaptığında, aniden vücudunun tüy gibi hafiflediğini ve havada süzüldüğünü hissetti.

İnanılmaz.

Gözlerini açtığında, üzerinde bir tavan değil, göz alabildiğine uzanan zifiri bir karanlık gördü.

Miyo bilinçsizce iki kolunu da kendi etrafında sıktı. Sonsuz, sınırsız... her yönden siyahla örtülü bu dünya dehşet vericiydi. Sanki o da içinde yutulacakmış gibi hissediyordu.

Ama devam etmek zorundayım.

Dişlerini sıkarak ileri doğru bir adım attı.

Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama şimdilik ilerlemeye devam etti.

Arata'nın sesi artık ona ulaşmıyordu. Gerçekten yalnızdı.

Birdenbire, topladığı tüm cesaret büzüştü; onun yerine, gençken depoya kilitlendiği anıları geldi.

Korkmuş ve umutsuz olan Miyo, gözyaşlarından oluşan bir perdenin ardından önündeki dünyaya baktı.

Bu ona ne kadar az değiştiğini hatırlattı. Her zaman yalnızdı ve hiç kimse onu kurtarmaya gelmemişti. Sonsuzluğa uzanan bir karanlığın içinde tek başınaydı.

, Kiyoka...?

Miyo karanlığın içinde ilerledi. İlerlediğine inanmak istiyordu ama etrafı karanlıktan başka bir şeyle çevrili olmadığı için inancını temellendirebileceği hiçbir şey yoktu.

Buraya geleli ne kadar olmuştu?

Zaman algısı belirsizdi. Hem sadece birkaç dakika geçmiş hem de saatler geçmiş gibi hissediyordu. Ancak tam o sırada Miyo hafif bir ses duydu.

Bu ses dış dünyadan mı geliyor? Yoksa karanlıktan mı geliyor?

Gürültünün kaynağına yaklaştıkça, belli belirsiz manzaralar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı.

Bu gece gökyüzü.

Yukarıda, yıldızlarla dolu berrak bir gece göğü gözlerinin önünde uzanıyordu. Ayaklarının dibine baktığında, tıpkı gerçek dünyada gördüğü gibi düz, toprak bir köy yolu buldu. Yakınlarda dağlar vardı, bitki örtüsü yol boyunca sıklaşmıştı ve böcek sesleri kulaklarına dolmaya başlamıştı.

Neresi burası?

Manzaranın aniden değişmesi onu şaşırttı.

Manzara Kiyoka ile paylaştığı evin çevresindeki alana çok benzese de, burası genel olarak yabancı görünüyordu. Yine de imparatorluk sınırları içinde olduğunu bildiği için bulunduğu yer hakkında tamamen bilgisiz değildi.

Yine de neden bir yere gelmişti ki?

Doğanın kokuları o kadar gerçekti ki, gerçek mi yoksa hayal dünyasında mı olduğunu hemen anlayamadı.

Ama bedenim şu anda evde uyuyor olmalı.

Bu durumda, karanlığın içinde filizlenen yanılsamalı bir dünyanın içinde olmalıydı.

Boş bir şaşkınlık içinde donup kalmışken, çimlerin üzerinde hareket eden bir şeyin sesi -muhtemelen ayakkabılı biri yeşilliklerin arasından adım atıyordu- hafif esintiyle ona doğru sürüklendi.

Orada biri vardı. Miyo kim olduğunu biliyordu. "Kiyoka!"

Onu göremedi. Yine de gürültünün geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Vücudu hafifti ve nefes alması kolaydı. Bu şekilde dünyanın sonuna kadar koşmaya devam edebilirdi.

Hayır, *bu* kesinlikle *Kiyoka olmalı*.

Mantıklı olsun ya da olmasın, bundan emindi.

Kiyoka bu gece dünyasında tek başına bir şeye karşı savaşıyordu. Bu şey, onu içine çeken şeyin ta kendisi olmalıydı; ölülerin yoğun kını.

Onu mümkün olduğunca çabuk görmek istiyordu.

Miyo tüm gece yolunda koşmaya başladı.

Kırmızı, siyah ve mor renkte donuk ışıklar yayan sonsuz sayıda karanlık ruh, ağaçların arasından ilerlerken ona doğru çekiliyordu.

Ruhlar belli belirsiz bir insan formuna sahip olsalar da, Kiyoka doğaüstü ateşiyle onları küle çevirirken bu eriyen kil, oyuncak bebek benzeri figürlerin cinsiyetlerini zar zor ayırt edebiliyordu.

Ne kadar zamandır devam ediyordu?

Kiyoka daha sonra bu gece ormanında durmaksızın savaştığını ve kendisine doğru ilerleyen sonsuz ruh dalgalarını yendiğini fark etti.

Gerçekten orada öldüğümü sandım, ama...

Kiyoka buraya tek başına gelmeden önce neler olduğunu düşündü. O gece.

Özel Anti-Groteskiler Birimi, Mezarlık Alanından salınan ruhları ortadan kaldırmak için geniş çaplı bir operasyon yürütmekteydi.

Ne yazık ki, bir sivilin gece vakti yolda yanlışlıkla ruhlardan biriyle temas etmesi ve hayatını kaybetmesi buna yol açmıştı. Kiyoka'nın izin gününde çağrılmasının nedeni de buydu.

Artık kayıplar olduğuna göre, zamanı yoktu.

Hem İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı hem de ordunun fikir birliğine varmasıyla, Özel Anti-Groteskiler Birimi bastırma operasyonuna başlamak üzere harekete geçti.

İlk olarak Kiyoka, Godou ile birlikte operasyonel karargahtan komutayı devraldı. Ancak, ölen Hediye kullanıcılarının intikamcı ruhları hem zorlu hem de ezici sayıdaydı ve bu da birliğini çok zor bir çatışmaya zorladı.

Kiyoka bu olayın kendisini uzun süre meşgul etmesine izin veremezdi. Bir an önce olayı çözmek ve Miyo'nun yanına koşmak istiyordu. Bu nedenle, komutanlarıyken, Kiyoka operasyon karargahını Godou'ya bıraktı ve kendisi ön saflara katıldı.

Muhtemelen doğru bir karardı.

Sanırım asıl başarısızlığım bu intikamcı ruhların gücünü yanlış değerlendirmem oldu.

Armağan-kullanıcıları öldüklerinde bile güçlerine sahip olmaya devam ettiler. Fiziksel bedenlerinin zincirlerinden kurtulan ruhları, hayattayken ulaştıkları güç seviyesini aşacak kadar büyümüştü.

Ruhlar, düşünce ve iradede yoksun ağır hareketleri nedeniyle hiçbir şekilde yenilmez olmasalar da, nefretlerinin gücü kesinlikle bir tehdit oluştuyordu. Onun birliğinde bile, bu mücadele gücü az da olsa azalan herkese zarar verecekti.

Bu bir tesadüften başka bir şey değildi.

Kiyoka, yakınlarda bir ruhla savaşan askerlerinden birinin, ruhun yoğun kinine yenik düşmesine ramak kaldığını gördü.

"et!"

Bağırarak Kiyoka aniden kötülüğün saldırısı ile birim üyesinin arasına atlayarak saldırıyı Yeteneği ile süpürdü ve bölgedeki tüm ruhları beraberinde götürdü. Onun gücü karşısında duramayan intikamcı ruhlar kül gibi dağıldı ve tamamen söndü.

Ancak, intikamcı ruhları tek bir darbeye ortadan kaldırmayı başarmış olsa da, doğaüstü yeteneğini kullanmadan hemen önce, Kiyoka yanlışlıkla kinle doğrudan temas etmişti.

Buna dikkatsizlikten başka bir şey diyemem.

Doğaüstü yeteneklerini sağa sola savurarak yaklaşmakta olan ruhlara saldırırken, Kiyoka yaptığı hatayı hatırlayarak iç geçirdi.

Normalde, bu intikamcı ruhların onu öldürmesine asla izin vermezdi. Hediye kullanan toplum, aralarındaki en güçlü kişi olmakla gurur duyup yine de bu şeylere yenilecek kadar zayıf değildi.

Yine de gerçek şuydu ki, kin bir anda zihnini sarmıştı. Bildiği bir sonraki şey, bu sürekli, her şeyi kapsayan gece savaşı tarafından karşılandığıdır. Ruhların çoğunun icabına bakıldığına ve birliğinin olaysız bir şekilde yerini koruduğuna inanıyordu ama...

Bir rüyada mıyım? Yoksa burası cehennem mi?

Kiyoka bilincini kaybetmiş ve kendini burada bulmuştu. Bundan . Ama kendi dünyasına nasıl döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gerçi geri dönmenin hiçbir yolu olmama ihtimali de vardı ama bundan da emin olamıyordu.

Sanki onların operasyonunu burada devam ettiriyor ya da en azından yeniden canlandırıyor gibiydi.

Ancak gerçek dünyanın aksine, burada intikamcı ruhlar durmaksızın akıyor ve kaç saat geçerse geçsin, ay gökyüzündeki yerinden hiç inmiyordu. Zamanın anormal geçişi devam ettikçe, bunun sonsuza kadar sürebileceği ihtimali aklından geçti. Garip bir şekilde, fiziksel bir yorgunluk hissetmiyordu ama görünürde bir sonu yokmuş gibi görünmesi onu üzüyordu.

Çıplak kılıcını doğaüstü yıldırımla kaplayan Kiyoka, yavaş hareket eden hayaletleri tek bir darbeye yok etti.

"Lanet olsun!"

Ruhları sildikten kısa bir süre sonra, birbiri ardına formlarını geri kazandılar.

Kiyoka zihinsel olarak o kadar yıpranmıştı ki artık sıkıntısını gizleyemiyordu. Nefes alış verişinin hafifçe düzensizleştiğini fark etti.

bir yerde değil.

Terk edilmiş, her şey yarım bırakılmış.

Ölürse Miyo ne düşünürdü? Yine ağlar mıydı? Yoksa Usubas'la mutlu mesut mu yaşayacaktı? Onunla ilgili her şeyi unutarak.

Gözlerini kapattı ve yüzünden tek bir ter çizgisi akarken acı içinde dişlerini sıktı.

"Kiyoka."

...Birden Miyo'nun sesini duyduğunu sandı.

Bunun mümkün olmasına imkân yoktu. Burasının gerçek dünya olmadığı açıktı. Eğer burada onun sesini duyabiliyorsa, ya kulakları ona oyun oynuyordu ya da bir Grotesquerie onun kafasını karıştırmaya çalışıyordu.

Dudaklarından kendini küçümseyen bir kıkırdama kaçtı.

Gerçekten bu kadar cesareti kırılmış mıydı? Nişanlısını bilinçsizce kadar.

"Kiyoka."

İşte yine oldu.

Her zaman bu kadar zayıf olup olmadığını merak ettiğinde, kendinden iğrenmeye başladı ve gülümsemesi soldu.

"Kiyoka. Lütfen artık kavga etme."

"Miyo?"

Duyduğu ses o kadar net ve yakındı ki şaşkınlıkla arkasına döndü.

Akan siyah saçları ve obsidyen gibi berrak gözlerinde parlayan ışık. Bir tapınak bakiresinin kimonosuna bürünmüş nişanlısının karşısında durması hiç de yanlış değildi.

Miyo doğrudan ona baktı ve Kiyoka'nın boş elini tuttu... Hafif pürüzlü avuç içi dokunulduğunda sıcak hissediliyordu.

"Kiyoka."

"...Gerçekten, gerçekten sen misin, Miyo?" "Evet."

Miyo kesinlikle başını salladı.

Bu illüzyona inanmak için gerçekten aklını kaçırıyor olmalıydı. Buna rağmen, Kiyoka'nın bedeni kendi kendine hareket ederek kılıcını bir kenara atmasını ve narin bedenini sıkıca kollarına almasını istedi.

"Miyo..."

Miyo."

"Kiyoka?"

Şimdi fark etti.

Kendisine itiraf etmek istemese de, gerçekten korkmuş olduğu anlaşılıyordu. Hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmeden tamamen savaşmaya odaklanmıştı.

Sadece bedeninin sıcaklığı bile ona büyük bir huzur veriyordu. "...Miyo. Bu gerçekten sen misin?"

"Bu doğru."

"Neden buradasın?"

"Senin için geldim."

"Ben ölmedim mi?"

"Tabii ki hayır!"

Kiyoka onun çok güçlü ve kuvvetli ses tonuna gülmekten kendini alamadı.

"Tabii ki hayır' mı?"

"Bu doğru. Eğer ölseydin, o kadar üzülürdüm ki, senin peşinden gitmekten başka bir şey yapamazdım."

"Bu kadar aceleci olma."

Ancak, ne kendisi ne de Miyo gerçekten ölmediği sürece memnundu.

Kiyoka ondan ayrıldı, kılıcını aldı ve arkalarından yaklaşan intikamcı ruhları bir kez daha biçti.

Her halükarda, sürekli hayalet akışı konusunda bir şeyler yapması gerekiyordu, yoksa ikisi birbiriyle sakın bir şekilde konuşamayacaktı.

"...Bu şeylerden yeterince çektim. Miyo, onları yok etmenin ve bizi gerçek dünyaya geri götürmenin bir yolunu biliyor musun?"

"Evet, belki."

Emredici havası onu neredeyse tanınmaz hale getirmişken, Miyo belirsizlikle kaşlarını çatı. Bu da, Kiyoka ile yan yana durmak için ilerlemeden önce sadece kısa bir an sürdü.

"Ne yapmalıyız?"

Bunu itiraf etmekten utanıyordu ama Kiyoka şu anda bu çıkmazı aşacak bir plan bulamıyordu. Miyo'ya bu soruyu yönelttiği sırada bile, yeni bir intikamcı ruh grubu ortaya çıktı.

Miyo ellerini göğsüne koydu ve hayaletlere baktı. Sonra, fark edilemeyecek kadar kısık bir sesle ona fısıldadı, adam kaybolacağını sandı.

"Kiyoka, elimi tutar mısın?"

"Tamamdır."

Bunu yaptığında, omuzlarındaki gerginliğin rahatlamayla hafiflediğini hissetti.

Ayın ışığı altında sessizce duran nişanlısı güzel ve ilahi görünüyordu. Bu düşüncelere sahip olması onu şaşırtmıştı.

Sonra Miyo son derece basit bir şey yaptı.

"Kaybol."

Tek bir kelime. Yine de etkisi muazzamdı.

Sayırsız ruh, duman gibi yavaşça kaybolmadan önce bir anda bulanıklaştı. Kiyoka'nın uzun süredir mücadele etmekten yorulduğu hayaletler bir anda ortadan kaybolmuştu.

Şaşkına dönen Kiyoka kısa bir süre için ne bilemedi. "Miyo, o da neydi öyle?"

"...Ben de tam olarak anlayamıyorum. Rüya Görüşü'nün gücü gibi görünüyor."

Bir kişinin rüyalarında yüce bir güç kullanan bir Hediye.

Mevcut durum Kiyoka'nın bilinçaltında gerçekleşiyorsa, bunun Rüya Görüşü'nün güçleri dahilinde olması mantıklı geliyordu. O halde Miyo'nun hem buraya gelebilmiş hem de intikamcı ruhları silebilmiş olmasına şaşmamak gerekirdi.

Yine de onun bu teknikte ne zaman ustalaştığını merak ediyordu.

"Sanırım kendi başına düzgün bir Hediye kullanıcısı oldun, ha?"

Kiyoka kendi kendine mırıldanırken Miyo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ha?"

"Ne oldu?"

"O-oh, hayır, sadece... Kendime gerçekten böyle dendiğini duymak biraz garip hissettiriyor."

Miyo başını hafifçe eğdi, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı.

Görünüşe göre bunun üzerinde çok fazla durmamıştı. Kiyoka onun çok farklı bir varlığa sahip olduğunu hissetmişti ama görünüşe göre yanılmıştı.

Uzun bir rahatlama iç çekişi yaptı.

Miyo hâlâ Kiyoka'nın elini tutarak tamamen ışıksız yolda yürüyordu.

Güvenebilecekleri tek şey ay ışığıydı ama en ufak bir endişe duymuyordu. Yolda tek başına yürürken endişeden başka bir şey hissetmezken, Kiyoka'nın yanında olması bile moralini hayal edebileceğinden çok daha fazla yükseltmişti.

Onunla yeniden bir araya gelebildiği ve onu kurtarabildiği için derin ve içten bir teselli hissetti.

"Sessiz, değil mi?"

Kiyoka yumuşak bir sesle konuştu.

Orada ikisinden başka kimse yoktu. Duyabildikleri tek şey böceklerin ve akan nehir suyunun sesleriydi.

Koşullar tamamen farklı olsa da, Miyo daha önce yaşadıkları geceyi hatırladı. O gece ikisi yan yana oturmuş ve aya bakmışlardı.

"Ama biraz yalnızlık var."

"...Öyle. Burası, rüyalarımın içi mi?"

"Şey. Muhtemelen böyle bir şey, sanırım. Ben de tam olarak anlayabilmiş değilim."

Hâlâ anlamadığı pek çok şey olmasının yanı sıra, Yeteneğini gerçekten kullanmış gibi de hissetmiyordu. Miyo sadece dua etmişti. Kiyoka'yı kurtarmak istediği için dua etmişti.

Bu yüzden nişanlısı ondan Hediye-Kullanıcısı olarak söz ettiğinde bile, sanki bu sözler başka biri için söylenmiş gibi hissetmişti.

"...Kiyoka."

"Ne oldu?"

Miyo'nun ona her şeyden önce ifade etmesi gereken bir şey vardı.

Bunu şimdi yapmak zorundaydı. Ona söylemek için tek şansı şimdi vardı.

"Özür dilerim."

Miyo yürümeyi bıraktı ve derin bir selam verdi. O kadar çok şeyi yanlış anlamıştı ki.

Kiyoka'nın nazik olduğunu ve ne olursa olsun onu kabul edeceğini. Miyo kendisiyle o kadar ilgiliydi ki onun duygularını anlamamıştı. Derinlerde bir yerde, bir parçası Kiyoka'nın onun duygularını anlayamadığından bile şüphelenmişti.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? O kadar sinirlenmişti ki kendinden nefret ediyordu.

Nasıl bir cevap duyacağından korkan Miyo gözlerini kapattı.
Ama sadece derin bir iç çekiş duydu. "Özür
dilemesi gereken benim."

"Ha?"

"Özür dilerim."

Başını kaldırdığında Miyo, Kiyoka'nın gözlerini beceriksizce sağa
sola kaydırıldığını gördü.

"Kendimi kaybettim ve sana mantıksız şeyler söyledim. Yine de
seni incitmek istemediğimi söylemenin bir mazeret olmadığını
biliyorum."

"Hayır!"

Miyo şiddetle başını salladı.

"Ben . Bana çok fazla nezaket gösterdiniz ve ben hepsini boşa
harcadım."

"Bu doğru değil."

"Neyin gerçekten önemli olduğunu göremedim. Derslerimde de
durum aynıydı. Bencilce ısrar etmenin ötesinde, her şeyi
görmezden gelene kadar inatla kendimi onlarla devam etmeye
zorladım. Her şeyi kendi başıma yapmaya çalıştım ama sonuçta
hiçbir anlamı olmadı..."

Her şeyi kendi ağzından duymak Miyo'yu depresyona soktu.

Aile olmak istiyordu. Aile olmak istiyordu. Ancak bu arzusuna
rağmen, *ailenin* gerçekte ne anlama geldiğini en kötü anlayan kişi
Miyo'nun kendisiydi. Her şeyi omuzlarına alarak ve söylenmesi
gerekenleri söylemeden, Hazuki ve Kiyoka'nın ona yakınlaşmak ve
yüklerini onlarla paylaşmak için sunduğu fırsatları boşa harcamıştı.

Bağlar tek taraflı yaklaşımlarla değil, her ikisi de diğerine
yakınlaşmaya çalışan iki kişi tarafından kurulmuştur.

"Özür dilerim. Seninle ya da Usubas'la kalmayı
umursamadığımı söylediğimde, bunların hepsi yalandı. Eğer beni
affedersen, seninle olmak . Lütfen. sonra senin yanında kalmama
izin ver."

Toplayabildiği tüm cesareti toplayan Miyo, gerçek hislerini itiraf etti. Kiyoka'nın ondan nefret edeceğinden ya da onu sinir bozucu bulacağından korkuyordu. Her şeyi itiraf edip yine de reddedilirse bir daha asla toparlanamayacağından endişeleniyordu.

Ancak ilerlemeyi reddederek ve kendini hareketsiz tutarak insanlarla asla güvene dayalı bir ilişki kuramazdı.

Kiyoka bir an sessiz kaldı, ancak kısa bir süre sonra düşüncelerini toparlamaya çalışırken iç çekti.

"Sen sormamış olsan da niyetim hep buydu."

"Kiyoka..."

"Benim gibi biriyle aranız iyiye, geri dönmenizi isterim. Usubalar yerine beni seçebilir misin?"

Gözleri yaşlarla doldu.

Her şeyin Miyo'nun istediği gibi gitmesi gerçekten normal miydi? Bu, istediği her şeyin gerçekleştiği bir rüyada olduğunun kanıtı mıydı? Şüphelenmeden edemiyordu.

Ama bunların hepsi bir rüya olsa bile, tek bir cevabı vardı.

"Evet. Eğer beni kabul edersen."

Usuba klanının iki erkeğine yavaş yavaş ısınmıştı. Ama yine de farklı bir şey istiyordu. Ev olarak adlandırmak istediği farklı bir yer ve birlikte olmak istediği farklı bir insan.

Miyo gözyaşları arasında burnunu çekti ve ardından büyük, sıcak bir elin başının üzerinde hafifçe durduğunu hissetti.

"Buna sevindim. Artık benimle birlikte olmak istemediğini söylersen ne yapacağımı bilmiyordum."

"Ben kesinlikle bir şey söylemem."

"Ben de bunu merak ediyorum." Kiyoka gülümsedi.

"...Yine de." "Ha?"

"Aslında Usubas'a gidip seni geri götürmek niyetindeydim ama onun yerine senin benim için gelmen beni tam bir aptal gibi gösterdi..."

Miyo, Kiyoka'nın kederle omuzlarını çökertmesini izlerken biraz gülümsemekten kendini alamadı.

Sanki onun tipik görkemli ve ağırbaşlı tavrından nadir görülen bir sapmaya tanık olmuş gibi hissetti.

"Sorun değil, Kiyoka. Ne yaparsan yap, her zaman çok çekicisin."

"...Gerçekten şimdi mi?" diye şüpheyile sordu.

Bu iki . onlar kavradı her biri diğerlerinin eller
Hattadaha sıkı, emin adımlarla karanlığın içinde ilerliyordu.

Sonunda ağır göz kapaklarını kaldırdığında, kahverengi ahşap bir tavan puslu görüşünün üzerine yayıldı.

Zihni donuklaşmıştı ve tüm vücudu göz kapakları kadar ağırlaşmıştı.

Miyo birkaç dakika boyunca boş gözlerle tavana baktı.

"Uyanık mısın?"

Kiyoka uykudan yeni kalkmışken bile hâlâ güzel olan o muhteşem yüzüyle aniden ona baktı. Kızın kalbi bu sürpriz karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu.

"K-Kiyoka... Öksür!"

"Sakin ol. Konuşmaya çalışmadan önce bir saniye bekleyin."

Aceleyle oturduğu için öksürmeye başlayan Miyo'nun sırtını nazikçe ovdu.

"Şimdi iyi misin, Kiyoka?"

Konuşurken nişanlısını tepeden tırnağa inceledi.

Kiyoka'nın üzerinden fazla zaman geçmediği anlaşılıyordu, çünkü hâlâ akşam giydiği yukatasını giyiyordu ve saçları gevşekçe aşağı sarkıyordu. Teni solgundu, hastalıklı bir adam olduğu belliydi. Ancak hem ses tonu hem de ifadesi sağlamdı ve bilincinin tamamen yerine geldiği anlaşılıyordu.

"İyi olduğumu söylemek ama bu kadar zayıfken bunu iddia etmek zor."

Kiyoka sıkıntılı bir iç geçirdi ve saçlarını topladı.

Halsiz hareketleri tam olarak ne demek istediğini gösteriyordu ve tam olarak normale dönmüş gibi görünmese de, Miyo daha iyi için rahatlamış hissetti.

"Çok sevindim."

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Kokla."

Yüzünden akan gözyaşlarına engel olamadı.

Korku ve endişesi şimdiye kadar göğsünü o kadar sıkımişti ki neredeyse nefes alamadığını hissediyordu. Nihayet, en sonunda, yeniden yaşadığını hissedebiliyordu.

"Ağlama şimdi... ."

Bir an sonra Miyo, Kiyoka'nın onu kucakladığını ve küçük bir çocuğu sakinleştirircesine yanaklarını okşadığını hissetti... O anı daha sonra utanç içinde hatırlayacağından emindi ama şimdilik Miyo, Kiyoka'nın sarılışına sımsıkı sarıldı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Pekala, bu kadar ağlamak yeter." "K-Kiyoka."

"Ne oldu?"

"Bana çocukmuşum gibi davranmanız biraz utanç verici..."

Gözyaşlarını kontrol altına almaya başlayan Miyo, yoğun bir utanç duygusuyla kuşatılmıştı. Yüzünü Kiyoka'nın göğsünden kaldırmaya çalışsa da, bunu yapmaya ya da kendini ondan ayırmaya gücü yetmedi.

Ancak, Miyo'nun mütevazı protestolarının onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. "Ama bunu yaparsam ağlamayı keseceksin."

"Bu... Bu doğru değil."

Şimdi düşününce, aynı şekilde hıçkıra hıçkıra ağlarken onu teselli ettiği başka bir zamanı hatırlar gibi oldu.

Ne kadar utanç verici.

Onun kollarına sarılmak ve başını okşamak gözyaşlarını dindirmeye yetiyorsa gerçekten küçük bir çocuktü. Şimdiden on dokuz yaşındaydı ve bu iki kez olmuştu. Gerçekten inanılmazdı.

Miyo kendini çukura gömecekmiş gibi hissetti.

"Siz ikiniz, araya girebilir miyim?"

Kahkahalarını tutamadığı belli olan Hazuki ikilinin sözünü kesti.
Sesi anında Miyo'nun aklını getirdi.

Tamamen unutmuştu. Eğer burası onun gerçek dünyadaki eviyse, bu herkesin hâlâ orada olduğu anlamına geliyordu. Başka bir deyişle, herkesin gözleri önünde, o...

Bunu fark ettiği anda, başının üstünden ayak parmaklarının ucuna kadar utanç verici bir sıcaklık yayıldı ve bu da Miyo'nun utanç verici bir çığlık atma dürtüsünü güçlendirdi.

"*Tee-hee-hee*. Belli ki barışmışsınız. Oh, ne rahatladım!"

"Gerçekten de. Çok memnun oldum."

Godou, Yurie ve Hazuki konuştuktan sonra uysalca kabul etti.

"Ama bu benim gibi bir bekar için çok fazla."

"Bu da ne Godou, dalga geçmeye alışık değil misin? Yani bu anlamsız tavrın tamamen bir rol mü?"

"....."

Kazushi'nin gereksiz yorumundan sonra, ikili yeni bir kavgaya tutuşmak üzereydi ama Kiyoka sert bir "Sakin ol" deyince anında durdular.

"İkiniz de susun. Miyo telaşlanıyor." "Ben... değilim..."

Telaşa kapılmasa da, bu ömür boyu sürecektir utançtan asla kurtulamayacakmış gibi hissediyordu.

"Miyo."

O ana kadar sessizce olanları izleyen kuzeni ona sertçe seslendi.

"Arata..."

"Görünüşe göre görevlerimden azledildim, bu yüzden şimdi eve gidiyorum."

Miyo oldu emin değilim ne için söyle için onu at onun
Her zamanki gülümseyen yüzünden yoksun, tarafsız bir
açıklama.

Aslında onun orada biraz daha kalmasını istiyordu ama kalması için ısrar etmenin de doğru olmadığını düşünüyordu.

"İzninizle."

"Arata. teşekkür ederim."

Miyo kendini uygun bir pozisyona getirdi ve sahip olduğu tüm minnettarlıkla eğildi. Çoktan odadan çıkmaya başlamış olan Arata arkasını döndü ve gülümsemeye zorladı.

"Teşekküre ihtiyacım yok. Ben sadece yapmak istediğim şeyi yapıyordum."

"Biliyorum... Ve seninle geri dönemeyeceğim için üzgünüm. Ama bunun için cezalandırılırsan, yalvarırım bana haber ver. Böyle bir şey olursa, Usuba ailesinin bir üyesi olarak bunu seninle birlikte kabul edeceğim."

"Sana söz veriyorum."

Arata başını salladı ve Kiyoka da ona seslenmeden önce katlanır perdeyi geri çekti.

"Arata Tsuruki."

"Ne oldu?"

"...Er ya da geç, sana rövanş için meydan okuyacağım. Bir dahaki sefere kaybetmeyeceğim."

"Şimdi yapacak mısın? Sana iyi şanslar dilerim." Arata nihayet odadan ayrılmadan önce sırttı.

✿ BÖLÜM ✿

Gerçeği Açıklayan Parti

Miyo'nun eve döndüğü ve Kiyoka'yı uykusundan güvenli bir şekilde uyandırdığı günün üzerinden kısa bir süre geçmişti.

Nemli Ağustos gitmiş, Eylül gelmişti. Bazı günler hala yaz sıcağına dayanıyor olsalar da, ara sıra esen serin rüzgarlar sonbaharın yaklaşmakta olduğunu sinyallerini veriyordu.

Sonunda parti günü geldi çattı. Miyo'nun Kudou'ların evindeki odasında hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu.

"Aman Tanrım! Bunun içinde harika görünüyorsun, Miyo. Çok güzelsin, söz veriyorum."

Heyecanlı bağırış Miyo'nun öğretmeni ve yakında yengesi olacak Hazuki' geldi.

Uzun kollu kimono, hafif koyu kırmızı bir kumaşın üzerinde zarifçe açmış sarı-beyaz çiçeklerden oluşan büyük yapraklar ve uçuşan kelebekler içeriyordu. Gösterişli, altın iplikli kuşağı ve gösteriş ile soğukkanlılığı zekice harmanlayan makyajıyla birlikte Miyo'nun tamamlanmış görünümü onu normalden çok daha olgun gösteriyordu.

Parti için yeni yapılan parçayı elden teslim eden Suzushima'nın kimono mağazasının sahibi Keiko ve Miyo'nun giydirilmesine yardım eden Yurie gururla gülümsedi.

"Daha soluk renkleri oldukça iyi giyse de, onu daha koyu tonlara soktuğunuzda birdenbire en güzel çağındaki bir kadının güzelliğine kavuşuyor."

"Evet, evet, ne kadar doğru. Bayan Miyo, o kadar güzelsiniz ki nefesimi kesmeye yetiyor."

Her biri kendisinden bir kuşak büyük olan iki yaşlı kadın neşe içinde gevezelik ederken Miyo sadece bakıp elinden geldiğince gülümseyebildi.

Sonuçta, iyi görünüp görünmediğini gerçekten söyleyemiyordu. Onu asıl endişelendiren, kimononun onu değil de kendisinin kimonoyu giyiyor gibi görünmesiydi. Sade yüz hatlarıyla, kıyafetinin ihtişamı tarafından yutulmaya yatkın görünüyordu.

"Ve biliyorsunuz, Miyo daha uzun süre uzun kollu kimono giyemeyecek. Şimdi olgunluk ve masumiyetin mükemmel birleşimini göstermek için tek şansı."

"Anlayacağınızı biliyordum, Bayan Hazuki! Kesinlikle haklısınız! Bunun yakında yok olacağını düşünmek biraz hayal kırıklığı gibi geliyor ama insanın gençliğinden ve geçiciliğinden ayrılma konusundaki bu isteksizliği onu daha da güzelleştiriyor, değil mi?"

Hazuki'nin sözleriyle sıçrayan Keiko, tutkuyla cevap verdi. Bu onun için normaldi, bu yüzden coşkusu artık Miyo'yu şaşırtmıyordu.

Bunun yerine, daha uzun bir süre uzun kollu kimono giymeyeceğini duyduğunda, yakında evleneceğini fark ettiği için yanaklarına hafif bir kızarıklık geldiğini hissetti.

"Sen de çok güzelsin Hazuki."

"Teşekkür , Miyo. Öyle mi düşünüyorsun?"

Miyo hazır olduktan sonra bir araya gelip doğrudan partiye gitmeleri planlanmıştı, bu yüzden Hazuki çoktan giyinip kuşanmıştı.

Dantellerle süslü açık turuncu elbisesi ortalama bir elbiseden biraz daha inceydi. Hazuki'nin ince vücuduna çok iyi uyuyordu ve açık renk saçlarını başının üzerinde topladığında çıplak boynu büyüleyiciydi. Sanki yetişkin bir kadının güzelliğinin bundan ibaret olduğunu tüm dünyaya ilan ediyordu. Başka bir kadın olarak bile Miyo kendini büyülenmiş buluyordu.

Hazırlıklar tamamlandıktan sonra dördü birlikte oturma odasına geçtiler. Oraya vardıklarında, Kiyoka askeri üniformasını giymiş bir halde onları bekliyordu.

Geçtiğimiz ay boyunca sağlığına tamamen kavuşmuştu. Ruhu Miyo'nun beklediğinden çok daha kısa bir sürede geri dönmüştü, her gün antrenman yapmaya başlamasına yetecek kadar, çünkü vücudunun bu kadar halsiz ve güçsüz hissetmesine dayanamadığında ısrar etmişti.

Neredeyse şeffaf porselen teni değişmemiş olsa da, hastalıklı, nekahet dönemindeki teni gitmişti.

"Ben hazırım,
Kiyoka."

"Anladım....."

Kiyoka hazırlıksız bir şekilde cevap verip arkasını döndükten sonra Miyo'yu görünce donup kaldı ve nefesi kesildi.

"Bu da ne? Benim küçük aptal kardeşim, gözlerini nişanlısından alamıyor mu? Sen ne düşünüyorsun, Kiyoka? Çok güzel değil mi?"

".....Yeah."

Kiyoka, Hazuki'nin alaycı gülümsemesine boş boş başını salladı. "Çok güzelsin, Miyo."

"Teşekkür ."

Böylesine açık bir övgü duymak onu utandırdı. Kimonosunun kendisine gerçekten yakışıp yakışmadığı konusunda hâlâ biraz gergindi ama şimdi onu giydiği için mutluydu.

"...Arabamız çoktan geldi. Hadi gidelim."

Kiyoka elini uzattı. Miyo tam olarak Hazuki'nin ona öğrettiği gibi yaptı ve kendi elini onun elinin üzerine koydu.

O anda söylemeyi unuttuğu bir şeyi hatırladı. "Kiyoka."

"Ne?"

"Sen çok yakışıklı görünüyorsun."

"....."

Miyo onun basit bir "Anlıyorum" ile cevap vereceğine inanıyordu ama bunun yerine nedense gözlerini kaçırdı ve boştaki elini alnına dayadı.

Evden çıkana kadar tamamen sessiz kaldı; tam otomobile binmek üzereyken nihayet bir şey söylemeye hazır görünüyordu ve-

"Beni uyarmadan böyle şeyler söyleyemezsin..."

-Nefesinin altında mırıldandığı şey buydu.

"Hmm? Özür dilerim."

"Endişelenme, Miyo. Sadece utanıyor; unut onu."

Miyo tam olarak neyin yanlış olduğunu bilmeden özür dilediğinde, Hazuki arkalarından geldi ve acımasızca kardeşinin sözünü kesti. Kiyoka onun sözleri karşısında kaşlarını çatı.

"Sessiz ol, Hazuki."

"Ne? , değil mi?"

", . Çekişmelerinizi parti sonrasına saklayın, siz ikiniz."

Yurie araya girdi ve ikisi de anında sustu.

Miyo tüm bunları eğlenceli bulmaktan kendini alamadı ve gülümsedi. Daha önce hissettiği kıskançlık ve haset duygularını hissetmediğini fark etti.

O zamanlar bir aile özlemi çekiyordum.

Hazuki ve Kiyoka arasındaki söz düellolarını her gördüğünde biraz hüzünlenirdi. Ama şimdi o duygular hiçbir yerde bulunmuyordu.

Rahatlamıştı. Artık Miyo bunu kesin olarak söyleyebilirdi: Onların ailesinin bir parçası .

"İç çek... O zaman . Eve erken git, Yurie." "Güle güle, Yurie."

"Şimdi gidiyoruz."

"Evet, evet, keyfinize bakın."

Yurie ve Keiko üçlüyü uğurladı ve mekâna doğru koyuldular. Kudou ailesinin hizmetkârlarından biri onları götürüyordu.

" misin, Miyo?" "Evet..."

Çok gerginim."

Usuba'ların evinden döndükten sonra Miyo kendini tekrar derslerine vermiş ve bu iyice dinlenmeye de dikkat etmişti. Bunun da ötesinde, Kiyoka evde iyileşirken kendini aşırı zorlamadığından emin olmak için onu yakından takip etti.

Sınırlarını aştığına dair en ufak bir işaret gösterdiğinde, onu dinlenmeye zorlardı, bu yüzden istese bile kendini zorlayamazdı.

Ama bu sayede, vücudunu yıpratmadan iyi bir ilerleme kaydetmişti. Hazuki de Miyo'ya öğretebileceği her şeyi öğrettiğini söyleyerek onu onaylamıştı.

Ancak biraz güven kazanmış olsa da, sinirlerini yatıştırabilecek hiçbir şey yoktu.

"Endişelenmene gerek yok; bugünkü parti resmi bir etkinlik değil. Uymanız gereken herhangi bir görgü kuralı olmayacak; yani ikimizle birlikte olduğunuz sürece, zor durumda için pek fazla şansınız olmayacak."

"Doğru, doğru. Selamlaşma ve tanışma dışında pek konuşmanıza gerek yok, gerçekten."

Her ne içinde, öğrendiği tüm görgü kurallarını uygulamak isteyen küçük bir parça olsa da, yine de ilk kez bir partiye katılıyordu, bu yüzden partiyi sorunsuz bir şekilde atlatmaya odaklanması en iyisi olacaktı.

Bu düşünceyle, sessizce ortamı gözlemlemeye ve herkesin etkileşimleri hakkında zihinsel notlar almaya karar verdi.

Mekan başkentte küçük bir oteldi.

Toplantıda dans edilmeyeceği için çok geniş bir alana ihtiyaç duyulmuyordu. Yabancı ülkelerde sıkça görülen türden, konukların birbirleriyle sohbet ederken yiyecek ve içeceklerin tadını çıkarabilecekleri açık büfe tarzı bir akşam yemeği partisi olacaktı.

"Her neyse, sana şimdiye kadar öğrettiğim her şeyi yapabiliyorsan, iyi olacaksın. Bu kadar telaşlanmana gerek yok."

"Tamam, elimden geleni yapacağım."

Miyo yumruğunu sıktı ve kendini toparladı.

"...Az önce söylediği gibi, bu kadar endişelenmeye gerek yok." "Sanırım bu noktada, ne olacaksa oluyor."

Onlar konuşurken mekâna varmışlardı.

Miyo otomobilden inip binaya baktığında şaşkınlığa uğradı.

Burası küçük bir otel mi?

Hayal ettiğinden tamamen farklıydı.

İki katlı Batı tarzı bina görkemli ve abartılıydı. Bembeyaz dış duvarda bir çift ağır çift kapı vardı.

Çeşitli yerlerde altın işlemeli süslemeler vardı ve devasa, iyi cilalanmış cam pencereler yansıyan ışıktan parlıyordu. Ayaklarının dibinde yumuşak bir halı seriliydi ve en ufak bir dokunuşta kırılacakmış gibi duran narin tasarımlı bir avize tavandan aşağı sarkıyordu.

Gördüğü her şey ona tamamen yabancıydı. Her ne kadar kendisine parti hakkında genel bir bilgi verilmiş olsa da, şimdi ilk kez bizzat gördüğü için gözünün korkmasına engel olamıyordu.

"Hadi , Miyo. Artık mekandayız. Tam olarak sana öğrettiğim gibi hareket ettiğinden emin ol."

Hazuki'nin hafif bir dokunuşu Miyo'yu gerçeğe döndürdü.

Haklıydı; Miyo şimdi dikkatini dağıtamazdı. Etraflarında başka konuklar da vardı ve çoktan ona bakmaya başlamışlardı.

Göğsümü şişir, sırtımı dikleştir... Yavaş hareket et. Kendinden emin ol.

Kendisine bakan yabancılara rağmen, Kiyoka'nın vakur adımlarının yarım adım gerisinde, soğukkanlılıkla ilerledi.

Yürümekten biraz daha fazlasını yapıyor olsa da, işleri doğru yapmadığından endişelenmeye başladı. Ancak arada bir yukarı ya da aşağı adım attığında rahatlıyor ve Kiyoka ona destek olmak için nazikçe elini tutuyordu.

"İşte bu kadar." "Ben hazırım."

Kiyoka'ya başıyla onay veren Miyo, salona ilk adımını attı.

Vay be...

Gözlerinin önünde bambaşka bir dünya uzanıyordu.

Tavan çok büyüktü. Dışarıdan bakıldığında iki katlı bir bina gibi görünüyordu ama içeri girdiğinde iki ayrı kat olmadığını, binanın içinde iki kat değerinde açık alan olduğunu fark etti.

Salon. Tam önünde perdeleri çekilmiş bir sahne ve salonun karşılıklı üç tarafını saran bir balkon duruyordu.

Her yerde bembeyaz masa örtüleriyle kaplı ve daha önce hiç görmediği kadar lüks, yüksek kaliteli yiyecek ve içeceklerle donatılmış masalar vardı. Katılımcılar yemeklerinin tadını çıkarmaya başlamıştı bile.

Salona girdiklerinde tüm konukların gözleri üçünün üzerinde kilitlendi.

"Miyo. Sorun yok."

O iyiydi. Bu an için çok çalışmıştı. Sadece ona öğretileni yapması gerekiyordu.

"Şimdi, Miyo. Siz ikiniz etrafta dolaşıp herkesi selamlarken, ben de selamlarımın çoğunu bitireceğim, bu yüzden biraz ayrı kalacağız. Ama bununla başa çıkabilirsin, değil mi?"

Hazuki'den ayrı kalmak biraz cesaret kırıcıydı ama bu gerekliydi.

Miyo kararlı bir

şekilde başını

salladı. "Ben iyi

olacağım... Abla."

"Haah!"

Hazuki, Miyo'nun utangaç, kalkık gözlerle söylediği yeni hitap şekli karşısında kızarmış yanaklarıyla gülümsedi.

"Bana böyle seslenmene sevindim, ama durup dururken duymak biraz utanç verici... Şimdi dinle Kiyoka, Miyo'yu kesinlikle kendi başına bırakamazsın. Anladın mı?"

"Evet, evet. Biliyorum."

Hazuki kardeşine ders vermeyi bitirdikten sonra, Miyo ve Kiyoka bir süre Hazuki'nin tek başına bile cesur görünen adımlarını izlediler.

"Oh, Kumandan!"

"...Godou."

Kiyoka'nın partinin tadını çıkarmaya başlamış olan astı yaklaşırken onlara el salladı.

Godou ona seslendiğinde Kiyoka'nın yüzünde beliren tiksindirici ifadenin yanı sıra rahat tavrı da her zamanki gibiydi.

Miyo bir an için nerede olduğunu unuttu ve gülümsemeye başladı. "Oooh! Çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Miyo."

"Teşekkür."

"Lütfen, ben sadece bir gerçeği ifade ediyorum. Gerçekten çok iyisiniz Komutan. Sizi kıskanıyorum."

"...Dinle, sen-"

Godou her zamanki gibi amirinin tehditlerine kulak asmadı ve ellerini birleştirmeden önce "Ah, doğru ya," diye araya girdi.

"Tümgeneral Ookaito ile henüz selamlaşmadınız, değil mi? Onu orada gördüm."

"Gerçekten mi? Teşekkürler."

"Ayrıca, *onu* henüz , değil mi?" "Kimi?"

Miyo konuşmalarını dinlerken başını eğdi. Ancak Kiyoka, Godou'nun kimi ima ettiğini hemen anladı.

"Tatsuishi'yi mi kastediyorsun?"

"Lütfen, lütfen, o ismi yüksek sesle söyleme! Ya seni duyarsa?!"

"...Huh. Siz gerçekten birbirinize katlanamıyorsunuz."

İkisinin birbiriyle boğuşma anısı Miyo'nun zihninde tazeydi.

Her iki erkeğin de playboy olduğu düşünülürse, en azından onun söyleyebildiği kadarıyla, düşündü. İnsanların en çok benzedikleri kişiden hoşlanmadıklarından bahsederken şey bu

"İnsanların damarına basma konusunda bir uzman. Onun gibi bir adam, bir fesat uzmanı mı? Bana sorarsanız bu tam bir saçmalık."

"Öyle deme. Bundan sonra onunla daha fazla çalışacaksın."

"Hadi, Komutan, bana şans verin!"

Godou'nun acınası iniltilerini geride bırakan Miyo ve Kiyoka, Ookaito'ya doğru yola koyuldular.

"Yanlış hatırlamıyorsam Tümgeneral Ookaito'dan haberdarsınız."

"Öyleyim. Gerçi onu sadece Godou'dan duydum. O senin patronun, değil mi?"

"Doğru. Özel Anti-Groteskiler Birimi için bir bekçi köpeği gibi hareket ediyor. Aynı zamanda bugünkü toplantının da organizatörü."

Çok sayıda asker yetiştirmesiyle tanınan seçkin bir aile olan Ookaitolar tüm bu etkinliği bir araya getirmişti. Miyo onları Hazuki'den daha yeni öğrenmişti.

Aile reisi Masashi Ookaito'nun da Kiyoka ile hem kamusal hem de özel bir ilişkisi varmış gibi görünüyordu. Bu nedenle, koşullar ne olursa olsun onu her zaman ağırlıyordu.

"Gerginim."

"Şey, sert görünüyor, bunu kabul ediyorum. Ama nazik bir adamdır, o yüzden endişelenmenize gerek yok."

"...Tamam."

Onun güvencesine rağmen, Miyo'nun gerginliği azalma belirtisi göstermedi.

Bu sırada bir yerden onlara seslenen bir çocuk sesi duydu.

"Kiyoka Amca!"

Amca mı?

Kiyoka'dan bu şekilde bahsedildiğini ilk kez duyuyordu. Şaşırarak sesin geldiği yere doğru baktı.

On yaşlarında genç bir çocuk koşarak yanlarına geldi. O yaştaki bir çocuğa göre iyi giyinmişti, siyah bir ceket ve şort giymişti. Kiyoka'ya bakarken iri gözleri sevinçle parlıyordu.

Bekle. Tanıdığım birine çok benziyor.

Kimdi o?

Miyo kendine hemen söyleyemediği için biraz cesareti kırılmış hissetti.

"Oh, Asahi. Seni bir süredir görmemiştim."

Çocuğun nişanlısının tanıdığı biri olduğu belliydi. Kiyoka çömelip elini çocuğun başına koyarken ince ama nadir bir gülümseme takındı.

"Yılbaşından beri değil!"

"Sanırım haklısın."

"Asahi! Parti sırasında etrafta koşturmakla ilgili ne demiştin?!"

Askeri üniformalı iri bir adam kaşlarını çatarak çocuğun peşinden gitti. Babası gibi görünüyordu ama ikisi arasında pek benzerlik yoktu.

"Tümgeneral Ookaito, efendim."

"Üzgünüm, Kiyoka. Asahi sorun çıkarmadı, değil mi?"

"Hayır, sadece biraz sohbet ediyorduk. Sizi daha önce karşılamaya gelmediğim için beni affedin."

"Bunun için endişelenme. Daha yeni ."

Miyo, Kiyoka'nın arkasından önündeki iri yarı adama baktı ve bu konuda kaba olmamaya özen gösterdi.

Yaklaşık kırk yaşlarında görünüyordu. Uzun boyu, geniş omuzları ve sağlam fiziğiyle dramatik bir figür oluşturunuyordu. Yakışıklı olduğu söylenemese de yüz hatları yoğun ve erkeksiydi.

Miyo, bazı kadınların ondan neden korktuğunu şimdi daha iyi anlıyordu. "Efendim. Bu benim nişanlım, Miyo Saimori."

"Sizinle tanışmak bir zevk."

Kiyoka'nın takdimi üzerine yavaş ve nazik bir selam verdi.

Her ne kadar acımasız bir adam gibi görünmese de, dikkatsizce yaptığı bir gaf Kiyoka'nın amirinin kendisi hakkında kötü bir izlenimle ayrılmasına neden olursa çok utanırdı.

Ya da Miyo öyle düşündü ama korkusunun yersiz ortaya çıktı.

"Lütfen başınızı kaldırın. Konuştuğum kişinin yüzünü görememekten nefret ediyorum."

"Kesinlikle."

"oldum. Ben Masashi Ookaito. Bu da oğlum Asahi.

Şimdi gel, kendini tanı."

"Merhaba. Ben Asahi

Ookaito."

Asahi çocuksu, hafif tiz bir ses tonuyla kendini tanıttı. Sakinleşmiş olmasına rağmen, enerjisiyle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

dakikalar önce, Miyo yine de onun sevimli cazibesiyle yatışmış hissetmekten kendini alamadı.

"Ben Miyo Saimori... memnun oldum."

Çocuklarla etkileşime alışık olmadığı için ona biraz garip bir gülümseme verdi.

Hazuki ona çocuklara karşı çok resmi olmaması gerektiğini öğretmişti ama iş zora girdiğinde bu çizginin nerede çizildiğini tam olarak anlayamıyordu.

"Hımm. Burada çok güzel bir bayan bulmuşsun, Kiyoka. Aferin sana."

".....Ve bu ne anlama geliyor?"

Kiyoka, Ookaito'nun alaycı sözlerine hoşnutsuzlukla karşılık verdi.

Miyo bile, tüm bilgisizliğine rağmen, çiftin etkileşimlerini izleyerek birbirlerine oldukça yakın olduklarını anlayabiliyordu.

Bununla birlikte, her iki adam da yetenekli bir konuşmacı gibi görünmüyordu, bu yüzden tartışmaları şaşırtıcı derecede parçalıydı.

"Kiyoka. Olanlardan sonra kendini nasıl hissediyorsun?"

"Neyse ki sağlığıma kavuştum."

"Gelip sizi şahsen ziyaret edemediğim için üzgünüm."

"Hiç de değil efendim. Gönderdiğiniz geçmiş olsun hediyesi çok fazlaydı. Çok teşekkür ederim."

Kiyoka haklıydı; iyileşme sürecindeyken eve beklenmedik sayıda geçmiş olsun hediyesi gelmişti. Gönderenler çok çeşitli insanlardan oluşuyordu; bazıları askeri tanıdıklar, bazıları aile bağlantıları, diğerleri ise Kiyoka'nın kendi kişisel ortaklarıydı.

Ancak, hediyelerin çokluğu Miyo'nun hepsiyle ilgilenmesini zorlaştırdı.

Miyo, Ookaito'nun kendilerine şık tasarımlı bir el havlusu hediye ettiğini hatırladı. Nişanlısının aldığı jöleli tatlılardan ve diğer yiyecek hediyelerinden çok daha pratik bir eşyaydı.

Onun bu düşünceli tavrının kendi statüsündeki birine yakıştığını düşünmüştü.

"... Eminim döndüğünüzden beri çok meşgulsünüzdür ama ben de son zamanlarda çok yoğunum. Bu partinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bile endişe ettiğim anlar oldu."

"...Bunun farkında değildim."

"Açık çok şey vardı. Size detayları ama muhtemelen bunun için azar işitirim. Her halükarda, bana daha sonra sorun."

Ookaito sözlerini "Hay Allah" diye noktaladı ve omuzları çöktü.

Miyo, tümgeneralin neden bahsettiğini bir türlü anlayamıyordu ve Kiyoka'nın da aynı durumda olduğu anlaşılıyordu. İkisi de refleks olarak birbirleriyle bakıştılar.

Tam o sırada Asahi bağırdı. "Oh, bu annem!"

"Hey, olduğun yerde kal."

Ookaito oğlunu ensesinden yakaladı ve tekrar koşmaya başladı. Yolunda durdurulan Asahi, gözle görülür bir hoşnutsuzlukla suratını astı.

"Ama baba, annem orada."

"Biliyorum, , ama koşma. Koşu da yok, mı?"

".....Okaaay."

Hâlâ oğlunun boynunu tutan Ookaito içini çekti. "Haylaz herif bana hep sorun çıkarıyor. Dürüst olmak gerekirse, sen kime çekmişsin bu dünyada?"

"Şey, çok açık-"

Kiyoka aniden gözlerini kıstı. "Kim, efendim? Annesi olmalı-" "Oh, şimdi neden bahsediyoruz?"

Miyo'ya çok tanıdık gelen bir ses aniden konuşmayı kesti.

Arkasını döndüğünde Hazuki'yi yüzünde güzel bir gülümsemeyle ayakta dururken buldu.

"Anne!"

Ha?

Ookaito'nun elinden kurtulan Asahi sevinçle kollarını Hazuki'ye doladı. Hazuki de ona sarıldı.

"Asahi, duruyor musun?"

"Uh-huh. Hem derslerimde hem de eğitimimde iyi gidiyorum!"

"Öyle mi? Ne kadar iyi bir çocuksun."

Hazuki bir anneydi ve Asahi de onun oğluydu. Başka bir deyişle, bu şu anlama geliyordu.

Bu arada, Miyo Asahi'nin tanıdığı birine benzediğini hissetmişti ama şimdi ikisi bir aradayken, benzerlik gün gibi ortadaydı. Bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Demek . Hazuki'nin eski kocası Bay Ookaito o zaman.

Ve Asahi onların çocuğuydu. Her şey Hazuki'nin ona anlattıklarıyla tutarlıydı.

Dürüst olmak gerekirse, Miyo hâlâ Hazuki'nin bir anne olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Yine de, onun gerçekten rolünü oynadığını görmek garip bir şekilde ikna ediciydi.

".....Kiyoka."

Miyo kurnazca kolunu çekti ve diğerlerinin fark etmediğinden emin olmak için ona sessizce hitap etti.

"Ne oldu?"

"Hazuki ve Asahi birbirlerine çok , değil mi?"

"Evet... Huysuzluğu da kesinlikle bakışlarını aldığı kişiden geliyor."

Hazuki'nin yaramaz bir ocuk gibi göründüğü konusunda haklıydı. Bir yetişkin olarak bile, hem çocuksu bir masumiyete hem de çok fazla enerjiye sahip olduğu zamanlar vardı.

"Ee, Hazuki. İyi misin?"

Ookaito gözlerini salonda gezdirerek sordu. Bu, Hazuki'nin kirpiklerini kırpıştırmasına ve gülümsemesine neden oldu.

"Ama tabii ki! bunu benim sana sormam gerekiyor. Yeterince uyuyor musun? Düzgün besleniyor musun? Kendini meşgul tutmak iyi ve güzel, ancak sağlığını mahvetmek tüm bu sıkı çalışmanın boşa gitmesine neden olacaktır."

"Benim için endişeleniyor musun?"

"Neden olmayayım ki? Sana o kadar soğuk kalpli mi görünüyorum?" "Hayır, hayır, öyle demek istemedim..."

"Merak etme anne, babama göz kulak olacağımdan emin olabilirsin."

"Teşekkür , Asahi. Annenin güvenilir küçük , değil mi?"

Üçü arasındaki kayıtsız, neşeli şakalaşma tipik bir aile sohbetiydi. Dünya umurlarında olmayan mutlu bir aile. Dışarıdan bakıldığında Ookaito ve Hazuki'nin boşanmış olduğunu söylemek imkansızdı.

Miyo, Hazuki'nin geçmişine değindiğinde, bir kez bile eski kocasına kırgın ya da kızgın olduğunu söylemediğini hatırladı. Şimdi anlıyordu ki, Hazuki'nin pişmanlıkları tamamen eski ortağına ne kadar değer verdiğinden kaynaklanıyordu.

"Sorun ne, Miyo?"

Hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen Kiyoka'nın duyduğu endişe, yavaşça kalbine nüfuz etmeden önce onu hazırlıksız yakaladı.

Miyo akması için hiçbir neden olmayan gözyaşlarını tutmak için mücadele etti.

"Hiçbir şey, hiçbir şey."

"Emin misin?"

"Sadece, herkesin mutlu görünmesine sevindim..."

Hazuki'nin, Asahi'nin ve Ookaito'nun yüzlerindeki ifadeyi görmek anlamasını sağladı.

Aileleri normalden biraz farklı olabilirdi.

Ama bu, onlara en uygun olan düzenlemeydi.

Başarısız bir evlilik aile bağlarını ortadan kaldırmaya yetmiyordu. Miyo durumun böyle olduğunu biliyordu çünkü birbirlerini hâlâ seviyorlardı.

"Aile bağları o kadar kolay kopmaz."

Yoshirou gerçekten haklıydı.

Aile o kadar da kırılgan değildi. Bu gerçeğin reddedilemez kanıtıyla karşılaşan Miyo, derinden etkilenmekten kendini alamadı.

Parti oldukça canlanmıştı. Artık içkilerini de içmiş olan konukların hepsi neşeyle sohbet ediyordu.

Yarıya doğru sahnede çeşitli sanatçılar tanıtılmıştı, yani artık ziyafet tüm hızıyla devam ediyordu.

Her zaman Kiyoka veya Hazuki ile birlikte olmasına ve zamanını sadece onların konuşmalarını dinleyerek geçirmesine rağmen, Miyo da ortama çok daha alışmıştı, bu yüzden yavaş yavaş eğlenmeye başlıyordu.

"Sana ne ? Partiler artık o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Haklısın. Bir kere alışınca eğlenceli oluyorlar."

Miyo başını sallayarak Hazuki'nin yanında durdu ve elindeki su bardağından bir yudum aldı.

Kabul etmesine rağmen, Miyo hala Hazuki gibi koridorda tek başına adım atacak özgüvene sahip değildi.

İşlerin üstesinden geldikçe, bunun bir sonraki adımda parlatması gereken alanları belirlemek için iyi bir fırsat olduğunu fark etti.

Bu arada, tanımadığı erkeklerin kendisiyle sohbet etme sıklığına şaşırmıştı, yani kesinlikle üzerinde çalışabileceği bazı örnekler vardı.

"Oh, Kiyoka geliyor." "Öyle görünüyor..."

Kiyoka kısa bir süre için bazı adamların arasına karışmıştı ama Miyo şimdi onun yaklaştığını görebiliyordu.

Elini hafifçe salladı, bu da adamın aniden gözlerini kaçırmasına neden oldu, ancak bunun sadece utançtan kaynaklandığını düşündüğünde, tepkisini aşağılayıcı değil eğlenceli buldu.

"Miyo. Partiyi nasıl buluyorsun?"

"Sen gelmeden önce ben de ona aynı şeyi sormuştum."

Hazuki bıkkın görünüyordu. O gün bunun kaç kez olduğundan emin değildi ama Miyo ikisinin de onun için duyduğu endişeye gülümsedi.

"Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim. Yavaş yavaş ısınıyorum, o yüzden iyiyim."

"Öyle mi? Sevindim... Abla, Miyo'yu bir ödünç alabilir miyim?"

"Bana uyar. Keyfinize bakın."

Parti mekanında ilerlerken Miyo bir kez daha Kiyoka tarafından yönlendirildi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Birkaç konu hakkında bilgi verebilecek biriyle buluşmak için."

Miyo, Kiyoka'nın bahsettiği "birkaç meselenin" Usuba ailesi ve Mezarlık Alanı ile ilgili son olaylarla ilgili olduğunu hemen anladı.

Peki ama her şey hakkında bilgi sahibi olan bu kişi kimdi? Eğer Ookaito'yu kastediyorsa, onu karşılamaya gitmeden önce bir şeyler söylemiş olmasını diledi.

Belki de tümgeneralin bu kadar meşgul olduğunu söylemesinin nedeni de buydu.

Bunu düşünürken, koridoru tamamen terk ettiklerini ve binanın arkasından dolaştıklarını görünce şaşırdı.

Birkaç dakika yürümeye devam ettikten sonra bir terasın diğer tarafındaki büyük bir pencerenin önüne geldiler.

Nerede bu?

Güneş çoktan batmıştı ama teras gaz lambalarıyla aydınlatıldığı için oldukça aydınlık görünüyordu.

Verandadaki kanepenin yanında insanlar gördü. Biri oturuyordu, diğeri ise yanlarında duruyordu. Miyo, kendisi ve Kiyoka'nın durduğu yerden sadece sırtlarını görebiliyordu.

"Prens Takaihito."

Her zamanki gibi, Kiyoka'nın söylediği isim onda hiç yankı uyandırmadı. Bu ismi daha önce bir yerlerde duymuş gibi hissetse de, ne yazık ki Miyo hala dünya hakkında çok cahildi.

Rahat ortama rağmen havada belli belirsiz bir gerginlik vardı ve en azından onun için durumun ciddi olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Buradasınız. Lütfen, gelin."

"Nasıl isterseniz."

Kanepede oturan kişi onları yanına çağırđı.

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı ve yaklařtıķça yüzlerine iyice bakabildi.

Esrarengiz bir şekilde güzeldiler. Boyları ne büyük ne de küçükü, aynı anda hem genç bir oğlana hem de genç bir kıza benziyorlardı. Güçlü varlıkları Miyo'yu büyüledi. Süssüz ama kaliteli kimonosundan onun bir erkek olduğunu zar zor çıkarabildi.

Bu dünyadan bile olmayabilirdi. Böylesine hayranlık uyandıran adam saki kadehinden iğerken gülümsedi.

"Bu Saimori kıızı olmalı, değil mi?"

"Evet, doğru. Bu benim nişanlım, Miyo

Saimori." "Tanıştığımıza memnun oldum."

O gün defalarca tekrarladığı selamın aynısıydı ama yine de kelimeleri doğru düzgün çıkaramıyordu. Gergin atmosfer onu fark ettiğinden daha fazla etkilemişti.

Sadece yanında Kiyoka olduğu için nefes alabiliyordu.

Sadık nişanlısı daha sonra kulağına nazikçe fısıldadı.

"Bu, imparatorun ikinci oğlu ve İlahi Vahiy yeteneğinin taşıyıcısı Prens Takaihito."

"Majestelerinin...?!"

Buna inanamıyordu. Sanki bu ismi daha önce duymuş gibi hissetmesine şaşmamalıydı.

Ülkedeki herhangi bir vatandaşın bu ismi dergi ve gazetelerin sayfalarında sık sık gördüğüne şüphe yoktu.

Miyo'nun yüzü belirgin bir şekilde soldu.

Takaihito hafif bir gülümsemeyle, "Lütfen, lütfen," dedi.

"Herhangi bir formaliteye gerek yok. Gördüğünüz gibi karşınızda imparatorun oğlu değil, sadece Kiyoka'nın çocukluk arkadaşı Takaihito oturuyor."

"Ama de..."

"Miyo. Her şey ."

"Tamam."

Kabul etmesine rağmen, çok tecrübesiz olduğu için yine de endişelenmekten kendini alamadı. Farkında olmadan büyük bir saygısızlık yapacağından endişeleniyordu.

Miyo sessizce sessiz kalmak için elinden geleni yapmaya karar verdi.

İşte o zaman nihayet Takaihitonun arkasında sessizce duran diğer kişiye kadar aklı başına geldi.

Demek Bay Ookaito'ydu.

O gün ilk kez karşılaştığı iri yarı askeri bir bakışla selamladı.

Saat bu kadar geç olduğuna göre, Asahi çoktan eve gitmiş olmalıydı. Ookaito askeri bir subaydı, bu yüzden Takaihitonun koruması olarak hizmet etmesini bekleyebilirdi.

İmparatorluk Prensi'nin güvenliği hâlâ çok yetersizdi. Yine de gizlice dolaşması bir gereklilik olabilirdi.

"Gelin, ikiniz de oturun."

Onun önerisi üzerine Kiyoka Takaihitonun yanına otururken, Miyo da bir sandalyeye oturdu.

Onun gibi biriyle eşit olarak oturmak garip hissettiriyordu ama önerisini reddetmek de bir o kadar kötü olurdu. Her iki durumda da, bu gelişme gergin kalbini daha da germekten başka bir işe yaramadı.

"Bir içki, Kiyoka?"

"Teşekkür ederim."

Kiyoka saygıyla fincanı aldı ve sakeyi ağzına götürdü.

"Sana da bir içki, Saimoris'in kızı?" "Oh, um, ben, şey-"

Hazuki onu alkol almaması konusunda uyarmıştı. Ama kraliyet ailesinden gelen bir teklifi reddetmek zordu.

Sözcüklere takılıp düşerken, Kiyoka hemen onu kurtardı.

"Prens Takaihito, Miyo alkole alışık değil, bu yüzden mümkünse başka bir şey rica ediyorum."

"Anlıyorum. Bu durumda, onun yerine başka bir tatlı içecek hazırlamama izin verin."

Bu muammadan kurtulmayı başaran Miyo rahatlayarak iç çekti.
Çok geçmeden içeceği kendisine getirildi.

Bardak hafif koyu kehribar rengi bir sıvıyla doluydu. Bir yudum aldığı anda, hem acı hem de tatlı, suyla kesilmiş ve balla tatlandırılmış bir çeşit yoğun meyve suyu gibi görünüyordu. Tadı yorgun bedenine işlemişti.

"Şimdi, nereden başlamalıyız...?"

"Her şeyi biliyor musunuz, Prens Takaihito?"

"Çoğunlukla öyle diyebilirim. Bir insanın göğsünde atan duyguları bilmiyorum, bu yüzden her şeyi anladığımı söyleyemem."

Takaihito Miyo'ya doğru bakarak şöyle dedi.

"...Size çok acı çektirdik. Usubalar, Saimoriler... Babam yüzünden, takip etmeleri gereken yol kargaşaya sürüklendi."

Sözleri Miyo'nun pek hoşuna gitmedi.

Takaihito'nun babası imparatordu. Usubaları ve imparatorla yaptıkları pazarlığı bir kenara bırakırsak, Saimorilerin de yoldan çıktığını söyleyerek ne demek istedi? Dahası, onun acı çekmesine "biz" sebep olduk derken ne demek istemişti?

Kiyoka biraz tereddüt ediyor gibiydi.

"Başka bir deyişle, saygısız ifadelerim için beni bağışlayın, her şeyin arkasındaki beyin... aslında imparator muydu?"

"Gerçekten de öyle olurdu. Gerçekten utanç verici."

Tüm bunların arkasında imparatorun olduğunu iddia etmek son derece mantıksızdı. Ölçek o kadar imkânsız derecede büyüktü ki, birdenbire kabul etmek zordu.

Takaihito bakarken elindeki sake fincanıyla oynadı.

"Babam özellikle Rüya Görme Yeteneği'nden korkardı. Veliaht prens olduğundan beri."

Rüya Görme'nin doğaüstü yeteneği, kullanıcının sahip olduğu beceri ve yeteneğin derecesine bağlı olarak, İlahi Vahiy Hediyesi'ni bile geride bırakabilirdi.

Hem Kiyoka hem de Miyo, Usuba malikanesinde de aynı şeyi duymuşlardı.

İmparator uzun süredir bir tehlike hissiyle kavruluyordu - eğer İlahi Vahiy Rüya Görüşü'nden daha düşükse, hem kendisi hem de ailesi görevlerinden alınmayacak mıydı?

"Ama kimse Rüya Görüşü ile sürece, bu onun için bir tehdit oluşturmuyordu. Babam Usubalardan korksa bile, konuda bir şey yapmayı düşündüğünü sanmıyorum. Ama sonra, Sumi Usuba aileye ."

Telepati Yeteneği'ne uyanmasıyla birlikte Usubas, çocuğunun Rüya Görme yetisine sahip olarak doğmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Ancak imparatorun bakış açısına göre, sanki olası bir Rüya Görme Yeteneği kullanıcısına dair endişeleri ortaya çıkmış ve ona saldırmış gibiydi. Korkuları aniden gerçeklik hissiyle dolmuştu.

Miyo buna inanamadı.

Bu kadar uzun zaman önce yaşanan bir şey gerçekten de bu son olayla bağlantılı mıydı?

"Babam muhtemelen Usubas'ın gücünü daha da zayıflatmak için bir plan yaptı."

Temel olarak, Rüya Görüşüne sahip bir Hediye kullanıcısı doğsa bile, Usuba ailesi yıkımın eşiğindeyken bir tehdit oluşturmayacaklardı. Usubaların gücü zaten büyük ölçüde bastırılmıştı, ancak imparator hala yetersiz olduğunu düşünüyordu.

Kiyoka'nın gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı.

"Bu durumda, Tsuruki Trading için ekonomik çöküş dönemi-"

"Gerçekten de babamın işi gibi görünüyor, evet. Babam kendi Tsuruki Ticaret'in işlerinin kötü gitmesini sağlamak için perde arkasında etkili oldu. Hem de tamamen."

"Ve bu yüzden Usuba ailesi zor günler geçirdi ve kendilerini zar zor geçindirebildiler, öyle mi?"

"Öyle görünüyor."

Usuba ailesi tam da imparatorun umduğu gibi yok olmanın eşiğine gelmişti. Ama bu onu tatmin etmeye yetmedi.

"Bunun da ötesinde, babam Sumi Usuba'nın Usuba ailesinin başka bir üyesiyle evlenmesinden ve Usuba'dan olma bir çocuk doğurmasından korkuyordu.

kan."

"Çocukta ne kadar çok Usuba kanı varsa, Rüya-Görme gücünün o kadar güçlü olacağından mı endişeleniyordu?"

"En azından babam böyle düşünüyor gibiydi. Bu nedenle, onun kendi klanından biriyle evlenmesini engellemesi gerekiyordu."

Ancak imparator Usuba soyunu tamamen doğaüstü yeteneklerden yoksun bir aileye bağlayacak kadar aptal değildi. Derken, Hediye kullanıcılarından neredeyse tamamen yoksun olan ve soyluluktan düşüşleri ufukta görünen Saimoriler ortaya çıktı.

"İmparator Rüya Görme gücünü Saimorilere açıkladı, onlara yüklü bir meblağ verdi ve Sumi Usuba'nın peşine düşmeleri için onları kışkırttı. Önemli olan tek şey kadını ailesinden ayırmaktı; Usubaların iyileşmesi ya da olması onun umurunda bile değildi. Ya da belki de her şey baştan planlanmıştı. bir şey söyleyemem... Babam olmasına rağmen, onun kindarlığından etkilenmeden edemiyorum."

"Yoshirou Usuba bize paranın nereden geldiğini bilmediklerini söyledi. Yani bunun Majestelerinden geldiği için olduğunu söylüyorsunuz..."

Saimoris'in bakış açısına göre bu anlaşmanın faydasından başka bir şey yoktu.

Para ve değerli bir soy kazanmışlardı ve teklif bizzat imparatorun geldiği için herkes buna uymaktan başka çareleri olmadığını düşünecekti.

"Oradan sonrası zaten ikinizin de bildiği gibi."

Sumi Usuba, Shinichi Saimori ile evlendi ve Miyo'yu doğurdu. Sonra, Rüya Görme Yeteneği gizlendi, bu yüzden Sumi dışındaki herkes onun güçlerinin olmadığına ikna oldu... Hatta imparatorun kendisi bile.

Takaihito sözünü kesti, kendine biraz daha soğuk sake doldurdu ve yuttu.

"Sanırım işin özünü anladım. Miyo Saimori malikanesinde kovulduğunda, yetenekleri üzerindeki mühür kırıldı ve Majesteleri de onun sahip olduğu Yeteneğin farkına vardı. O zaman Mezarlık olayının hedefi ben miydim?"

Kiyoka konuşurken iç çekti ve fincanındaki kalan sakeyi boşalttı.

Takaihito ince dudaklarını hilal şeklinde yukarı kaldırarak, "Gerçekten de," diye onayladı.

"Evlilik anlaşmanızın kesinleşmesiyle birlikte, Babam sizi hedeflerinden biri olarak ekledi. Ona göre Kudus'un Rüya-Görme gücüyle birleşmesi en büyük tehdidi oluşturuyordu. Mezarlıktaki mührü serbest bırakmak, ikinizi fiziksel olarak uzaklaştırmak ve olayın suçunu Özel Grotesk Karşıtı Birim'in üzerine atarak onu güç konumundan uzaklaştırmak için bir manevraydı. Ve eğer işler yolunda giderse, sizin de ölümünüzü isteyecekti."

"...Aslında tam da bu tehlikeyle karşı karşıyaydım. Ama neden Arata Usuba'yı planıyla işbirliği yapmaya zorladı?"

"Onu sadece ayırmak için geçici olarak kullanıyordu, daha fazlası değil. Yine de Usubalar ve Kuduslar arasında ustaca bir sürtüşme yaratarak karşılıklı yıkımlarını teşvik edebileceğini düşündüğünden eminim."

Miyo hâlâ bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu.

Takaihito'nun açıklamasını dinlerken, imparatorun son derece endişeli görüldüğü izlenimini edinmekten kendini alamadı. Sanki bir taşla iki, hatta üç kuş vurmayı hedefliyor gibiydi.

Orada bulunan herkes bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu.

"Haklısınız. Babam panikliyordu... Bir sonraki bölümün bu terastan ayrılmamasını rica ediyorum."

".....?"

"Babam, hüküm süren imparator, İlahi Vahyi çoktan kaybetti."

Hepsinin üzerine şaşkın bir sessizlik çöktü.

İlahi Vahye sahip olmak imparator olmak için gerekli bir nitelikti. Eğer onu çoktan kaybetmiş olsaydı, bu basit bir imparatorluk ailesi skandalının ötesine geçerdi.

Buradaki hiç kimse bu bilginin tek kelimesini bile başkasına söyleyemez.

"O da çok hasta; yataktan kalkmak bile onun için zor. Günlerini yere yayılarak geçiriyor."

İlahi Vahyi kaybolmuştu ve bedeni gidiyordu.

Paniklemesi gayet doğaldı. Hem statüsünü hem de hayatını kaybetmenin eşiğindeydi.

"Tahttan çekilme onaylanamayacağı için, babam şimdilik tahttan . İlahi Vahiy göz önünde bulundurulduğunda, tek seçenek benim onun yerine hizmet etmemdir."

Miyo birden kuzeninin söylediklerini hatırladı.

O sırada Arata, imparatorun kendisiyle temasa geçtiğini ve Arata'ya Özel Anti-Grotesqueries Birimi'nin onun İlahi Vahyi ile ellerinin dolu olacağını söylediğini belirtmişti. Bu mantıklıydı, zira İmparator İlahi Vahyi kaybetmiş olsa bile, ipler yine de onun elindeydi. Her şey yerli yerine oturmuştu.

Aynı zamanda, Arata'nın ona hiçbir konuda gerçeği söylemediği de anlaşıldı.

"...Um."

Miyo aniden konuştu ve hem Kiyoka hem de Takaihto gözlerini ona doğru çevirdi.

"Prens Takaihto."

"Hmm. Nedir o zaman?"

İçindekiler tamamen ılık hale gelmiş olan bardağını yere bıraktı.

Miyo bunun gibi karmaşık konuşmaları anlamıyordu. O ana kadar konuştukları her şeyin bazı unsurlarını tam olarak anlamadığını da varsayıyordu. Ancak, kesinlikle söylemesi gereken bir şey vardı.

"...Usuba ailesi veya kuzenim için herhangi bir ceza olacak mı?"

"Ceza mı dediniz?"

"Evet. Kuzenim Majesteleri ile bir anlaşma yaptı ve onun emirlerine göre hareket etti. Ama sonunda bu emirlere karşı geldi ve bana yardım etmek için işbirliği yaptı... Bu ihanet olurdu, değil mi...?"

İmparator ölene kadar konumunu koruyacaktı. Bu da otoriteyi elinde tutmaya devam edeceği anlamına geliyordu. Arata'nın onun emirlerine uymamış olması gerçeği değiştirmeyecekti.

"Bu doğru," diye kabul etti Takaihito.

"Usubalar hatalı değil. Ben sadece bencillik ettim ve onları benim adıma hareket etmeye zorladım, bu yüzden lütfen... lütfen..."

"Anlıyorum."

Güzel imparatorluk prensi, iyi şekillendirilmiş yüzüyle usulca kıkırdadı.

"Endişelenmenize gerek yok; ne siz ne de hattınız herhangi bir suç işlemedi. Usubalar açıkça tüm kurbanı. Babamın egoist entrikalarının kurbanları. Dahası, mağdur tarafı cezalandırmak ve bu süreçte böylesine değerli bir soyu incitmek aptallığın zirvesi olacaktır. Oldukça saçma bir önerme, sizce de öyle değil mi?"

"Ama eğer imparator bizi affetmezse-"

"Korkmayın. Resmi olarak veliaht prens ilan edilmem uzun sürmeyecek. Yakında, imparatorun görevleri de dahil olmak üzere her şey omuzlarıma yüklenecek. İyileşme bahanesiyle babamın dış dünyayla tüm iletişimi kesildi, bu yüzden hiçbir şey yapamıyor."

Ceza olmayacaktı.

İmparatorluk prensinin kendisi bunu ilan ettiğine göre, Miyo rahat bir nefes aldı.

Ancak tam o sırada Kiyoka araya girdi.

"Sanırım Usubas'ın herhangi bir şeyle suçlanmayacağı aşık, ancak Majesteleri için... fiilen kamarasına hapsedildi. Bu düzenlemeden memnun olmayan insanların ortaya çıkma ihtimali yok mu?"

"Hmm. Bilen birkaç kişi gerçekten de bu duyguları dile getirdi."

"Bir sebep daha-"

"Kiyoka. Aksi gibi görünse de, bu son olay kanımı kaynattı."

Bir anda Takaihito'dan hem Miyo'nun hem de Kiyoka'nın -hatta Ookaito'nun- sertçe yutkunmasına neden olan bir buzluluk yayıldı.

"Masum siviller babamın kendi çıkarlarına hizmet eden eylemleri yüzünden anlamsızca kurban edildi. Halk olmadan ülke olmaz, ancak o bu gerçeği unuttu ve bencil arzularına hizmet etmek için onları hafife aldı. Böyle bir çılgınlık yapabilecek birinin tahtta oturmaya devam etmeye hakkı yoktur."

Miyo, yargılarını açıkça ortaya koyan Takaihito'nun bakışlarında şiddetli bir öfke gördü.

Ancak, göz açıp kapayıncaya kadar bu ateşi gizledi ve ayağa kalkarken önceki hoş gülümsemesine geri döndü.

"Bağışlayın beni. Görünüşe göre kendimi fazla hararetlendirdim. Artık gitme vaktim geldi."

"Sizi izin verin."

"Hmm. Bir ev sahibi misafirlerini geride bırakmalı mı, Ookaito?" "Endişelenmenize gerek yok. Daha sonra geri döneceğim."

"O zaman teklifinizi kabul ediyorum."

Ookaito, Takaihito'yu yakından takip etti.

Güzel prens birkaç adım attıktan sonra, her ikisi de suskun olan Miyo ve Kiyoka'ya doğru döndü.

"Bu akşam konuşabildiğimiz için çok memnunum. Tekrar görüşelim."

"Evet. Söz veriyorum."

Kiyoka'nın yanındaki Miyo sessizce eğildi.

Balık kızarıırken cızırdadı.

Sıcak tencerenin kapağını açtığında miso çorbasının kokusu çıkan buharla birlikte mutfağı doldurdu.

Taze pişmiş pirinç ve Japon zencefili ile tofudan oluşan miso çorbası. Pişirmeyi yeni bitirdiği aromatik kurutulmuş uskumruyu tabağa yerleştirdikten sonra parlak ve güzel renkli haşlanmış taro ile süsledi, ev yapımı turşularından biraz ekledi ve servis masasına yerleştirdi.

Aynı zamanda büyük bir beslenme çantasını doldurdu.

Moda olan bu "kroketlerden" birini pişirmek için kendine meydan okumuştı ve oldukça iyi sonuç vermişti.

Hepsi tamam.

Bitmiş kahvaltı ve öğle yemeği kutusuna hızlıca göz attıktan sonra servis masasını oturma odasına taşıdı.

Yurie bugün yine izinliydi.

Artık gençleşmediği ve Miyo evdeki yaşama tamamen alıştığı için, Yurie'ye daha fazla zaman ayırmanın bir yolu olarak günün ilerleyen saatlerinde gelmesini istemeye başlamışlardı.

Miyo, Yurie'nin haberi verdiğinde maaş kaybı nedeniyle dehşete düşebileceğini düşünürken, Yurie bunun yerine, "Hem Bayan Miyo hem de genç efendi ne kadar da büyümüşler," dedi. Aksine, sanki ikisi de kendi başlarına yola çıkan çocuklarıymış gibi, bu anlaşımdan mutluluk duymuştu.

", Kiyoka." "Günaydın."

Kiyoka askeri ceketini giymemiş, sadece tişörtüyle gazete okuyordu.

Her sabahki sahne aynıydı. Kudou hanesi tamamen günlük rutinine dönmüştü.

"Kahvaltı hazır."

"Her zamanki gibi lezzetli görünüyor."

Gözlerini kâğıttan kaldırdığında, Kiyoka'nın geniş gülümsemesi onu telaşlandırarak kadar büyüleyiciydi.

Miyo kekeleyip bakışlarını kaçıınca, servis masasını Miyo'nun elinden aldı.

"Yemek zamanı."

"Ah, tabii ki."

İkisi birlikte ellerini çırpıldılar, yiyecekler için teşekkür ettiler ve taze hazırlanmış kahvaltıyı dudaklarına götürdüler.

"Bu taro harika."

"Gerçekten mi? Bunu duyduğuma sevindim."

"...Doğru, bugün ablam , değil mi?" "Ah, evet, öyle."

Hazuki'yle seanslarının sıklığı azalmıştı ama yine de derslerine devam ediyordu. Haftada sadece iki ya da üç kez oluyordu ama yeni şeyler öğrenmek için harcadığı zamandan keyif alıyor ve Kiyoka'nın kız kardeşiyle sohbet etmekten mutlu oluyordu.

"Eğlenceli

olmalı." "Ha?"

"Yüzün. Işıldıyorsun."

Miyo refleks olarak ellerini yanaklarına götürdü ama bunu kendine söyleyemedi.

Onun tepkisini gören Kiyoka küçük bir kahkaha attı.

"Ah pekala, her iki şekilde de sorun değil. Sadece kendini zorlama." "Kesinlikle zorlamayacağım."

"Gerçekten mi? O zaman devam et."

O noktada, Miyo kendini çok zorlamanın iyi şey olmadığını öğrenmişti.

Onun için hiçbir şey günlük yaşamlarından, yemek yerken birbirleriyle boş boş sohbet ederek geçirdikleri zamandan daha değerli değildi.

Bazı nedenlerden dolayı, son zamanlarda kâbusları sona ermişti. Miyo bunun yeteneğine uyandığı için olup olmadığını merak etti.

Sebeup her ne olursa olsun, o önemli anda pes etmediği için mutluydu. Bunun yerine, bu evi -Kiyoka'yı- kendisi için seçmişti. Bir şeyler yapmış olduğu için mutluydu. Miyo, bu rutini sonsuza dek kaybetmediği için gerçekten minnettardı.

"İyi günler."

Kahvaltı bittikten sonra Miyo, Kiyoka'yı uğurladı. Askeri kıyafetlerini tamamen giymişti.

Sabah havasında hafif bir serinlik vardı ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Klasik erken sonbahar havası, değişen mevsimlerin bilincine sağladı.

Daha birkaç gün önce havanın kavurucu derecede sıcak olduğu izlenimine kapılmıştı ama eve geldiğinden beri geçen zaman hızlanmış gibiydi.

"Ben . Akşama dönerim ama... Ablama selamlarımı ilet." "Tamam.

Oh, Kiyoka."

"Ne?"

"Saç bağı gevşemiş. Eğil de senin için tekrar yapayım."

"Teşekkürler, özür dilerim."

Adam eğildi ve kadın gevşeyen kordonu sıkıca bağladı.

Ona hediye ettiği mor saç bağı bir kez daha amacına hizmet ediyordu. Kiyoka onu her gün takıyordu, bu yüzden gizlice ona yeni bir tane yapmaya karar vermişti.

"Ben bittim."

"Teşekkürler,

ben-" "Hnh!"

Nefes

nefese kaldı.

""

""

Kiyoka rahatça arkasını dönerek yüzünü beklediğinden çok daha fazla . Birbirlerinin nefesini hissedecek kadar yakın.

yanaklarında, burunlarının uçları neredeyse birbirine değiyordu.

İkisi de ne diyeceklerini bilemez halde kıpırdamadan durdular. Miyo'nun kalp atışları kulaklarını tırmalıyordu.

Olayların beklenmedik şekilde gelişmesine şaşırarak kaskatı kesildi. Parmağını bile kaldıramadı.

İkisi de sadece birbirlerine baktılar. Ama neden bu kadar gergin hissediyordu?

"Miyo."

Kiyoka yavaşça elini kaldırdı ve kızın yanağına dokundu. Sonra-
"Ahem!"

Birden, boğazını temizleyen birinin sesi onları böldü.

Hem Kiyoka hem de Miyo kendi dünyalarına dalmışlardı, bu yüzden otomatik olarak birbirlerinin arasına biraz mesafe koymadan önce neredeyse ayağa fırladılar.

Şimdi Kiyoka'nın yüzüne bakamayacak kadar garip ve utanmış hissediyordu. Gözlerini kaçırıldı.

"Kusuruma bakmayın. Burada durup sessizce ikinizi izlemek biraz fazla geldi."

Şaşırtıcı bir şekilde, o konuşurken sokaktan gelen kişi Miyo'nun kuzeni Arata Usuba'dan başkası değildi. Sözlerini kesen de oydu.

Yüksek kaliteli takım elbisesi ve her zamanki çekici gülümsemesiyle Arata her zamanki gibi temiz, yakışıklı bir genç adamdı.

"Arata. Burada ne yapıyorsun...?"

"Seni tekrar görmek güzel. Gerçi o kadar da uzun zaman olmadı sanırım. Merhaba, Miyo."

Kiyoka'nın kendine geldiği günden bu yana bir aydan fazla zaman geçmişti ve o zamandan beri Usubalardan tek bir kelime bile duymamıştı.

Takaihito ona endişelenmemesini söylemişti ama bu imparatorun vereceği cezayla ilgiliydi. Arata'nın davranış kurallarını ihlal etmesi nedeniyle Usuba ailesinin bir bütün olarak cezalandırılıp cezalandırılmayacağı sorusu ise tamamen farklı bir konuydu.

Kuralları çiğnemenin sonuçlarının ağır olduğu söylenmişti, bu yüzden onun nasıl dayandığını merak ediyordu.

"Hayalet görmüş gibi davranmazsan memnun olurum," dedi omuz silkerek. "Sahip olduğum şu enerjiye bir bak."

"Yani, bir şekilde cezalandırılmış olabileceğinizi düşündüğüm için endişelendim."

"Öyleydim. Gönüllü ev hapsi, yaklaşık üç hafta." "Gönüllü mü?"

Kendi içine kapanacağını kastetmiş olmalıydı. Hayal ettiği şey tam olarak bu değildi.

"Bu doğru. Sonunda çok şey oldu. Ama her şey Rüya Görme Yeteneği ile sonuçlandı ve Prens Takaihito bizzat evimizi ziyaret ederek ailemizin mevcut yaşam tarzını yeniden gözden geçirmeyi deneyeceğini söyledi. Sanırım çok geçmeden kurallarımızda da değişiklikler olacak."

"Anlıyorum."

Mevcut düzenlemeler ona biraz katı gelmişti. Toplumun ve yasaların zamanla değişmeye devam etmesi gibi, ailelerine dayatılan kuralların da değişmesi doğaldı.

Miyo'nun durumu anlamış olmanın verdiği rahatlamanın aksine, Kiyoka'nın bakışları buz gibiydi.

"Peki, buraya neden geldin?"

"Lütfen kızmayın. Uygun bir sebep olmadan öylece uğramazdım."

"Ben de bunun ne olduğunu soruyorum."

Kaba tavrı Arata'yı baş belası olarak gördüğünün açık bir göstergesiydi.

Nişanlısının gösterdiği bariz sabırsızlık Miyo'nun başını öne eğmesine neden oldu. Kiyoka gerçekten de Arata'yı bu kadar hor mu görüyordu?

"Sizin işe gitmeniz gerekmiyor mu, Komutan Kudou? Geç kalacaksınız."

"Siz ikinizi böyle bırakıp gidebileceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Bu konuda bir sorunum yok."

"Ben biliyorum."

Nedense iki adam arasında kıvılcımlar uçuşuyordu.

"Oldukça ve worrywart, değil Biz mi? I
basitçe geldi için yapmak birteklif."

Arata'nın sözlerini duyduğunda, Kiyoka'nın alnında derin bir kırıışıklık oluştu.

"Ne tür bir teklif?"

"Hadi Bak. için koy o Açıkça. Will sen Kiralık Benolarak
Miyo'nun koruması mı?"

"Ha?!"

"Ne dedin sen?"

Miyo, kendisi için oldukça alışılmadık bir şekilde bir nefes verdi.

Dürüst olmak gerekirse, birisinin aniden koruma olarak hizmet vermeyi teklif ettiğini duyan herkes şaşırırdı.

"Ben de bunun oldukça iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Bundan sonra Miyo'nun Rüya Görüşü ile iyi geçinmesi gerekecek. Dışarıda bu gücü kendi çıkarları için kullanmak isteyen alçaklar olabilir. İş yüzünden ondan uzakta çok zaman geçiriyorsun, değil mi? Sadece senin olmadığın zamanlar için bile olsa, onu koruyabilecek birinin yanında olmasının faydalı olacağını düşünmüyor musun?"

"....."

"Ayrıca, ben Miyo'nun kuzeniyim, bu yüzden ben onun yanındayken kaba bir şey olması konusunda endişelenmene gerek yok, değil mi? Eee? Bunların oldukça iyi şartlar olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

"Peki ya kariyeriniz? bir müzakerecisin, değil mi?"

"İşim bana oldukça geniş bir özgürlük alanı sağlıyor. Aslında ilk etapta herhangi bir şirket için çalışmıyorum ve pazarlık işlerini sadece ilgimi çekerlerse kabul ediyorum."

Her zamanki gibi bir satıcı olan Arata, anlaşmanın tüm avantajlarını yumuşak bir şekilde ortaya koymuş ve onlara hiçbir dezavantajı olmadığı izlenimini vermişti.

"Bunu düşüneneğim. Cevabımı şimdilik saklı tutuyorum."

"Sen bilirsin. Normalde her şeye karar vermeni isterdim ama bunu yaparsam benden daha da hoşlanmayacağını hissediyorum."

"Haklısın."

İkilinin kısa ve özlü konuşmalarını izleyen Miyo, olayların barışçıl bir şekilde sona eriyor gibi görünmesinden dolayı rahatlamıştı.

Tam o sırada, bir otomobil motorunun sesi yaklaştı. Bu, içinde Hazuki'nin de bulunduğu Kudou'ların ana konutuna ait bir otomobildi.

"Pekala, Şimdi." Hazuki yorum yaptı sonra
adım atma dışarı itibaren otomobil.

"Bu Miyo'nun kuzeni değil mi? Sen de mi buradasın?"

"Merhaba. Benim adım Arata. Benim adımları kullanmanızı tercih ederim." "Gerçekten mi? O halde, benimkini de kullanmaktan çekinmeyin." Hazuki ve Arata nazikçe karşılıklı konuştular.

"Harika, bir geveze daha." Kiyoka içini çekti, yüzünde bitkin bir ifadeyle bir elini alnına koydu.

Miyo'nun aklına bir düşünce geldi.

Dünyadaki eşler böyle zamanlarda kocalarına ne tür sözler söylüyorlardı? Ya da onları teselli etmek için ne tür şeyler söylerlerdi? Ne yazık ki böyle bir bilgiye sahip değildi.

Yine de, nişanlısı olarak Kiyoka'yı bitkin bir halde uğurlamak konusunda biraz isteksiz hissediyordu. İş başa düştüğünde, kocasına özel hayatında destek olmak bir kadının göreviydi ne de olsa.

Kiyoka'yı mutlu edecek şey... Onu neşelendirecek şey. Faydası yok. Hiçbir fikrim yok.

Miyo ne yapacağını bilemese de, duygularını bir şekilde göstermezse hiçbir şey olmayacağının ilk elden deneyimleriyle farkındaydı.

Tamam o zaman.

Kararını vermiş olan Miyo, nişanlısına sessizce fısıldadı.

"Kiyoka. Benim için bir kez daha diz çökebilir misin?"

"Hmm? Ah, böyle mi?"

Kiyoka'nın eğik başına uzandı. Sonra elini nazikçe oraya koydu ve hareket ettirmeye çalıştı - başka bir deyişle, Miyo o anda Kiyoka'nın başını okşuyordu.

Aslında, bekle. Yetişkin erkekler başlarının okşanmasından mutlu olurlar mı?

Yavaş yavaş sessizliğe gömülen ve aniden gözlerini açan Kiyoka için endişelenmeye başladı.

Çocuklar belli ki başlarının okşanmasından heyecan duyuyorlardı ve Miyo'nun kendisi de Kiyoka'nın hafifçe başını okşamasından dolayı inanılmaz derecede sıcak hissediyordu. O halde mantıklı olan buydu... Böyle düşünmüştü ama birkaç şeyi yanlış anlamış olması da mümkündü.

"Kiyoka?"

"...Miyo."

"Evet?"

Uzakta bir şeye boş gözlerle bakarken ona mırıldandı.

"Neden bunu seçtin?"

"Ha? Şey, bunu ben mi seçtim bilmiyorum ama... bunu yaparsam belki biraz diye düşündüm... Oh, hoşuna gitmedi mi? Özür dilerim."

"Benim sorun değil."

Miyo aniden elini çekti ama adam hemen elini tuttu ve Miyo'nun tüm vücudunu kendine doğru çekti.

Oh...

Alnına yumuşak bir şey dokundu.

Ama bu gerçekten sadece kısa bir an içindi; o daha ne olduğunu anlayamadan, adam elini tutmayı bırakmıştı bile.

Tam olarak ne olduğundan hâlâ emin olamayınca elini alnına götürdü. Orada, arkasında bıraktığı hafif bir sıcaklık hissedebileceğini düşündü.

"Bu beni neşelendirdi. Ben gideyim o zaman." "Evet, elbette... İyi .."

Miyo, Kiyoka'nın yüzünde yenilenmiş ve neşeli bir gülümsemeyle hızla uzaklaşmasını izledi.

Miyo sersemlemiş bir halde orada dururken, Hazuki ve Arata yüzlerinde kocaman bir sırıtişla onu izliyorlardı.

❀ SÖZ ❀

Hepinizi tekrar görmek güzel. Ben, yazması zor/okuması zor/hatırlaması zor Japonca takma adı Akumi Agitogi ile 1. cildin satışından sonra ün kazanan yazarım.

Kitabın 2. cildini güvenli bir şekilde teslim edebildiğim için çok rahatladım.

Siz okuyucularıma *Mutlu* Evlilikler *dilerim*.

Çünkü anlatıyı öyle kurguladım ki, 1. Ciltte kalan gizemlerin ardındaki gerçek bir saniye bile geçmeden asla ortaya çıkmayacaktı! Bu bağlamda, bahse girerim ki hepinizi çok sabırsız ve endişeli yapmış olmalıyım. Bana bu hikayeyi yazmaya devam etme fırsatı verildiği için gerçekten çok mutluyum...

Bununla birlikte, bu cildin hikayesi Miyo ve Kiyoka'nın ilk ciltteki durumun tam olarak neden ortaya çıktığını keşfetmelerini ele aldı. Hepiniz ne düşündünüz? Derinlerde bir yerde, ben de gergin bir karmaşa içindeyim. İlk ciltteki gizemlere bir "cevap" olarak kabul edilebilecek bu cilt, Hediyeler ve benzeri fantastik unsurları ön plana çıkardı ve bunu yazarken korkudan titriyorum, hepinizin bu değişimi takdir edip merak ediyorum...

Aranızda web romanı versiyonunu da okuyanlar olabileceğini düşünmekle birlikte, bu cildin basılı baskısı için ciddi ve dramatik bazı revizyonlar yaptım. Web romanında yer alan pek çok anlaşılması güç açıklayıcı bölümü *azalttım* (evet, *azalttım*) ve karakterlerin duygularının artık çok daha kolay anlaşıldığını hissediyorum.

Web versiyonlarından bahsetmişken, Square Enix'in Gangan Online uygulaması, hikayenin Rito Kousaka tarafından çizilen ve devam eden (Temmuz 2019 itibarıyla) manga versiyonunu içeriyor. Manga versiyonunun yüksek kaliteli cilas  m kemm l, bu yüzden mutlaka göz atın!

Şimdi, her fırsatta, hatta 1. Ciltte olduğundan daha fazla rahatsızlık verdiğim edit r me: Yardıminız için gerçekten minnettarım. Ba a zor biri olduğum için özür dilerim. Daha dikkatli olacağım.

Kapak resmini çizen Tsukiho Tsukioka'ya: Eseriniz o kadar muhte emdi ki, görür görmez çerçeveletip duvarıma asmak için neredeyse ko uyordum. Bunun için size teşekkür ederim.

Son olarak, bu kitabı elinizde tutan siz okuyuculara: Desteğiniz ve te vikiniz sayesinde bu hik yeyi yazmaya devam edebildim. Size tüm kalbimle minnettarım. teşekkür ederim.

Tekrar görüşmek dileğiyle.

Akumi Agitogi

Yen On tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Yen Press'ten en yeni manga, grafik roman ve light noveller hakkında haberlerin yanı sıra özel teklifler ve özel içerikler almak için Yen Press haber bültenine kaydolun.

Kaydolun

Ya da bizi www.yenpress.com/booklink adresinde ziyaret edin

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

